



Catalunya

> Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears · 8a. època · Desembre 2012 · núm. 145 · 0,50 euros · www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org





Pappers de Balears

> Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i Catalunya · núm. 145 · Desembre 2012 0,50 euros · www.cgtbalears.org · www.cgtcatalunya.cat



> ON ENS TROBEM?

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca
Tel. 971 791 447 - Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 - Tel. 666 087 592 menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada Tel./fax 938042985 - cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 93377551

Comerç, 5. 08840 Viladecans cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt.mollet.vo@gmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona cgttarragona@cgt.es Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona flbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600 sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 Rubí, cgrubi@gmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtSabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Sort
Pl. Major 5, 25560, Sort pilumcgt@gmail.com

Editorial

Després del 14N continuem amb l'acció sindical i social

Després de la Vaga General del 14N, la CGT segueix fent una crida a tota la societat, als i les treballadors per a seguir mantenint una mobilització permanent contra la política econòmica, social, laboral, mediambiental... del govern i de la UE, que decreten retallades, reformes, privatitzacions, rescats, depreciació de les pensions, etc, que ens condueixen a l'espoli de la classe dominant cap a les classes populars, perdent el dret fonamental al treball, a l'habitatge, a l'educació i sanitat universals, a la justícia, a les llibertats...

La CGT, torna a emplaçar al sindicalisme institucional a continuar la lluita visualitzada el 14N, instant-los a que deixin de gestionar la crisi del capital i es neguin a signar ERO, convenis col·lectius, i acords amb la patronal i el govern en els quals s'apliqui la Reforma Laboral contra la qual hem anat a la Vaga General. Continuem amb la nostra voluntat de confluència i plantejem noves reunions amb altres organitzacions sindicals i socials, a nivell d'Estat espanyol i a nivell internacional per a construir nous processos de mobilitzacions i accions unitàries, al temps que seguirem confluint amb totes les lluites que actualment estan obertes en el sí de la societat, al costat de les diferents lluites sectorials i dels processos autoorganitzatius, especialment en les dinàmiques per una educació pública, per la sanitat universal i pública, pel rebuig de les taxes judicials, en defensa de dependència com servei públic, per una universitat pública i de qualitat, pel suport a la investigació universitària, per una solució definitiva als desnonaments, contra les privatitzacions de les empreses i serveis públics, contra els ERO en el sector públic i privat, per la defensa del sistema públic de pensions, pel manteniment de les ajudes socials i prestacions per atur, per

l'autoorganització de les persones aturades, per un democràcia directa i participativa...

Si durant el mes de desembre hem estat participant i convocant a les mobilitzacions en defensa dels serveis públics, per a la segona meitat de gener de 2013 convocarem una jornada de lluita contra la banca centrada en oposar-nos al rescat de la banca i els desnonaments i divulgar les nostres alternatives sobre Banca Pública aprovades en el Congrés de Màlaga.

Altres activitats previstes són la convocatòria d'unes jornades estatals centrades en la situació després de cinc anys de crisi, l'edició de material propi sobre el tema dels desnonaments, l'edició d'un butlletí sobre les noves taxes judicials a les quals ens oposem, revitalitzar la campanya d'objecció fiscal, buscar el punt de trobada amb totes les plataformes i col·lectius que lluiten contra el pagament del deute il·legítim des de fa temps, i treballar conjuntament altres accions per a la mobilització permanent com vagues de consum, aturades parcials, accions concretes pel repartiment del treball i la riquesa i el foment de l'autogestió, accions de desobediència col·lectiva, assemblees en les places públiques, campanyes informatives pels barris sobre la situació actual, accions i mobilitzacions setmanals, estendre l'ús de les xarxes socials i dels materials audiovisuals per a traslladar les nostres propostes i denunciar situacions,... Finalment cridem a estendre la solidaritat envers totes i tots els detinguts per la repressió de l'estat i a mobilitzar-nos contra la repressió



creixent, denunciant l'assetjament policial, demanant la llibertat sense càrrecs de tots els detinguts amb motiu de les vagues generals, plantejant un estudi jurídic i sindical per a veure com hem de defensar-nos contra la creixent criminalització i repressió que estem sofrint des de l'estat i la

policia, realitzant un cens de tots els repressaliats amb motiu de les vagues generals i altres mobilitzacions, denunciant l'impressantable mur de silenci al qual estem sent sotmesos per part dels mitjans de comunicació, en definitiva, potenciant la solidaritat i el suport mutu.

Agurrelj



Edició del Col·lectiu La Tramuntana: Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Didac Salau, Josep Estivill, Xavi Rojials, Jordi Martí, Josep Torres, Txema Bofill, Paco Martín, Moisès Rial i Laura Rosich. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlús Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, Emili Cortavirta, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat **Redacció i subscripció a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: comunicacio@cgt-balears.org **Web revista:** www.revistacatalunya.cat. *No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradors i col·laboradors.*

Drets dels subscriptors:

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titulars respectius dels quals són el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona; i a la Secretaria de Comunicació de la CGT de les Balears a Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971 791 447. comunicacio@cgt-balears.org



Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya". Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents: - Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciat. - No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials. - Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra. Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

"Continuo pensant que la frase "S'agafen més mosques amb mel que amb fel" és del tot vàlida"

Xesco Boix



REPORTATGE

Defensem que la política d'aigua i la gestió del cicle integral de l'aigua a Catalunya sigui realitzada des del sector públic i comptin amb la participació i el control de la societat civil

Converteixen un bé públic com l'aigua en un suculent negoci

Avança la privatització de l'aigua a Catalunya

L'atorgament a Suez-Agbar del servei d'aigua a l'àrea metropolitana de Barcelona i la concessió d'Aigües del Ter-Llobregat a Acciona, són dues passes més en el procés de privatització d'un bé públic com l'aigua i suposaran, entre altres coses, un increment del preu per als usuaris i importants beneficis per algunes empreses

L'espoli social que comporta l'atorgament del servei d'aigua de l'Àrea Metropolitana de Barcelona a Suez-Agbar

Plataforma Aigua és Vida
[http://
plataformaaiguaesvida.
wordpress.com/](http://plataformaaiguaesvida.wordpress.com/)

La Plataforma Aigua és Vida denunciem l'espoli social dut a terme arbitràriament per l'Àrea Metropolitana de Barcelona en favor de la Societat General d'Aigües de Barcelona (SGAB - AGBAR). L'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) atorga el servei d'aigua a la Societat General d'Aigües de Barcelona (SUEZ - AGBAR), empresa que opera sense concessions a 18 municipis de la regió metropolitana. El passat 24 de juliol de 2012, la sessió del Consell Metropolità de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) va aprovar inicialment l'establiment i prestació del servei del cicle integral de l'aigua. En ple del 8 d'agost i amb un obscurantisme pernicios, es va publicar al DOGC l'anunci d'informació pública de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, sobre l'establiment del servei públic del cicle integral de l'aigua mitjançant societat amb capital mixt entre l'empresa pública EMSSA amb un 15% i SGAB (AGBAR) amb un 80%.

Les organitzacions de la Plataforma Aigua és Vida vam manifestar la nostra total indignació per com s'ha efectuat el procediment. Un procediment que té greus buits democràtics:

Per una banda, és la Generalitat la responsable de la prestació del servei en alta i no pas l'AMB (segon la Llei 12/200 i el vigent DL 3/2003), així doncs aquesta no estaria facultada per atorgar la gestió d'aquest servei. A la vegada, també els Ajuntament tenen competències pròpies en el "el sub-



ministrament d'aigua i l'enllumenat públic, els serveis de neteja viària, de recollida i tractament de residus, clavegueram i tractament d'aigües residuals" (art. 66.3I del RDL 2/2003). Per tant és fa del tot inviable la creació d'un únic operador.

Per altra banda, segons la Sentència 298/2010 del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12 de Barcelona "resulta que no hi ha contracte de concessió [...] ni hi ha adjudicació del servei ni hi ha contacte [...] ara per ara la gestió del servei d'abastament d'aigües a la ciutat de Barcelona i l'actuació de la SGAB en tant que concessionària del servei són actuacions il·legítimes". La situació actual és de al·legalitat i considerem d'una gravetat absoluta i d'una gran irresponsabilitat el reconeixement, totalment improcedent, de facto de la concessió en baixa del servei públic a mans de la Societat General d'Aigües de Barcelona.

Complementàriament conside-

rem que és totalment impropri l'adjudicació directe a AGBAR sense cap procés públic de licitació, doncs suposa una greu vulneració dels principis més elementals de la contractació pública i un tracte de favor a una empresa en perjudici de totes les altres del sector. Considerem, a més, que obviar el principi de lliure concurrència suposa una negligència notable en la defensa dels interessos públics, dels ciutadans i ciutadanes usuàries del servei, i posa en dubte el procedir de la pròpia AMB.

A més a més, la concentració i monopoli de tot el cicle en un únic operador posa en perill l'interès públic que hauria de prevaldre en el cas dels serveis d'interès general com l'aigua. Cal recordar que la Llei estatal 17/2009, que transposa la Directiva Europea 123/2006/CE exceptua de la lliure prestació "els serveis de distribució i subministrament d'aigua, i els serveis d'aigües residuals". A la vegada es desembocaria en una clar abús

de posició dominant i es contradiria l'article 2 de la Llei 15/2007, de Defensa de la Competència d'Espanya, i l'article 102 sobre abús de mercat del Tractat de Funcionament de la Unió Europea.

Finalment, la repartició accionarial del 85% i el 15% entre el sector privat i públic respectivament no està en cap cas justificada. No s'han presentat auditories externes o peritatges que valorin i justifiquin els actius, a part que faltin documents acreditatius de les propietats presteses per AGBAR. Així, per exemple, s'adjudiquen a AGBAR la propietat de les canonades quan aquestes ja han estat pagades i traspasades a l'administració pública.

La Plataforma considera totalment inamissible i fora dels procediments legals i democràtics, no només pretendre de forma tan irregular formalitzar la situació al·legal, per inexistent, dels convenis de concessió de gestió en baixa d'aigua a Badalona, Barcelona, Castelldefels, Cornellà

de Llobregat, Esplugues de Llobregat, Gavà, L'Hospitalet de Llobregat, Montcada i Reixac, Montgat, Sant Adrià del Besòs, Sant Boi de Llobregat, Sant Climent de Llobregat, Sant Feliu de Llobregat, Sant Just Desvern, Sant Joan Despi, Santa Coloma de Gramenet, Cerdanyola i Viladecans, sinó també el fet que l'AMB atorgui sense cap tipus de concurs de licitació tot el cicle integral a aquesta empresa.

Així, no solament demanem l'aturada immediata d'aquest delirant procés a través de les al·legacions que han presentat Ecologistes en Acció de Catalunya i Enginyeria sense Fronteres (que podeu consultar a l'enllaç http://plataformaaiguaesvida.files.wordpress.com/2012/09/1208_anex1i2_alc2b7legacions-empresa-mixta-amb_v12.pdf) sinó que considerem que a causa de la palesa falta de concessions als diferents municipis l'AMB hauria de:

- Crear serveis públics de gestió directe en tots els municipis que no disposen de concessió.

- Obrir un procés per tal de clarificar l'estat de totes les concessions en baixa operades per SGAB o la seva filial SOREA a la regió metropolitana.

- En tots els llocs que es detectin irregularitats iniciar els procediments oportuns per tal de depurar responsabilitats i establir penalitzacions i indemnitzacions degudes a la desregulació evident en la prestació del servei.

- Per tal de recuperar la dignitat de les institucions públiques de l'aigua així com de la pròpia AMB. De no procedir així considerem que es podria incórrer presumptament en un delicte de prevaricació i apropiació indeguda.

Quatre nissagues sota la marca Acciona controlaran l'empresa Aigües Ter-Llobregat

**Òscar Romero -
Setmanari Directa**

La joia de la corona se'n va finalment, a mans d'Acciona. El Departament de Territori i Sostenibilitat va emetre el 6 de novembre un comunicat on anunciava l'adjudicació del servei que presta Aigües Ter-Llobregat (ATLL) en favor del consorci d'empreses liderat per Acciona, opció que segons el govern ofereix "millor preu de l'aigua". Acciona havia ofert un preu de 0,71 euros el metre cúbic mentre que Agbar ho havia fet a 0,79 euros. L'empresa adjudicatària haurà de pagar ara a la Generalitat de Catalunya 300 milions d'euros i 700 milions més en terminis al llarg de la concessió. Mas destinarà els ingressos a assolir els objectius de déficit –comptabilitzarà el total de 1.000 milions d'euros de la venda al capítol d'ingressos de 2012– però el deute actual d'ATLL –663 milions d'euros– quedarà en mans de la Generalitat.

El breu comunicat posava punt i final al procés de privatització més gran de la història de la Generalitat, una operació feta en temps rècord. Només trenta dies li havien calgut al govern per decidir el nom de l'empresa que gestionarà el subministrament d'aigua en alta de prop de 5 milions d'habitants durant els pròxims 50 anys. Acciona es farà càrrec de les depuradores d'Abrebra i Cardedeu, de les dessalinitzadores del Prat del Llobregat i Tordera, de diferents estacions de bombeig i de 900 quilòmetres de canonades. La privatització suposarà un canvi de paradigma en la gestió de l'aigua del país i també, una pujada de tarifes, d'entre el 25% i el 35%, segons la plataforma Aigua és Vida.

L'adjudicació d'ATLL a Acciona però, no va sentar bé a la cúpula directiva d'Agbar i sembla que portarà cua. L'empresa va manifestar en un comunicat recent que la seva oferta "és l'única viable" i que ho intentaran demostrar "amb tots els mitjans possibles que tinguin a l'abast". Agbar donava a entendre que recorrerà als



tribunals: "l'ordre jurídic ha desenvolupat recentment mecanismes per evitar els tradicionals abusos en la licitació pública on algunes empreses han generalitzat el mecanisme de batre als seus competidors mitjançant baixes irrealistes per obtenir el contracte".

I així ha estat, Aigües de Barcelona (Agbar-Suez) ha impugnat l'adjudicació després d'haver rebut el suport de la Sala Cinquena del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que va dictar una interlocutòria –després del recurs presentat per Agbar el passat dia 14 de novembre–, en què dictava mesures cautelars perquè "de forma immediata" es proporcionés a l'empresa tota la documentació relacionada amb la proposició i l'oferta econòmiques que va efectuar Acciona per guanyar el concurs.

Qui són els futurs gestors d'ATLL?

El consorci empresarial guanyador de la licitació està format per Acciona (39%), el banc brasiler BTG

Pactual (39%) i diferents inversors com el grup Havas –família Rodés, propietaris d'una part del diari Ara– o Barcel Euro –holding inversor de Manuel Torreblanca i Liliana Godia– entre d'altres. La nissaga Entrecanales controla l'empresa Acciona i va amassar la seva fortuna –valorada en 2.500 milions d'euros, la cinquena de l'Estat espanyol– amb les pilotades d'Endesa, Airtel i FCC.

La pràctica especulativa que caracteritza als Entrecanales i la poca experiència en el sector de l'aigua generen molts dubtes al voltant de l'interès que la família té per ATLL. A més, van de la mà d'André Esteves, president del banc BTG Pactual, un dels homes més rics de Brasil als seus 43 anys. Esteves aspira a ser, en paraules pròpies, "el Goldman Sachs del tròpic", ha estat batejat per la premsa econòmica com "el rei del risc" i es desplaça arreu en un jet privat. Un avió que per cert, està sent investigat per les autoritats brasileres per determinar si Esteves ha incorregut en un delictu d'evasió d'impostos a l'inscriure l'aparell en un paradís fiscal.

L'Àrea Metropolitana adjudica a dit el servei d'aigua a Agbar

L'ombra de la Torre Agbar es va estenent sobre el territori. L'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) va decidir, el passat 8 d'agost, integrar diferents serveis referents a la gestió de l'aigua –abastament en baixa, sanejament en alta, depuració i regeneració d'aigües residuals– i otorgar-los a una societat amb capital mixt entre AGBAR (80%) i l'empresa pública EMSSA (15%). Així doncs, la nova societat s'encarregarà de l'abastament de l'aigua que beuen més de tres milions de persones que viuen a la ciutat de Barcelona i a 35 municipis del seu entorn més proper, gestionant diferents serveis referents a l'aigua: abastament en baixa, sanejament en alta, depuració i regeneració d'aigües residuals.

El ple de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB) va aprovar el 6 de novembre definitivament –vots favorables de CIU i PSC, abstencions de PP, ERC i Independents del Papiol i vot en contra d'ICV-EUiA– d'atorgar el servei del cycle integral de l'aigua a Agbar. En un mateix dia, i de forma insòlita, es van materialitzar les dues grans operacions privatitzadores en matèria d'aigua dels últims temps al nostre país. Mentre la Generalitat atorgava ATLL a Acciona, l'AMB atorgava el cycle integral de l'aigua

a Agbar.

L'adjudicació a dit també servirà per regularitzar –tirant pel dret– la concessió del servei que Agbar presta a Barcelona i 17 municipis més, que fins ara es feia sense contracte i de forma il·legítima, tal i com va sentenciar un jutjat de Barcelona. Una denúncia per l'impagament d'una factura de l'aigua va acabar destapant l'any 2010 que no existeix cap contracte de concessió que reguli, avui dia, la relació entre les diferents institucions públiques i AGBAR. La sentència judicial del cas va concloure que "la gestió del servei d'abastament d'aigües a la ciutat de Barcelona i l'actuació d'Aigües de Barcelona en tant que concessionària del servei són actuacions il·legítimes" i en conseqüència, "el preu que cobra la companyia als ciutadans de Barcelona és il·legal". AGBAR però, no es va mostrar conforme amb la resolució i va recórrer al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que encara no s'ha posicionat.

En el moment de l'aprovació de l'adjudicació en el ple de l'AMB, membres d'Aigua és Vida i d'Ecologistes en Acció van desplegar una pancarta amb el lema "El negoci d'Agbar = la pobresa de Catalunya". Les diferents organitzacions socials que defensen la gestió pública de l'aigua a través de la plataforma Aigua és Vida van mostrar el seu rebuig a la resolució de l'AMB remarcant la seva indignació per com s'ha efectuat el procediment, que consideren que té greus buits democràtics. La plataforma afirma, entre d'altres coses, que l'AMB envaeix competències de la Generalitat i dels Ajuntaments i considera que és totalment impropri l'adjudicació directe a AGBAR sense cap procés públic de licitació. Així mateix, Aigua és Vida recorda que AGBAR es troba en "situació d'al·legalitat" i per això considera "d'una gravetat absoluta i d'una gran irresponsabilitat el reconeixement, totalment improcedent, de facto, de la concessió en baixa del servei públic a mans de la Societat General d'Aigües de Barcelona". La plataforma va demanar l'aturada immediata del procés a través de les al·legacions que el passat 7 de setembre van presentar Ecologistes en Acció, Enginyeria sense Fronteres, la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona, el Grup de Defensa del Ter, Prou Sal i la Xarxa per una Nova Cultura de l'Aigua a les seus de l'AMB i el Departament de Territori i Sostenibilitat.



L'1 de gener del 2013, l'aigua potable, en tot el seu cicle, serà privada a Catalunya

Sindicat de Químiques
CGT Barcelona

L'1 de gener del 2013 l'aigua potable, en tot el seu cicle serà privada a Catalunya. Es farà efectiva la privatització del tractament d'aigües no potables a Barcelona i això comportarà que els/les ciutadans/nes de la província de Barcelona pagarem més del 80% d'augment per l'aigua potable.

Avui en dia ja es tanquen més de 200 subministraments domiciliaris diaris només a l'Hospitalet i el Baix Llobregat. Les empreses públiques desapareixen i són suplantades per privades per recaptar diners per a les segrestades arquitectures públiques. Als nostres barris comencem a observar ciutadans que omplen garrifes d'aigua a les fonts públiques. La classe política, legalitza la privatització total de l'aigua potable. L'aparell polític, organitzat ja fa temps, ens fiscalitza i arrebatava un servei vital i essencial amb l'excusa hipòcrita de la crisi.

La política de privatització respon a un pla estudiat per espoliar el que és públic. És un pla polític que ha utilitzat, entre d'altres, els préstecs i productes tòxics bancaris per especular amb obres faraòniques externalitzant feines pròpies per donar beneficis als amics. Obres faraòniques com la des-saladora del Prat, que ha costat als/les ciutadans/es de Catalunya més de 260 milions d'€ més els interessos a la banca, construïda amb una campanya d'alarma social centrada en sobredimensionar una sequera patida.

D'aquesta manera, la capacitat de potabilització de 60 Hm³/any d'aquesta desaladora ha quedat reduïda a la producció de 10 Hm³/any. Les campanyes d'estalvi d'aigua fetes ja des de l'època socialista han estat una falàcia perquè les tarifes de l'aigua sempre han estat plantejades amb l'objectiu d'augmentar el consum progressiu: "+ venda d'aigua = + benefici". Amb uns altres objectius, els d'un servei bàsic i comú, els/les ciutadanes no haguéssim pagat més que els augments de l'IPC. La política del bussines ha abocat a la ruïna empreses públiques solventes, contribuint conscientment a la precarització de les condicions de treball dels/les treballadores, acomiadaments dictats per Decrets i aplicats per Acords de govern.

Simultàniament, no és menyspreable, la suma de diners de l'erari públic emprat en publicitat, imatge, dietes, vises, salaris i privilegis abusius dels directius del sector de l'aigua: una dieta d'un/a membre del Consell d'Administració d'ATLL té un import de mitjana de 600 € (12 sessions anyals més les extraordinàries) per sessió, sumant el salari, cotxe i xòfer dels altres càrrecs que ostenta a l'administració.

Les empreses immerses en aquest pla són:

- ATLL, Aigües Ter Llobregat, empresa pública, potabilitza l'aigua a Barcelona a província: mitjançant la Llei Omnibus desmantella donant la

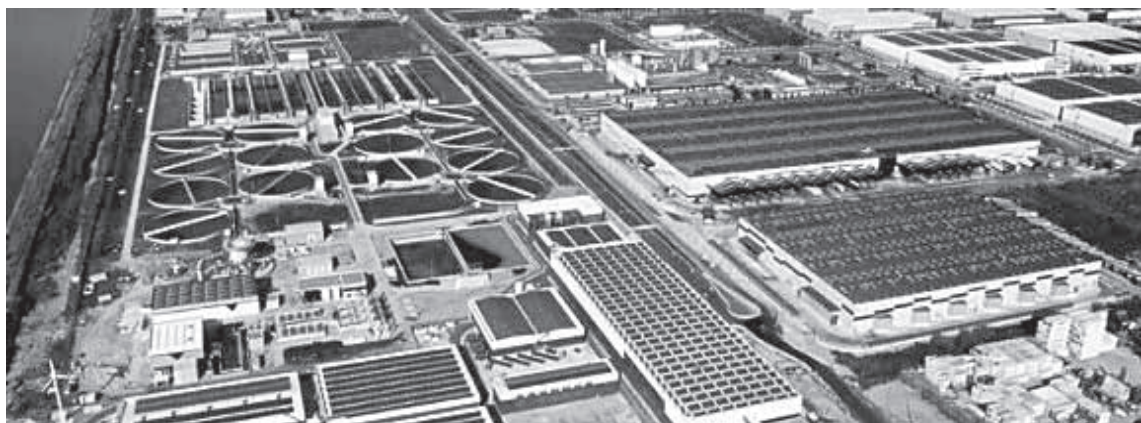
seva gestió a la privada per fer negoci. ATLL es ven per 1.000 M d'€, proporcionant un negoci rodó durant 50 anys, amb clients obligats a consumir aigua, i obsequiant la seva xarxa, pràcticament nova, pagada amb els impostos de tots els/les ciutadans s. Els beneficis previstos per a l'empresa concessionària durant els 50 anys, que finalment ha estat Acciona, podrien ser més de 2.300 Milions de €. Aquesta quantitat en última instància la pagarem les/els ciutadans, via rebut de l'aigua o via impostos.

- EMSSA, empresa pública, pertany a l'Àrea Metropolitana (abans Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus): gestió de l'abastament d'aigua potable, del sanejament i l'evacuació d'aigües residuals, tractament de residus municipals i coordina els serveis municipals corresponents a Barcelona província. El seu finançament, el pressupost, la intervenció, la gestió tributària, la recaptació i la comptabilitat de l'Àrea Metropolitana de Barcelona es regeixen per la legislació de l'Estat i de la Generalitat que regula les hisendes locals. Aquesta empresa pública es decapita amb una operació bancària mitjançant la privada AGBAR. EMSSA i AGBAR recordem que han estat condemnades solidàriament pel Jutjat Contenciós administratiu núm.12 de Barcelona, 5 d'octubre de 2010, anul·lant el deute que va contraure un ciutadà amb la companyia distribuïdora. En aquest procés la companyia no va demostrar que obrava en el seu poder el contracte de concessió de distribució d'aigua en baixa amb l'Entitat Metropolitana ni amb l'Ajuntament de Barcelona.

- SGAAB, Aigües de Barcelona (grup AGBAR), distribució en baixa (a casa nostra) d'aigua potable a Barcelona ciutat i municipis col·lindants. Pertany a Hisua Holding de Infraestructuras y Servicios Urbanos, SA (on Suez Environnement España, SL, participa en un 75,74% i Caixa Holding, SA en un 24,26%) és titular del 99,49% del capital social de Societat General d'Aigües de Barcelona, SA. El Sr. Miquel Roca Junyent (Convergència i Unió) és membre del consell d'administració i també del Consell d'Administració de Endesa). L'actual conseller de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya, Sr. Lluís Recoder i Miralles va ser director d'aquesta societat tot just abans de les darreres eleccions autonòmiques. En aproximadament 5 anys han acomiadat a la meitat dels/les treballadores (de 1.200 a 700 aprox.) tenint un benefici net al 2010 de 472,8 Milions d'€. El grup AGBAR opera a tota Espanya amb altres noms de companyies privades (Aqualogy, Aguas de Marbella, Development Network, Factory Management) i el holding a Sudamèrica.

ATLL: la tarifa de l'aigua el 2013

La tarifa de l'aigua és l'expedient que calcula els valors a imputar al



preu de l'aigua en alta que els municipis connectats a la xarxa Ter Llobregat han de pagar per proveir-se d'aigua potable i, posteriorment, distribuir-la als/les seus/ves contribuents. En data 25 de juliol de 2012 el Consell d'Administració d'ATLL aprovà la modificació del pressupost d'ingressos, és a dir, aprova la nova estructura tarifària a cobrar als Ajuntaments. Sembla ser que en aquesta sessió el consell va reconèixer la dificultat de fer una previsió en la venda d'aigua malgrat que en els Plecs per a privatitzar, redactats pels Departament de Territori i Sostenibilitat juntament amb ATLL, la previsió de venda és calculada exactament per 50 anys. L'increment aprovat per la tarifa serà del 70% i es calcula de la següent manera:

- Part fixa:

a) Quota Fixa Regional, mensual i individualitzada per a cada municipi + un càlcul en relació al Valor Mig en base als darrers últims 4 anys. El preu base a aplicar al VM de cada municipi passa de 0,054246 €/1m³ vigent des de l'1 de gener del 2012 al 0,0922182 €/1m³ a partir de l'1 de novembre de 2012.

b) El coeficient harmonitzador B s'actualitzarà per garantir un increment homogeni individualitzat per a cada municipi client del 70 % respecte a la previsió de venda aprovada l'1 de gener del 2012.

- Part variable:

a) la Tarifa de Subministrament (TS) passa de 0,07778 €/m³ vigent des de l'1 de gener de 2012 al 0,120323

€/m³ a partir de l'1 de novembre de 2012 i s'aplicarà mensualment als m³ subministrats a cada municipi. La tarifa ha estat dissenyada per una concessió privada. Malgrat la dificultat anteriorment exposada s'aprova un augment de la tarifa de l'aigua de boca en un 70%.

A aquest increment les usuàries haurem d'afegir a més del 8% cànon de l'aigua apujat ja durant el 2012 (impost directament repercutit a les ciutadanes al nostre rebut de l'aigua), l'increment de preus que ens aplicarà l'empresa privada que guanyi el concurs per a la gestió de la potabilització de l'aigua, més l'increment de la companyia distribuïdora en baixa que ens porta l'aigua a casa.

Tarifa: "mentidesgencat.ja"

El Departament de Territori i Sostenibilitat de la Generalitat de Catalunya a la seva web anuncia l'augment de la tarifa de l'aigua com a solució per reequilibrar les finances d'ATLL. L'opacitat de l'administració permet aplicar una llei per fer desaparèixer ATLL i, d'altra banda, enganyar a la ciutadania afirmant que és per mantenir la seva viabilitat i sanejar els seus comptes. Si l'empresa pública ATLL ja no existirà l'1 de gener, a quina partida traspasaran aquests diners dels/les ciutadanes? Enlloc s'ha fet públic.

Com s'han fusionat els compradors de l'aigua potable a Barcelona?

* Acciona, + BTG Pactual (el més gran banc d'inversions d'Amèrica del Sud: operacions comercials internacionals, banca, gestions de patrimoni, assessoria corporativa, fons d'inversions, borsa, fusions, etc... Opera amb oficines a São Paulo, Belo Horizonte, Porto Alegre, Recife, Nueva York, Londres i Hong Kong), Gopa Consulting SL, Acacia ISP SL, Global Buridan SL, Global Lubbock SL i Gestió Catalana d'Aigües SA.

* H2B: Sociedad General de Aguas de Barcelona SA, ACSA Obras e Infraestructuras SA, Disray Trade SL, NIRIR 2012 SL, Mina Pública d'Aigües de Terrassa SA i Companyia d'Aigües de Sabadell SA.

Bus contra la privatització de l'aigua a Barcelona

El 22 d'octubre a Barcelona, es va organitzar un bus turístic amb parades pels agents polítics i empresarials implicats en la privatització de l'aigua a Catalunya, un recorregut amb el bus turístic per les empreses del sector (ATLL, AGBAR, EMSSA), el Departament de Territori i Sostenibilitat i l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Nou atracament a les pensions

**Secretariat Permanent
Comitè Confederal CGT**

La Confederació General del Treball (CGT) denuncia que el Govern espanyol ha decretat, contra la pròpia llei-pacte sobre les pensions públiques, contra el sentit comú i contra la justícia més elemental, que les pensions perdin poder adquisitiu i que els gairebé 9 milions de persones pensionistes siguin, un cop més, maltractades econòmicament i social. Tot això el mateix dia que el govern de Rajoy decidia lliurar 18.000 milions d'euros públics a Bankia. El govern del PP actualitzarà les pen-

sions només l'1% de manera general i el 2% a les de menys quantia durant l'any 2013, mentre que la inflació anual al novembre de 2012, la que mesura la pujada de les pensions, ha estat del 2,9%, amb el que milions de pensionistes no es veuran compensats aquest any pel 1,9% restant. El col·lectiu pensionista ha estat robat en gairebé 4.000 milions d'euros, entre els anys 2012 i 2013. Un col·lectiu on el 74%, és a dir gairebé 6,5 milions de persones, no arriben a percebre com pensió 800 euros al mes. Un col·lectiu que, en l'actual situació d'emergència social, és el sustentador de gairebé 400.000 família. Un col·lectiu que en la immensa majoria dels casos, necessita ser cuidat i al qual

també li han robat aquesta necessitat, ja que la Llei de Dependència s'ha vist seriosament retallada per dues vegades, una en els PGE 2012 i una altra per un reial decret. CGT condemna la decisió del Govern per la qual roba a 9 milions de persones. Una decisió que ve dictada per la Troika europea (CE + BC + FMI) i que només respon a l'insaciable benefici privat dels poderosos, siguin fons d'inversió, capital financer comercial o interessos de grans corporacions. Aquestes accions no només mereixen la condemna de la CGT, sinó també una renovada crida a la població a seguir amb la mobilització permanent en la defensa de tots els drets de les persones i contra les mesures antisocials.



Ens pixen damunt i ens diuen que plou. Però avui deim prou.

**Comissió Pro Vaga
Anticapitalista de Palma**

Ens sobren motius per protestar per això diem prou als nostres treballs precaris, al nostre atur estructural. Avui, per un dia, deixam de ser el que els Estats volen que siguem: dòcils i productives. Avui deim que no al seu deute perquè nosaltres no som responsables d'un

deute que no hem contret. Tampoc no volem ser rescatades: aquest sistema ens duu a la deriva però ningú no els hi hem demanat cap rescat i si volem ja ens rescatarem nosaltres soletes sense les seves tuteles ni paternalismes. També deim no als falsos, enganyosos i egoistes somnis del consumisme capitalista que només ens vol consumidores passives i que necessita de la

pobresa per poder existir. La riquesa hauria de ser un bé comú que no es basi en l'exploació dels pobles ni en el maltractament de la naturalesa. Deim prou perquè ja estam fartes de la por que ens provoca la llarga cua de l'atur. Estam fartes d'ERO, de retallades, de cada cop tenir menys vacances i temps lliure. Estam fartes de la corrupció político-empresarial que rescata bancs i saqueja arques públiques. Estam fartes de les amnisties i frau fiscals que les administracions toleren als rics mentre a nosaltres ens pugen els impostos. Estam fartes i deim no a la Reforma Laboral que dona carta blanca als empresaris per augmentar els nivells d'exploació amb el consegüent augment de les desigualtats socials. Estam fartes d'hipotecar les nostres vides i no saber on dormirem demà perquè els bancs i la seua policia estan provocant més de 500 desnonaments diaris arreu de l'Estat. I estam fartes de les contínues retallades en educació, sanitat i assistència social, que fan que l'Estat pugui destinar la tallada més grossa dels pressupostos generals a pagar els interessos del deute, mentre continuam alhora destinant milions d'euros a les forces armades i les seves guerres, i continuam mantenint una monarquia corrupta.

Avui no podem deixar de recordar les immigrants que el nostre sistema capitalista va necessitar pel negoci del totxo i pels treballs més precaris i inhumans, així com també per cuidar de molts dels nostres padrins i padri-nes, i que ara que ja no els necessiten els criminalitzen, els hi retallen drets, els hi retiren l'assistència sanitària i els volen expulsar. També ens diferenciam dels sindicats del sistema, de la seva lògica del pacte. Nosaltres som dels que pensam que amb els botxins no es pot pactar, només se'ls pot combatre. CCOO i UGT poden continuar amb les seves reformes per perpetuar el capitalisme, potser no han entès que el capitalisme vol dir crisi contínua, desigualtats eternes i precariat creixent. Per això, nosaltres deim no a les seves reformes, ja ens sabem la història: amb els seus ajustos els de sempre guanyen més i les de sempre tornam a perdre.

des una abraçada solidària i que no s'aturi la lluita!

Recuperem els carrers per aturar la màquina econòmica que ens explota a treballadores i aturades. Però tenim ben clar que això no s'arregla amb l'aturada d'un dia o de dos sinó espenyant la màquina per complet, organitzant-nos i creant estructures anticapitalistes, per això feim una crida cap a la vaga general indefinida. No sabem si hi haurà recuperació econòmica però sí que sabem que la sortida d'aquesta crisi permanent només depèn de la nostra capacitat per a la ràbia i la revolta; i que aquesta es canalitzi a través de l'autoorganització, perquè totes soles no podem; a través de la voluntat, perquè si no volem no podem, ja està bé de dir que tanmateix no hi ha res a fer. Molt és el que hem de fer a través de l'autogestió i la cooperació, perquè hem de ser nosaltres, amb els nostres mitjans i amb els nostres esforços compartits, les que a poc a poc edifiquem una nova societat no sustentada en la dominació d'uns sobre altres, una societat on la justícia, la llibertat, la solidaritat, el repartiment equitatiu de la riquesa i el respecte a la natura en siguin els pilars fonamentals.

Per això et deim un cop més desperta, desobeix i lluita, la vaga contra el capitalisme acaba de començar!

Contra la LOMCE, en defensa de l'ensenyament públic, laic, crític i en català

**Federació d'Ensenyament
CGT Catalunya**

CGT Ensenyament s'oposa frontalment a la vulneració de la immersió lingüística i al conjunt de la Ley Orgánica de Mejora de la Calidad de la Educación (LOMCE) del ministre Wert.

CGT Ensenyament ha criticat i s'ha oposat a l'esborrany de Ley Orgánica de Mejora de la Calidad de la Educación (LOMCE) del ministre Wert per la recentralització del currículum, la segregació classista de l'alumnat, la jerarquitització dels centres educatius, la concepció mercantilista de l'educació... (aneu a http://cgtense.pangea.org/IMG/pdf/Esq_1211-LOMCE.pdf)

Ara ens trobem amb modificacions al projecte esmentat que en comptes de corregir aquests disbarats aprofundeixen encara més en les seves

concepcions ideològiques ultramuntanes.

CGT Ensenyament s'oposa frontalment a la minoració o condicionament de les llengües pròpies i no castellanen en el currículum escolar i, especialment, a la vulneració del programa d'immersió lingüística a Catalunya.

També estem en contra de la reintroducció d'una assignatura "alternativa a la religió catòlica" amb la finalitat de potenciar aquesta. Reivindiquem la laïcitat com un dels valors socials essencials i consubstancial a l'educació pública.

CGT Ensenyament dona suport i encoratja la ciutadania a secundar les mobilitzacions programades contra la LOMCE, entre elles la jornada estatal de lluita del 13 de desembre contra la LOMCE i les retallades en educació, que convocaven sindicats de treballadors i estudiantils, associacions de pares i mares, i moviments socials.

I són inevitablement els sectors més vulnerables d'aquesta societat capitalista i patriarcal, els que més pateixen els mals d'aquesta crisi: a les Illes Balears estam parlant d'un 20% de persones a l'atur (la majoria dones, joves i migrants), estam parlant d'un 19% de les llars en risc de caure en la penúria econòmica, estam parlant d'un jovent amb gairebé un 50% d'atur i estam parlant també que un de cada tres infants viu sota el llindar de la pobresa. I darrere de cada número, de cada estadística hi ha històries reals i punyents de persones que ja no tenen res i l'única cosa que fan és intentar sobreviure.

Els sindicats oficials ens podran parlar de diàleg amb el sistema, de terceres vies, de capitalisme humanitari però nosaltres no ens creim les seves mentides i tenim ben clar que l'única manera d'acabar amb aquesta crisi permanent és acabar amb el capitalisme. Per tot això fem una crida perquè la gent s'organitzi als centres de treball, mitjançant assemblees, de manera autònoma a les burocràcies sindicals. En un dia com avui volem denunciar també les retallades a nivell de drets civils i polítics. Volem denunciar la criminalització de la resistència passiva i de la desobediència. Volem denunciar una justícia que sempre ha defensat els rics, però ara més encara amb les noves taxes. Volem denunciar la brutalitat policíaca. Volem denunciar els atacs a la llengua catalana i a la llibertat d'expressió. Volem denunciar la repressió que s'està vivint a Mallorca i aprofitam per enviar des d'aquí a les companyes represalia-



No devem, no paguem, de nosaltres depèn!

El deute no és públic ni legítim. No volem que ens hipotequin el nostre futur

Plataforma Auditoria
Ciudadana del Deute
<http://www.auditoria15m.org/>

Un deute que ha estat generat per la banca i les empreses privades no ha de ser pagat pel poble. És un deute il·legítim. El deute és un mecanisme d'extorsió i sotmetiment per acabar amb la sobirania dels estats i fer-los esclaus financers.

Els darrers mesos, l'impacte de la denominada crisi sobre les nostres vides s'ha intensificat i la casta política no mostra cap voluntat ni capacitat d'actuar al respecte. Per això fem nostra la política, prenem la iniciativa, revelem el mecanisme del deute que sustenta aquesta gran estafa que anomenen crisi.

La crisi del deute, que a partir del 2008, ha començat a afectar seriosament els pobles d'Europa, no és patrimoni exclusiu dels països del Nord. Des de fa dècades, s'utilitza el deute com a mecanisme d'extorsió i submissió, una forma de buidar els estats de sobirania i de convertir-los en esclaus de les finances.

El deute, lluny d'estar al servei de la població que suposadament l'ha contret, ha estat destinat a finançar els interessos dels poders financers i grans empreses privades. Els beneficis mai no s'han socialitzat. En canvi, veiem com, no només es socialitzen les pèrdues, sinó que recauen en la seva totalitat sobre tota la població, nosaltres!

Es diu que som corresponsables de la "crisi" (que és una estafa) i que hem viscut per sobre de les nostres possibilitats.

Premissa falsa, ja que la responsabilitat no és la mateixa ni va ser originada per cobrir les mateixes necessitats: el deute de les famílies només suposa un 20% del deute total i ha estat principalment destinada a l'adquisició d'un primer habitatge (dret suposadament garantit en la Constitució). En canvi, més d'un 60% de la totalitat del deute correspon als bancs i grans empreses (principalment constructores) i que es va originar portant a terme activitats especulatives destinades a l'obtenció d'un be-



nefici econòmic. És un fet: l'1% ha viscut per sobre de les possibilitats del 99%. Desnonaments massius, retallades de drets laborals, socials i fins i tot civils. Un espoli continu a la ciutadania per satisfer la necessitat patològica dels creditors de recuperar les seves inversions. Ells han jugat, ells han perdut. No devem. Doncs no paguem.

Un deute que no s'ha destinat a impulsar serveis per a la població, sinó a pagar els errors de les persones responsables d'aquesta estafa, és un deute IL·LEGÍTIM, i la població NO l'ha de pagar.

El rescat i les seves mentides

Els rescats que s'estan produint actualment a Europa, en països com Portugal, Grècia, Irlanda i ara Espanya, ja s'han produït abans als països del Sud durant dècades amb el nom de "plans d'ajustament estructural" o de "reestructuració". Per fer front al deute contret per empreses privades o entitats financeres, els governs decideixen demanar préstecs a orga-

nismes financers com l'FMI, el Banc Mundial i, en el cas d'Europa, el Banc Central Europeu i la CE.

Seguint la tradició de Zapatero, que emprava paraules diverses per anomenar la "crisi", el Govern de Rajoy es nega a utilitzar la paraula rescat i busca altres eufemismes com "línia d'ajuda a la banca", "rescat tou", etc. Són tots el mateix, injeccions de capital per a la banca, condicionades a l'aplicació de mesures d'austeritat (retallades) i de reformes estructurals (reforma laboral, pujada de l'IVA i altres reformes fiscals) per part del Govern. Tot aplicat progressivament segons un pla dissenyat i firmat en el "Memorandum de entendimiento" (MOU) entre el Govern espanyol i la troika. La seva acceptació i les seves reformes no són temporals sinó permanents, i estan destinades a desmantellar l'anomenat Estat del benestar, per implementar un model econòmic neoliberal, fins a les seves últimes conseqüències.

Es tracta que la banca europea recuperi les seves inversions. No fluïrà el crèdit per a les famílies, les PIMEs o els autònoms, ja que els diners van destinats directament a saldar els comptes dels bancs nacionals i no a l'economia productiva. No és un rescat, és el cop financer final sobre la democràcia. No al rescat! Ens rescatem amb els diners d'aquelles que han creat aquesta estafa.

Retallades, conseqüències del deute

Les conseqüències d'aquest tipus de mesures per a la població són clares, ja les estem patint i encara en falten moltes més que vindran. No es tracta d'uns quants anys, sinó d'un procés de llarg termini que hipotejarà el

nostre futur i el de les properes generacions: augment de la pobresa i de les desigualtats socials, amb major impacte sobre els sectors més desfavorits, les dones, els col·lectius de migrants, menors, pensionistes etc; pujada de preus dels béns bàsics, com l'aigua, la llum i els aliments; privatitzacions de serveis públics i venda dels béns col·lectius; retallades de prestacions socials, com per exemple a les prestacions la Llei de dependència, que té especial incidència en les migrants i en les dones, que segueixen suportant la major part del treball de cura, i, per descomptat, de les persones dependents. Augment de l'atur, facilitat per EROs i reformes laborals; acomiadaments de funcionari públic; retallades en l'ensenyament (precarització dels serveis educatius, massificació de les aules, augment de les taxes universitàries), en R+D i sanitat (augment de les llistes d'espera, repagament de medicaments, privatització), retallades en cultura (apujada de l'IVA al 21%, impagaments ajuts), etc.

La implantació d'aquestes mesures injustes va acompanyada de pèrdua de sobirania. Els estats estan sotmesos al poder financer que imposa el pensament únic, a través dels mitjans de comunicació. Es bombardeja amb el missatge de creixement constant, il·limitat, i s'oculta el fet que ens trobem davant una crisi global i multidimensional: humanitària, social, ambiental, energètica, financer i econòmica, sense precedents. Davant aquesta situació, cada vegada són més les veus que s'alcen per treballar i desenvolupar alternatives així com les que demanen una vaga general social de caràcter indefinit, que inclogui a totes les persones a més de les treballadores: estudiants, parades, jubilades, migrants, treba-

lladores en l'economia submergida, en l'àmbit domèstic, etc. I des d'aquí fem una crida a la mobilització de totes les persones.

Alternatives: jutgem a les persones culpables

Davant tots els atacs, ens organitzem, hem sortit al carrer a protestar i crear alternatives reals als problemes que ens imposa aquest sistema capitalista. S'han enfortit les xarxes que ja existien i han sorgit de noves. Hem creat dispositius eficaços.

Entre aquestes eines volem ressaltar les 3 vagues generals del 29S, 29M i 14N, les acampades en ciutats de mig món i les manifestacions internacionals. Així sentim nostres les lluites, manifestacions i vagues que s'han multiplicat aquest any: mines, estudiants, professores, dret al propi cos i avortament lliure, sanitàries, aturades, migrants, jubilades, treballadores domèstiques... Som moltes, només fa falta decidir fer el pas.

Davant les mesures de l'1%, el 99% exigeix i s'exigeix a si mateix:

- Nosaltres som la sol·lució.
- Rebuig del Memorandum i del pagament d'un deute il·legítim per recuperar així la sobirania sobre les nostres vides. No Devem!!! No Paguem!!! De nosaltres depèn!!
- Rescatem a les persones, no als bancs.
- Abolició de les mesures d'austeritat que es tradueixen en retallades i privatització dels serveis públics essencials per mantenir el teixit social. Així com de la reforma laboral i del "pensionazo".
- Jutgem a les persones responsables de la crisi.
- Comencem a canviar el sistema i busquem el repartiment just de la riquesa.
- Reforma fiscal.
- Persecució del frau fiscal i abolició dels paradisos fiscals.
- Eliminació del règim de les SICAV.
- Recuperem l'espai del comú: serveis públics universals i espais d'autogestió i suport mutu.
- Creació d'una banca veritablement pública socialitzada i amb control democràtic.

Els nostres problemes no són particulars ni espacials, arreu passa el mateix, per tant la sol·lució és global, tot i que requereixi de la acció i coordinació local. Per això, us convidem a participar i a crear actes i accions contra el pagament del deute. Retornarem el deute a qui l'ha generat.

No devem, no paguem, de nosaltres depèn!

Rescatem-nos amb els diners de qui ha creat aquesta estafa!!

Treu tot el deute que portes dintre!!
#NoDevem #NoPaguem #DeNosaltresDepèn #GlobalNoise



CGT davant els casos de corrupció a l'ajuntament de Sabadell

Federació Local de CGT Sabadell

Des de la CGT de Sabadell volem expressar la nostra profunda indignació davant els casos de corrupció descoberts a l'Ajuntament de Sabadell a finals de novembre.

La gestió de l'alcalde i del l'equip de govern des de que van entrar al poder s'ha caracteritzat per l'amiguisme i l'autoritarisme. L'alcalde Bustos s'ha dedicat sistemàticament a muntar consorcis de dubtosa utilitat pública per col·locar els seus familiars i socis comercials. La seva actitud cap a la ciutat sempre s'ha caracteritzat per un tracte de favor cap a les entitats que li donen suport incondicional i una voluntat de marginar (o criminalitzar) aquells que no combregaven amb el seu estil de governar la ciutat.

Es per això que no creiem pertinent concedir el benefici de la presumpció d'innocència en un consistori que compta amb un llarg historial de practiques irregulars, conegudes i denunciades repetidament des de molts sectors de la ciutat.

Aquest sindicat ha pogut comprovar el talent de l'alcalde i l'equip de govern en els conflictes que les nostres seccions sindicals han tingut amb les direccions de les empreses SMATSA i SEMATSA, empreses privades que gestionen els serveis de neteja municipals. En aquests casos l'Ajuntament s'ha col·locat sempre al costat de la direcció de l'empresa prioritzant els seus tractes de favor i negoci amb l'empresa a la dignitat dels treballadors de la neteja i la qualitat del servei que aquests ofereixen a la ciutat, un servei tan important com es la neteja i la higiene.

Els casos descoberts a finals de novembre s'afegeixen a una llarga llista de corrupteles i malversació de fons en que l'administració municipal ha col·locat desenes de milions d'euros en mans d'amics i familiars, malgastant els diners alhora que es retallava la despeses necessàries per protegir els treballadors expulsats dels seus llocs de treball en aquesta crisi i els ciutadans en risc d'exclusió social. L'actuació judicial només ha fet que confirmar l'existència de les xarxes de corrupció en que es mou l'ajuntament d'aquesta ciutat.

Es per això que des de la Federació Local de CGT Sabadell demanem la dimissió en ple de l'equip de govern municipal i de tots els càrrecs i regidors implicats. Demanem també la municipalització dels serveis públics externalitzats per l'ajuntament ja que s'ha comprovat la inviabilitat del model existent actualment.

Amiant, la pols assassina

Àlex Tisminetzky

El veïnat del Prat de Llobregat comparteix amb el de Cerdanyola del Vallès i Castelldefels l'esgarrifosa taxa de tenir 300 vegades més possibilitats de patir càncer derivat de l'amiant que la resta de catalans i catalanes. Els responsables, grans empreses que han escampat la pols assassina entre veïns i treballadors, mentre els seus beneficis no paraven de créixer.

El passat 20 d'octubre, més d'un centenar de persones es van reunir al Prat per parlar amb metges, tècnics de prevenció i juristes a les segones Jornades de l'Amiant. A la sala, cares serioses i els punys que s'anaven tancant mentre apareixien les dades silenciades i mai explicades. Les institucions europees calculen que a la Unió Europea 250.000 persones moriran fins el 2060 només d'un dels tipus de càncer que provoca, el mesotelioma, que a Catalunya s'ha multiplicat per conc en els darrers anys. A l'estat espanyol, que va batre tots els records de producció europea als vuitanta, resten encara 21 milions de tones instal·lades, 4 de les quals a Catalunya, i les dades oficials parlen de 19.000 edificis amb sostres, canonades o ciment d'amiant.

Els assistents ho coneixien de primera mà, doncs són extreballadors, vídues i veïns d'empreses com Rocalla, Uralita, Honeywell o Alstom. Molts l'han manipulat amb les mans sense saber-ne la perillositat, l'han portat a les seves robes a casa, contagiant esposes o fills, o de petits han jugat amb els residus escampats pel poble.

Cap expert els explica res de nou, però les fredes dades indignen encara més. I és que l'herència de tants anys d'amiant té dues cares. Moltes empreses es van fer literalment d'or amb



aquesta substància màgica, que mai es destrueix, és barata i fàcilment manipulable en la indústria del ciment, els trens, o el tèxtil. Durant dècades es va fer servir sense cap control, mentre les institucions franquistes i postfranquistes ho tapaven amb un enorme mantell de silencis administratius, mèdics i judicials, en nom del progrés econòmic i el lliure mercat.

Però la pols màgica també era assassina, i en 10, 15 o 30 anys causa terribles patologies, moltes cancerígenes. Al Prat, i gràcies al comitè d'empresa de CGT de Honeywell, s'ha fet un pas més per a que l'amiant no gaudeixi de la impunitat del silenci. I és que la feina a fer encara és molta.

La Seguretat Social es nega, encara avui, a reconèixer moltes malalties professionals, les mútues s'atreveixen



a afirmar que han trobat només 61 casos anuals a tot l'estat espanyol i les empreses paguen cars i desvergonyits pèrits per afirmar als judicis que res no sabien, que ningú no els havia dit que era perillós, a pesar que algunes d'elles avui en dia simplement han traslladat la seva producció a països on encara no és prohibit, com Marroc

o Nicaragua.

L'amiant ha de sortir d'aquest silenci tan llarg on les persones valen molt menys que els beneficis empresarials. En record dels que l'han patit, i per evitar nous afectats.

* Àlex Tisminetzky, és advocat laboralista del Col·lectiu Ronda

L'ALTRA REALITAT

Ulls per a veure i orelles per a escoltar

Pepe Berlanga

Qualificatiu de tot tipus hem escoltat arran de la Vaga General del passat 14 de novembre, des de nova jornada històrica, fins a reconèixer que únicament les mobilitzacions conjuntes poden aturar la reculada de dècades en drets laborals, socials i civils de la immensa majoria de la població.

Aquestes afirmacions, que no haurien d'ocasionar-nos la més mínima estranyesa, són causa de sobresalt quan qui les manifesta, fins a escassos dies previs a la convocatòria llançava exabruptes contra el sindicat, deien que es traïa la raó de la vaga i exercíem seguidisme del sindicalisme institucionalitzat, evidentment l'ego i sectarisme d'alguns

necessita constant reafirmació.

Per sort per a la CGT la majoria de l'afiliació va fer oïdes sordes a aquests nous mesies, no acceptant consignes d'avantguardes que gairebé sempre han comptat amb limitat seguiment en la nostra organització i que històricament han recollit el rebuig més absolut.

Esperança era visualitzar la presència de la CGT en els piquets dels polígons, la participació del sindicat en les innombrables mobilitzacions que es van organitzar en el territori, en definitiva, resultat del silenciós i excel·lent treball realitzat pel conjunt de l'afiliació durant molts mesos d'absolut mutisme informatiu, de menyspreu i de negació de l'única resposta possible, el poble en el carrer defensant i reclamant els seus drets.

No és hora d'entrar en una guerra

de xifres respecte al seguiment de la vaga i de les manifestacions, no és l'important en aquests moments de crisi i també, perquè no dir-lo, de pors, el que veritablement era il·lusionant era distingir al professorat defensant l'educació pública, als sanitaris reivindicant la sanitat pública, als joves i no tan joves clamant contra la precarietat, en definitiva un conjunt de veus cridant contra les polítiques de retallades i restrictives de drets dels governs de CiU i PP.

La resposta no es va fer esperar gaire, la violència repressiva durant la jornada de vaga va ser el leit motiv dels guerrers de Felip Puig, aquest Conseller s'està guanyat a pols la seva incorporació, per mèrits propis, a l'elenc més franquista i totalitari dels garants de l'ordre públic. Les posteriors mentides abocades per aquest, a pesar que les xarxes socials

cremin d'imatges que el refuten, ens reafirma en la necessitat d'exigir la seva immediata i inqüestionable dimissió.

La Vaga va ser un absolut èxit, encara que no ha de ser mai un punt final, és un punt i seguit que ha de comptar amb la continuïtat més incontestable, i aquesta haurà de comptar necessàriament amb la participació de totes les organitzacions i persones que rebutgen les impopulars mesures de persistents retallades i de pèrdua de drets laborals, no és moment de retrets ni de exclusivismes, cal sumar i no restar, és urgent la resposta continuada, tant a nivell sectorial, social i indubtablement amb caràcter general, hem de seguir treballant sense obsessions, braç a braç amb totes aquelles organitzacions que pretenguin seguir lluitant per un món més just i lliure.

La crisi capitalista i la seva violència de gènere

Elena Idoate, Seminari d'Economia Crítica Taifa

L'eliminació de la violència cap a les dones requereix canvis molt profunds en diversos àmbits de la societat, per transformar completament les estructures que exerceixen la dominació de gènere. Un d'aquests àmbits d'opressió de gènere, i per tant de violència, és l'economia. Amb la crisi, i el retorn de la dreta més conservadora, els drets de les dones estan patint un retrocés, i la realitat quotidiana a la que ens enfrontem és cada cop més hostil. Així passa també en l'àmbit econòmic.

En els darrers anys, hi ha hagut una immensa destrucció de llocs de treball, que ha afectat majoritàriament a homes que treballaven a la construcció i en la indústria. La taxa d'atur masculí s'ha situat en un nivell similar a la femenina, tradicionalment superior. Tanmateix, la profunditat de la crisi està deteriorant l'ocupació d'activitats amb major presència de dones, com són els serveis, tant públics com privats. Això desemboca en l'anomenat "retorn a la llar". Les jornades i horaris laborals canviant, fruit de les darreres reformes laborals, donen lloc a que moltes persones hagin de renunciar a una relació laboral perquè és incompatible amb la vida familiar. I aquest paper els toca majoritàriament a les dones. Però al mateix temps, s'estan incor-



porant al món laboral persones de la família que n'havien restat al marge, com és el cas de moltes dones de més de 55 anys. Aquesta necessitat d'assegurar una font d'ingressos a les llars està fent que les dones hagin d'acceptar pitjors condicions per mantenir-se en el món laboral. Això agreuja la precarietat de la participació laboral femenina, molt intermitent i parcial. Per exemple, el 24% de les dones tenen un contracte a temps parcial, sovint per la ne-

cessitat d'afrontar situacions de cura d'infants i dependents.

El capitalisme desplega les seves estratègies de precarització de les condicions de treball en les dones, en els marges de la legislació i en l'economia informal.

D'altra banda, cal tenir en compte que les retallades de serveis públics afecten més intensament a les dones, ja que per diversos motius, en som les principals usuàries. I no hem d'oblidar que el model d'estat del

benestar reproduceix les desigualtats socials. La majoria de dones accedeixen a prestacions assistencials, que són més baixes, i les seves prestacions contributives tenen una menor quantia. El 57% de les dones beneficiàries de prestacions d'atur reben prestacions assistencials o rendes d'inserció.

Els impactes de la crisi en les esferes de la producció mercantil i del sector públic són absorbits dins de la família patriarcal, i les responsabilitats es

traslladen cap al treball no mercantil i no remunerat. L'empitjorament dels ingressos salarials i de les prestacions fan que les classes populars disminueixin el seu nivell de consum. En molts casos, els recursos arriben a ser inexistents o insuficients. I són les llars les que fan un major esforç per cobrir les necessitats. Aquest esforç continua recaient sobre les dones: mares, filles i mullers. La dedicació masculina a feines no mercantils no ha augmentat gaire. És un fet que, els homes que es queden en atur no assumeixen ni participen en les tasques domèstiques.

El capitalisme està atacant durament els drets i les condicions de vida de les classes populars, i ho fa aplicant les estructures patriarcales, que retornen i es reinventen. S'estan endurint els rols econòmics patriarcal tradicionals, com el retorn de les dones a la invisibilitat i la càrrega de la llar. Però també es reforcen patrons més recents, com la doble jornada i la precarietat laboral. I sorgeixen noves versions de l'opressió patriarcal. Treballar i no arribar a final de mes, rebre una prestació que no cobreix les despeses, fer malabars per quadrar els horaris laborals canviant amb les obligacions són situacions molt comunes en les dones. Així com estar soles amb persones a càrrec, o ajudar a d'altres persones de fora de l'anomenada família nuclear. Tenim el compromís de combatre, amb la lluita feminista, totes les versions de l'opressió patriarcal.

QUI PAGA MANA

Per una educació pública i de qualitat, vaga general!

Emili Cortavitarte

El curs va començar amb menys plantilla, més alumnes per classe, menys dotacions econòmiques als centres, més hores lectives, pitjors condicions pel professorat interí i substitut, congelació salarial...

Els Pressupostos de la Generalitat pel 2012 suposaven: acomiadaments d'interins/es i substituïts (3.000 al curs 2012-13), reduccions salarials en les pagues addicionals de juny (la meitat) i desembre (tota, segons la decisió del Govern Rajoy), supressió de millores socials ..., suspensió de les ofertes públiques per construccions de nous centres escolars públics...

La partida pressupostària corresponent al Departament d'Ensenyament fou un 4,9% inferior a l'any anterior. La mateixa quantitat global que en 2007, però amb un increment de més de 120.000 alumnes en centres públics fins a 2011. La consellera Rigau va anunciar que retallaria 197 milions dels sous de docents, personal d'administració i serveis i laborals per a «polítiques educatives».

A l'abril de 2012, el Gobierno del

PP van publicar el Real Decreto Ley 14/2012. Tot i el marcat intervencionisme i la invasió de competències que suposava, el Govern de la Generalitat va aplicar les principals mesures amb una nova reducció de 600 milions d'euros a l'ensenyament públic: increment de fins al 20% de la ràtio d'alumnes per aula i la seva massificació, augment d'una altra hora lectiva per al curs 2012-13 i consegüent reducció de plantilles, eliminació de les substitucions en les baixes inferiors a 10 dies lectius. El juny, el Departament d'Ensenyament va donar una altra volta de clau a la continuada i profunda agressió a l'ensenyament públic i a les condicions laborals dels seus treballadors i treballadores: nova reducció de plantilles orgàniques (1, 1,5 o 2 mestres segons les dimensions des centres de primària i d'1,5 a 5 o més segons la tipologia dels centres de secundària), supressió del pagament del mes de juliol als substituïts/es amb 9 o més mesos de servei durant el curs, ajustament unilateral de la jornada laboral i reducció dels sous (entre el 15 i el 77%) del personal substitut. Les pitjors condicions laborals del professorat, la seva reducció i la seva precarització afecten directament a

l'atenció a la diversitat (desdoblaments, reforços...) dels alumnes de les classes populars i a la qualitat d'un sistema educatiu que és dels més igualitaris del món; és a dir on menys diferències es troben entre els resultats acadèmics de l'alumnat de famílies

benestants i els de la classe obrera.

Per això, les retallades s'han ampliat a altres aspectes que abunden en la desigualtat social: tancament d'escoles bressol, dràstica disminució de les beques de llibres de text i menjador, matrícula per a fer la formació profes-

sional de grau superior, augment de les taxes a la universitat...

A les samarretes grogues, a les concentracions locals i comarcals, a les manifestacions, a les vagues en defensa de l'ensenyament públic i de qualitat ... calia afegir la vaga general!



El que no t'explicaran sobre el rescat a la bankia

15mPaRato
<http://15mparato.wordpress.com/>

Les institucions, l'Estat, el públic, han claudicat novament davant la bancocràcia. El 28 de Novembre semblava que era un mes més tard i que ens preniem a tots per innocents a l'anunciar per fi la colossal quantitat de diners que s'injectaran als bancs espanyols. El que sembla una broma pesada és la crua i indignant realitat i, el que és encara pitjor, hem estat testimonis de com els mitjans de comunicació es limitaven a reproduir els discursos "oficials", pràcticament sense qüestionar-se res.

Per això, perquè creiem que cal explicar-lo tot perquè tots sapiguem de què va això del #RescateALa-Bankia. Sense pèls en la llengua i lligant tots els caps que s'han anat deixant anar durant aquest temps, aquí us expliquem en què consisteix la seva jugada.

Que entre el govern i la UE anaven a intentar emplenar el forat negre dels bancs era un secret a veus, però ha trigat en portar-se a terme, principalment, perquè els que manen, els que posen la majoria dels diners (que hauríem de retornar) exigien que el nostre govern preparés el terreny a cop de decret, per a evitar via BOE que la pluja de demandes i querelles contra la banca posés en risc la inversió estrangera.

El nostre govern va respondre aprovant dos textos legals fonamentals; el Reial decret del 31 d'Agost i la Llei del 14 de Novembre.

En ells es mutilen els drets i garanties de tots els possibles estafats i es crea un "ens" plenipotenciari, el FROB, al que se li atorguen facultats com inaplicar sentències judicials, o decretar "l'ajornament, la suspensió, l'eliminació o modificació de determinats drets, obligacions, termes i condicions de totes o alguna de les emissions d'instruments híbrids de capital i de deute subordinat de l'entitat" (Article 43, Llei 9/2012, de 14 de novembre, de reestructuració i resolució d'entitats de crèdit).

Una vegada facilitada la tasca (o almenys això creuen ells), han posat el pla mestre a funcionar, anunciant ahir, d'una banda, la multimilionària injecció als bancs i, per un altre, les "sacrificades" mesures que prendrà el forat negre més gran i fosc de tots: Bankia.

Al•leguen que aquestes mesures estan directament indicades en el famós MoU (Memorandum d'Enteniment) del que tot el món parla, però que encara no sabem a quin butlletí oficial està publicat ni quin càrrec públic ho ha ratificat. Acomiadaments i tancaments de sucursal a part (que ja escandalitzen per si sols), en el pla estratègic presentat per Bankia (el podeu veure en format pdf a <http://15mparato.files.wordpress.com/2012/11/12128hrbkiaplanestrategico.pdf>) el



més immediat és fer que accionistes, preferentistes i tenidors de bons sofreixin pèrdues. Per a aquells que s'atreveixin a llegir el text, cal aclarir que a les preferents les anomenen "instruments híbrids" i als bons "deute subordinat".

El senyor Goirigolzarri, president de Bankia, ha anunciat que els preferentistes perdran el 39% de la seva inversió, mentre que divideix el deute subordinat en "permanent", que perdrà un 46%, i amb venciment, que perdrà un 14% (qui tindran aquest últim, que perden molt menys?). Però hi ha un petit problema... Fins i tot amb la modificació de la legislació concursal ad hoc, l'aprovada pel Reial decret del 31 d'Agost i la Llei del 14 de Novembre, s'ha de respectar l'ordre en el qual s'assumeixen pèrdues, en funció del tipus de "producte financer" que es tingui, ja que la Llei obliga que els accionistes perdin tant com sigui possible abans de poder atacar als preferentistes i altres estalviadors.

La primera pregunta que se'ns ve al cap és: com justificaran aquesta depreciació en preferents i bons sense que els accionistes perdin tot l'invertit? mitjançant una liquidació de l'entitat? Ens temem que Bankia ja estigui en fallida i que el que estan fent és amagar aquesta situació fins que sigui necessari, és a dir, fins que retornin totes els deutes que tenen amb els bancs i fons d'inversió estrangers (els quals pressionen a Alemanya perquè eviti que el rescat vagi directament a la banca, passant obligatòriament per l'Estat) valorada en uns 45.000 milions de Euros.

Al mateix temps, els avals de 55.000 milions de Euros que l'Estat preveu emetre fins al 15 de desembre (el RD 21/2012) poden augmentar encara la factura per a les arques públiques en l'esdeveniment d'una fallida.

Per a això, per a evitar una liquidació

i concurs de creditors, el primer és amortitzar les accions actuals. I mentre reconeixen, mitjançant aquesta maniobra, que aquestes accions ja no valen un pebrot, ampliaran capital simultàniament utilitzant els milions que els arriben des de fora. Com?, doncs veureu: la UE li dona els diners a l'Estat que, a través del FROB ho lliurarà a BFA (matriu de Bankia), perquè, al seu torn, aquest garanteixi al 100% l'ampliació de capital. És a dir, que si a ningú li dona per comprar accions de les noves (una cosa que no seria d'estranyar veient la confiança que infon Bankia), serà l'Estat-FROB-BFA el qui es faci càrrec.

I vostès diran... "però els antics consells d'administració de Bankia i BFA no estan sent jutjats precisament per la sortida a borsa i venda d'accions que van fer? SI!!! Senyor magistrat Andreu! Que ho estan tornant a fer!!!

Per cert, té lògica que el FROB, que es presenta en la #QuerellaPaRato com afectat, segueixi ficant diners en el banc? Ens trobem davant una nova (i financera) versió de "la Síndrome d'Estocolm"?

Al ser injectada aquesta dinerada mitjançant una ampliació de capital, comprant accions, podem tenir per segur que no es recuperarà. Ningú pot obligar després a Bankia a reintegrar-lo a canvi d'una recompra de les mateixes. Els diners ho retornarem entre tots, com sempre.

Ah! ens deixàvem una cosa important en el tinter. Com diu (i permet) la Llei del 14 de Novembre, el FROB podrà fer el bescanvi del que queda de preferents (i altres títols de deute subordinat) en accions de la pròpia Bankia, amb el que els estalviadors s'acomodarien definitivament de recuperar els seus diners (o el que quedi d'ells).

Però aquests estalviadors poden fer alguna cosa! Els preferentistes no tenen per què acceptar que les seves participacions perdin aquest

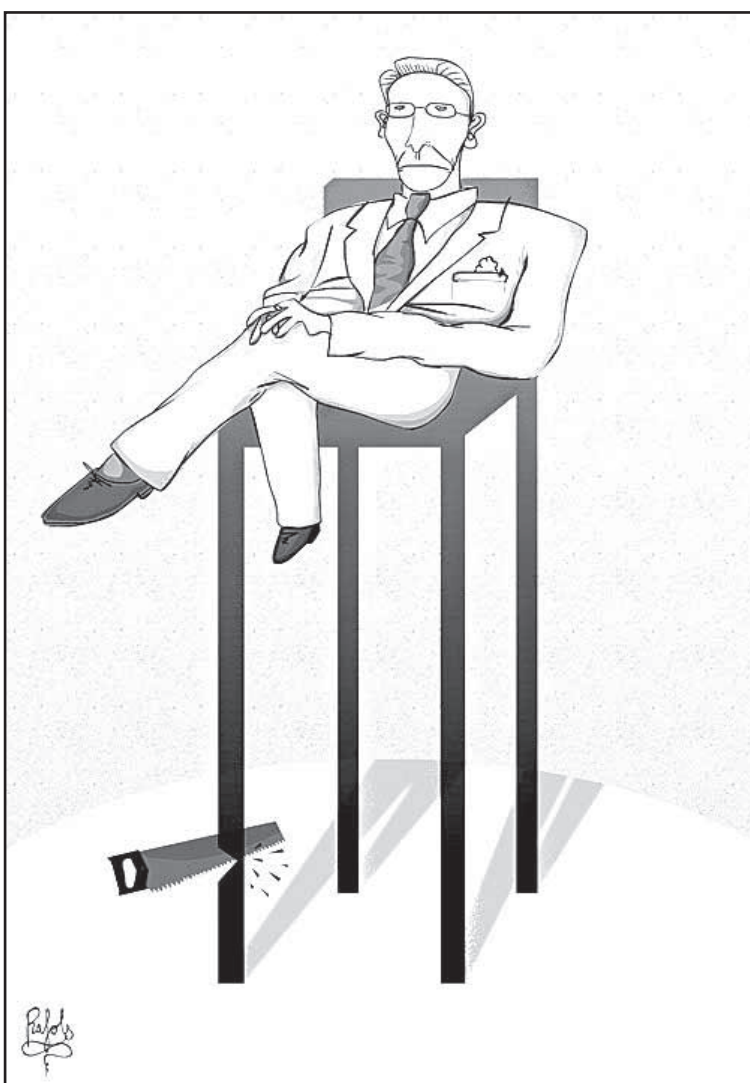
39% sense que s'acrediti que els accionistes han respost fins a on han pogut, com resa el seu contracte d'adquisició de les preferents. En aquest cas, us animem a que contacteu amb nosaltres en 15mparato@gmail.com per a, al costat d'afectats d'altres entitats, iniciar els tràmits per a querellar-nos per estafa contra els bancs (més sobre la #EstafaPreferentes i el paper de Rato aquí).

Els accionistes, podeu denunciar a Bankia per a intentar recuperar els vostres diners. Per a això publicarem pròximament un model estàndard que hauríeu d'emplenar i enviar per correu al jutjat. Adjuntarem indicacions precises de com fer-lo en breu.

Finalment, ens agradaria remarcar que Bankia, a través del seu president, ja ha avançat que aquest any ho tancarà amb pèrdues de al voltant de 19.000 milions de Euros "mancant ajustaments finals amb l'auditor i el regulador", segons les seves pròpies paraules, que certament ens espanten, ja que van ser les mateixes que van utilitzar quan van treure aquests fantàstics comptes que llançaven beneficis per valor de 300 milions, que després van resultar ser pèrdues de 3.000 milions de Euros. Aquesta gent no aprèn, o és el nostre govern el que no escarmenta? No podem negar cap de les dues hipòtesis...

Ens ratifiquem en el que ja vam dir fa temps, cal intervenir judicialment l'entitat i parilitzar aquest rescat-parany abans que sigui encara més tard. És la solució més justa i democràtica.

Una entitat financera que, en paraules del seu president, "parteix de 3 problemes fonamentals: la solvència, la liquiditat i la rendibilitat"(!!!!), mereix seguir viva a costa dels diners de tots, de retallades i privatització de serveis públics com la sanitat i l'educació, de reducció de salaris o d'augment d'impostos? Decideixin vostès mateixos....



La nostra alternativa de ferrocarril públic i social

Un llibret realitzat pel Sindicat Federal Ferroviari de la CGT

SFF-CGT
<http://www.sff-cgt.org>

En el SFF-CGT hem mantingut durant anys un projecte de defensa del ferrocarril que ha tractat de transcendir els aspectes purament sindicals, incloent en els nostres plantejaments el concepte d'un servei públic que ha d'estar a l'abast de tots i orientat al servei de la societat, i una manera de transport amb avantatges socials i mediambientals que comencen a ser reconegudes tant pel públic com per les pròpies administracions que han legislat i actuat en la seva contra.

La nostra voluntat ha estat des d'un començament treballar conjuntament amb col·lectius socials i arribar al públic amb un discurs clar, argumentat, obert i raonat, afavorint el debat i permetent que els àmbits més amplis de la societat tinguin coneixement del que des de les institucions es pretén fer amb un ferrocarril que és de tots. El treball d'anàlisi ha estat recolzat en tot moment per un esforç per arribar al públic, i fonamentalment a la societat organitzada: usuaris, veïns, estudiants, associacions. El nostre missatge ha arribat en nombroses ocasions, i fonamentalment per mitjà de la mobilització, a una àmplia opinió pública a través dels mitjans de comunicació, a pesar del control i la forta censura imposada sobre ells pel capital i els seus governs, i sobretot a través de la nostra labor d'informació directa als usuaris del ferrocarril.

Ha estat un treball escrupulós, un esforç dilatat en el temps, i si observem amb atenció com han canviat en l'última dècada l'opinió pública, que comença a ser conscient dels avantatges del ferrocarril com manera de transport i del ferrocarril públic en particular com una cosa que li pertany i sobre el que hauria de ser consultada, o els discursos polítics i institucionals que pretenen disfressar els seus propis actes i els interessos veritables als quals serveixen, així com els canvis en les polítiques, sobretot renunciant o modificant alguns dels plans més agressius contra el ferrocarril públic, veiem que el treball realitzat no ha estat estèril. Però també hem de reconèixer que queda molt per fer.

Al juny de 2001, quan el govern començava a concretar els seus plans sobre la privatització, el SFF-CGT va publicar el seu document més complet sobre el ferrocarril, "El nostre Model de Ferrocarril. Una alternativa de transport social i segur", un text en el qual recollíem la nostra crítica, la nostra anàlisi i, sobretot, les nostres propostes, elaborades durant anys de treball, reflexió i lluita col·lectiva. Aquest document explicatiu ens va servir per a fer pública la nostra oposició a una agressió que ja era immediata: el Ministeri de

Foment havia començat a elaborar models d'una futura llei del sector ferroviari en els quals plantejava sense embuts la fragmentació i la privatització, afavorits per les polítiques liberalitzadores, mercantilistes i desreguladores de la Unió Europea. El 2010 vam veure la necessitat d'actualitzar aquest document que, si bé seguia sent vàlid en el fonamental de les nostres propostes, havia de recollir els canvis que s'havien donat en la situació, perquè havien passat vuit anys i moltes, moltíssimes coses. S'havia segregat l'empresa pública ferroviària RENFE, dividint infraestructura i transport, mitjançant l'aplicació de la Llei 39/2003, del Sector Ferroviari, i paradoxalment, per a desregular el sector s'havien publicat multitud de normes.

També les Comunitats Autònomes han establert lleis per a liberalitzar els ferrocarrils dels seus respectius àmbits. Tot això pretenent seguir el desenvolupament normatiu de la política privatitzadora de la Unió Europea, que paquet a paquet ha anat traient Directives, Reglaments, normes i recomanacions, Llibres Blancs i Verds, dels quals no només ens afecten els que es refereixen específicament al ferrocarril, sinó també els relatius a Xarxes Transeuropees, energia, serveis públics, transport en general, medi ambient, etc...

Per altra banda, l'orientació en la construcció d'infraestructures dels successius governs ha seguit sempre/indefectiblement els mateixos criteris: el que no sigui carretera, que sigui alta velocitat, pretenent emascarar com estímul al ferrocarril precisament el seu desmantellament programat.

El Pla Estratègic d'Infraestructures i Transport 2006-2020, PEIT, concretava els posicionaments del Pla d'Infraestructures de Transport 2000-2007 de l'anterior govern, sense canviar d'orientació. El Pla d'Infraestructures, Transport i Habitatge, PITVI 2012-2024, de l'actual govern, segueix incidint d'una forma més dràstica en el desmantellament del ferrocarril, amb l'eliminació de serveis i el tancament de línies, la fragmentació de les empreses públiques ferroviàries i la privatització.

L'alta velocitat ha anat guanyant terreny (en sentit literal), s'han construït noves infraestructures, s'han aprovat moltes altres, i s'han posat en servei noves línies, mentre es tancaven les convencionals, les que la gent utilitza per a accedir a serveis, béns públics i drets. I si bé hem d'assumir que el que està fet és difícilment recuperable, també hem de tenir en compte que el desenvolupament de l'alta velocitat ha generat un patrimoni d'experiències que legítimament amb dades i realitats els nostres posicionaments i validen l'anàlisi que fèiem d'un fenomen social i ambientalment depredador.

Després de reconèixer públicament

el Ministre de Foment, en companyia davant el Senat, el malbaratament que ha suposat la construcció prioritària i indiscriminada de línies d'alta velocitat, el govern va anunciar l'aplicació del model de participació pública-privada per a emascarar pressupostàriament les inversions públiques en més macroinfraestructures, que es lliuraran a la gestió privada, mentre es consolida la desinversió en el manteniment del ferrocarril. No es tracta de frenar el malbaratament que ens ha dut a l'actual situació, sinó de dissimular-lo i garantir els guanys privats a través d'una política de traspàs de béns públics a mans privades, alienant el que no és propietat seva, sinó tan solament tenen l'obligació de gestionar, gestió intencionadament incorrecta per a justificar la seva alienació.

Les mateixes polítiques que han liberalitzat, privatitzat, desregulat i desmantellat, s'han fet sentir en els aspectes laborals. Les plantilles de les empreses públiques s'han anat dividint gràcies a la segregació i s'han anat reduint amb

la complicitat de sindicats majoritaris i sindicats gremials al servei dels interessos empresarials.

En paral·lel al procés generalitzat de Reformes Laborals i de negociacions col·lectives a la baixa, en el ferrocarril s'han anat precaritzant les condicions de treball, s'ha introduït la flexibilitat i s'han perdut drets. Una gran part dels actuals treballadors del ferrocarril depenen de subcontractes, estan al marge dels convenis col·lectius de les empreses públiques ferroviàries i sofreixen pressions que perjudiquen al servei prestat als usuaris.

El govern Zapatero, aprofitant el riu regirat de la crisi, va decidir donar un impuls sense pre-

cedents a la destrucció del ferrocarril públic i a les polítiques privatitzadores, unint el tancament de línies amb nous plans de segregació i privatització, i va plantejar una redefinició del concepte de servei públic que permet l'eliminació de nombrosos serveis. L'actual govern Rajoy, disposat també a utilitzar la crisi contra les seves víctimes, ha decidit prescindir de l'obstacle que suposen les formalitats de les aparences democràtiques i posar-se al servei del capital sense els camuflatges d'anterioris governs, donar el pas definitiu en la destrucció de drets i de serveis públics, convertir-nos en mercaderies i expropiar aalò nque és comú per a lliurar-ho al capital, suprimir qualsevol debat públic i acabar amb qualsevol forma de resistència o oposició a l'expoli programat del que és de tots per a lliurar-se'l a qui dicten i dirigeixen les seves polítiques.

La privatització total del ferrocarril i la supressió del seu caràcter públic ja no és una amenaça, sinó un programa explícitament expressat en els seus termes més crus, retornant

al fracassat model britànic que els altres estats de la UE s'han negat a implantar per les greus conseqüències que va tenir. Aquesta amenaça es concreta, fonamentalment, en el Reial decret-Llei 22/2012, de 20 de juliol, en el Projecte de Pressupostos Generals de l'Estat per a 2013 i en el Pla d'Infraestructures, Transport i Habitatge, PITVI 2012-2024.

Els canvis recents i la greu situació actual, l'amenaça imminent de privatització i les mesures que ja s'estan portant a terme contra el ferrocarril de tots, contra els usuaris, els treballadors i la comunitat en general, ens han dut a la necessitat d'actualitzar la nostra anàlisi i tornar a presentar a la societat el nostre model de ferrocarril com eina de debat i de lluita en defensa d'una manera de transport que és de tots i que ha de servir-nos a tots.

Us podeu descarregar el llibret de 55 pàgines a <http://www.sff-cgt.org/actualidad/documentos/FOLLETO%20modelo%20ferrocarril%20publico%20y%20social%202012.pdf>



Banc de València costa 1 € a La Caixa i 10.000 milions als contribuents

Hernan Córdoba Mendiola - Setmanari Directa

El 28 de novembre la Comissió Europea va concretar les condicions que imposarà al sector bancari espanyol a canvi del desbloqueig del rescat del sistema financer. Un rescat per valor de poc menys de 37.000 milions d'euros, l'equivalent al 4% del PIB, que després de les infructuoses negociacions del govern Rajoy finalment no es disposarà a les entitats nacionalitzades sinó al FROB (Fons de Reestructuració Bancària Ordenada), el vehicle inaugurat per Zapatero per dur a terme les reformes en el sector financer amb fons públics. Aquest nou deute contret, junt amb els interessos que generarà, anirà a compte dels pressupostos generals de l'Estat dels propers anys, afegint nous punts a un dèficit que només podran ser compensats amb noves retallades de la despesa pública en els mateixos pressupostos.

D'aquests 37.000 milions d'euros prestats al FROB, gairebé la meitat es destinaran a Bankia, 9000 a Catalunya Caixa, 5400 a NovaCaixa-Galícia i, finalment, 4500 a Banc de València, filial de Bankia; les quatre entitats intervingudes i nacionalitzades per l'estat durant els anys 2011 i 2012. Una vegada es facin efectius els pagaments per part de la UE, amb data prevista de mitjans de desembre, aquestes entitats es veuran sotmeses a un seguit de condicions, que afecten a l'àmbit geogràfic on podran treballar, a les "quites" en les participacions

preferents que hagin emès, i també a processos de reducció de tamany per ser absorbides o bé liquidades en un període no superior a 5 anys.

Destapen 137 milions d'euros de forat dels antics directius

La primera de les operacions en aquesta direcció ha estat anunciada el mateix dia en que el fons ha quedat desbloquejat. El FROB ha anunciat l'adjudicació del Banc de València a La Caixa pel simbòlic valor d'un euro, valorant principalment el fet que l'estat no s'haurà de fer càrrec d'ara en davant de les pèrdues que arrossega l'entitat, previstes en 700 milions d'euros pel 2012.

El BV va tornar a ser notícia, després de la seva intervenció el 2011, quan el passat mes de juliol el FROB, petits accionistes i la nova directiva sorgida de la nacionalització van acusar als anteriors directius de fer un forat de 137 milions d'euros en inversions creuades mitjançant empreses tapadera i extreure'n beneficis personals per valor de més de 20 milions d'euros. Un d'ells, Aurelio Izquierdo, antic directiu de Bankia i Bancaja, es va jubilar amb una indemnització de 14 milions.

La negociació entre La Caixa i el FROB sobre les condicions en les que es faria l'adjudicació són indicatiu de la posició que tenen les entitats financeres respecte a l'estat. La Caixa exigeix que el FROB garanteixi que s'injectaran els 4500 milions a

l'entitat, a sumar als 1000 milions que el Fons ja ha injectat al BV i que tots els actius immobiliàris (inversions) del banc que considerin tòxics es venguin al banc dolent que es posarà en marxa el desembre. Aquest banc serà el dipositar dels actius tòxics dels bancs més exposats al totxo i absorbirà, amb fons públics altre vegada, pèrdues derivades de la desvalorització d'aquests actius. En el cas del BV, es valoren aquests actius per uns 6000 milions.

Però no només això, si no que La Caixa ha exigint que una part significativa de les pèrdues que està generant l'entitat siguin assumides per aquells clients que van adquirir participacions preferents o deute subordinat, sense que aquests s'hi puguin negar. I encara més, exigeix a l'Estat que es comprometi a assegurar el 72.5% dels préstecs morosos del BV per part de pimes, autònoms o avalistes pels propers 10 anys.

La Caixa gestionarà 20.000 milions d'euros en actius

A canvi d'aquestes condicions i amb el pagament d'un euro, La Caixa passarà a gestionar l'entitat i la resta dels seus actius, que es calculen sobre uns 20.000 milions una vegada descomptats els valors tòxics que haurà adquirit el banc dolent. Entre ells, totes les oficines de l'entitat, que passaran a formar part de la xarxa d'oficines de CaixaBank en un territori on la seva presència és minoritària i en la que el



Banc Sabadell, després de tancar una operació també per un euro per la compra del 100% de la CAM, ja està posicionat. La Caixa s'haurà d'encarregar de tancar les oficines que consideri oportunes i iniciar els acomiadaments del personal i les corresponents indemnitzacions, passant a gestionar la totalitat de l'entitat, la seva marca, i el seu futur. El BV ja va anunciar un primer ERO a finals del mes de setembre, que afectava a un 28% de la plantilla i suposava el tancament d'un 20% de les seves oficines, a costa de les aportacions del FROB a l'entitat. El nou ajust que farà La Caixa tindrà un volum previsiblement inferior, pel que el cost que haurà d'assumir tampoc no serà molt elevat.

L'entitat catalana, amnistiada de facto de les acusacions de mala praxis per la venda de preferents als seus clients, passarà a ser el primer banc en actius

de l'estat espanyol amb aquesta operació. Una operació que, si bé suposa un risc relatiu a futurs per La Caixa, li ha costat un euro, mentre que al conjunt dels contribuents ens costa 5500 milions del FROB i els interessos associats, la part de pèrdua de valors que es venguin al banc dolent i la part provinent de l'assegurança sobre els futurs impagats. Simplement, un negoci rodó a costa de les presents i futures retallades. Mentretant, l'alcalde de València, Rita Barberà, i el president de la Comunitat, Alberto Fabra, es declaraven preocupats per la conservació de la marca del BV i de la seva imatge, i en concret per com afectarà aquesta operació a Aigües de València, empresa participada pel BV i el president de la qual també fou acusat el mes de juliol com un dels artífex del forat de 137 milions de l'entitat i un dels seus principals beneficiats.

La CGT rebutja la nova Llei de Taxes Judicials

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Suposa una nova agressió social que pretén deixar sense un altre servei públic a la majoria de la població.

El passat dia 20 de novembre el Consell de Ministres va aprovar una nova Llei de Taxes Judicials que suposa una nova agressió al conjunt de la ciutadania i especialment a les classes més desfavorides.

Ens trobem amb que les i els ciutadans que pretenguin acudir a la justícia hauran d'avançar unes quantitats desorbitades per aconseguir arribar a judici, el que comportarà que una gran part de la població deixi d'acudir a reclamar els seus drets.

La nova llei portarà unes nefastes conseqüències per al 99% de la població, al que se'ls veta el dret a la Justícia a la vegada que es vulnera el dret fonamental a la tutela judicial

efectiva, recollit en l'Art. 24.1 de la Constitució, conculcant amb això un dels drets bàsics de les i els ciutadans.

Els casos més sagnants es donaran en aquells col·lectius més vulnerables com en els assumptes relacionats amb la violència masclista, embargaments d'habitatges, recursos administratius civils, multes administratives, recursos penals i reclamacions de les i els treballadors contra decisions empresarials.

La Llei de Taxes Judicials suposa un nou atropellament als drets de totes i tots i té un clar afany recaudatori, amb un component d'eliminació d'un servei públic afegit al que es ve produint contra l'educació, la sanitat, els transports, les comunicacions, els serveis públics bàsics, per part d'un Govern que està arruïnant literalment al país a força d'empobrir a la població, mentre rescaten a bancs privats i indulten a polítics condemnats per la justícia en múltiples casos

de corrupció i policies torturadors que ja haurien d'haver entrat a la presó, tancant un cercle que pretén deixar a les i els ciutadans com simples pagadors d'impostos sense drets socials i laborals de cap tipus.

La CGT rebutja de pla la Llei de Taxes i convocarà i donarà suport a quantes mobilitzacions i accions siguin necessàries per a informar de les seves conseqüències a tota la població i instem a rebel·lar-nos contra el Govern del PP per l'atracament continuat a la ciutadania,



> EINES DE DEFENSA JURÍDICA

La Llei de Taxes o la Llei de Limitació d'Accés a la Justícia

Blanca Rivas Roigé,
Secretaria de Jurídica de la
CGT de Catalunya

El passat 21 de novembre es va publicar la Llei 10/2012, de 20 de novembre, per la que es regulen determinades taxes en l'àmbit de l'Administració de Justícia i de l'Institut Nacional de Toxicologia i Ciències Forenses, amb data d'aplicació des del dia següent a la seva publicació. És a dir, és una llei vigent i aplicable des del dia 22 de novembre de 2012, tal i com ho estableix la seva Disposició Addicional Setena.

Tot i això, de moment les taxes no s'estan abonant en el moment d'interposar les demandes ni tampoc s'estan requerint. Pel que es sap manca la regulació dels procediments i dels models d'autoliquidació de la taxa per poder-la fer efectiva. És a dir, no existeixen encara els models d'autoliquidació de la taxa que s'han de fer efectius abans de començar el procediment o el tràmit. Es diu, però, que aquestes dificultats no impliquen la llei no estigui vigent i aplicable i que probablement, quan es reguli i hi hagi les eines per fer els cobraments, es cobriran a totes les demandes interposades des del dia 22 de novembre.

Aquesta llei deroga una anterior que venia regulant les taxes judicials estatals i en resum vé a modificar tot el sistema de taxes: augmenta el nombre de supòsits que generen taxes, augmenta les quotes fixes de les taxes, estén les taxes a les persones físiques i a l'ordre jurisdiccional social, entre d'altres.

La llei ha estat durament criticada des de diversos sectors de la societat i de l'Administració de Justícia, inclosos els lletrats i lletrades i els magistrats. La CGT també s'hi ha posicionat en contra. Aquí teniu l'enllaç: <http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article8301>

En aquest article anirem desglossant el que la llei preveu. En el seu preàmbul, diu textualment, que "el dret a la tutela judicial efectiva no ha de ser confós amb el dret a la justícia gratuïta". I, per tant, el seu objectiu no és afectar al dret a la justícia gratuïta ni a l'accés de les ciutadanes a fer reclamacions dels seus drets. Tot i això, si anem desglossant la llei, sembla que el seu objectiu sigui ben bé al contrari. La nova llei preveu que les taxes judicials que hagi d'abonar qui acudeix a l'administració de justícia no vagin en funció de la seva capacitat econòmica, sinó en funció del servei prestat. És a dir, tret de les persones que tinguin dret a la justícia gratuïta, que cobrin un màxim del doble del salari



mínim interprofesional, actualment uns 1.280 euros, la resta pagaran el mateix pels procediments que iniciïn sense tenir en compte si tenen o no recursos recursos econòmics suficients per dur-ho a terme. La quantia que s'abonarà tindrà en compte, a més, dos factors: una quantitat variable, en atenció a la quantia reclamada o en que es valora aquell procés judicial, i una altra fixa, en funció del tipus de procés que s'inicia.

Les taxes hauran d'abonar-se si o si, ja que en cas de no efectuar el pagament no es donarà curs a l'actuació judicial sol·licitada i, per tant, es tindrà per no posada la demanda o per no fet el tràmit, procedint a l'arxiu del procediment iniciat.

A la vegada, la llei continua dient, que amb la finalitat d'incentivar la solució extrajudicial dels litigis, la llei preveu, ho expliquem de manera genèrica, la devolució de la quota de la taxa en tots els procediments quan el Secretari Judicial competent certifiqui que ha acabat el procediment per la via extrajudicial. També, si s'acorda l'acumulació de processos, es tomarà la taxa abonada. Només es pagarà com un únic procés. Tot i això, aquesta no és una solució per a qui no pugui pagar. Ja que sinó s'inicia el procediment, no es fa el tràmit, no s'interposa el recurs, ... probablement no hi ha manera de fer pressió per arribar a un acord extrajudicial i, per tant, si no es disposa de la quantia de la taxa difícilment es podrà arribar a iniciar res.

La llei, també, amplia els ordres jurisdiccionals d'aplicació de les taxes. Així, ara hi haurà taxes també en l'àmbit social, a més, del contenciós administratiu i el civil, que ja en tenia però que augmenten. S'excepciona, de l'aplicació de taxes, el procediment

penal, es diu que, per les seves característiques especials però deduïm que no interessa que disminueixin les denúncies penals perquè el codi penal és qui protegeix els fonaments de la societat en que vivim (com per exemple, la propietat privada).

Per posar un exemple del que preveu la llei i de l'àmbit més proper, o que més ens afectarà com a treballadora i treballadores. Com ja hem dit, la llei amplia la seva aplicació a l'ordre social i, per tant, hi haurà taxes que hauran de ser abonades pels i les treballadores que acudeixin a l'Administració de Justícia a defensar el que encara queda de drets a la llei. Es preveu que les taxes s'abonaran a partir de la segona instància. És a dir, el recurs de suplicació i el de cassació seran de pagament. Per tant, en cas que el Jutjat Social competent ens denegui un dret, ens desestimi una petició, interposar recurs ens portarà uns costos que no dependran de la nostra capacitat

econòmica. Així, per accedir al recurs de suplicació, al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, la quantitat a abonar, perquè pugui tenir continuïtat, serà de 500 euros més el 0,5% de la quantia reclamada.

Per posar un exemple, si reclamem salaris per un valor de 10.000 euros, i s'ha denegat en primera instància, s'hauran d'abonar els 500 euros per interposar el recurs més 500 euros del percentatge per la quantia reclamada. Si després es vol anar a recurs de cassació, del Tribunal Suprem, seran 750 euros més. Això serà abonat tant per treballadores per compte aliè com per treballadores autònomes. Aquest fet, limitarà del tot l'accés a la segona instància i la interposició de recurs davant d'una desestimació.

Una altra de les mesures en el mateix àmbit és que la llei també deroga l'article 23.3 de la Llei de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa. Aquest article permetia que els i les

funcionàries públiques que volien accedir a la defensa dels seus drets estatutaris, quan es referien a qüestions de personal, podien comparèixer en nom propi. Això vol dir que podien fer-ho amb una despesa econòmica més baixa. La llei ho modifica. Els i les funcionàries públiques hauran de comparèixer sempre, i en tot cas, amb representació de procurador/a i assistència lletrada, i amb abonament de les taxes corresponents.

La llei és més detallada, encara que no massa extensa, i preveu altres mesures i sobretot xifren les quanties per procediments recursos, ...

De la seva lectura, i sobretot del seu plantejament, no podem arribar a cap altra conclusió que la llei limita l'accés a la justícia i a la lluita pel reconeixement de drets per la via judicial.

El fet de no poder pagar la quantitat requerida pel procediment porta a que aquest no continuï endavant, és a dir, es té com per no interposat o per no fet. Aquest fet ataca clarament al dret a la tutela judicial efectiva, és a dir, a accedir a l'Administració de Justícia, del que gaudim tots els ciutadans i ciutadanes. Un dret que gaudirem tots i totes però que, a partir d'ara, i amb l'aplicació d'aquesta nova llei, només serà accessible per a les persones que tinguin diners per pagar allò demanat. Si sempre l'accés a la justícia ja ha estat complicat, per les quantitats que demanen els professionals que hi treballen i altres riscos que es corren, com les costes, aquesta llei ho empitjorà.

A més, cal tenir en compte que en la situació actual, això ho complica molt més. Així, probablement la llei és només una manera de reduir el nombre de persones que acudeixen a l'administració de justícia o que recorren quan se'ls hi denega un dret, fet, que en conclusió, és limitar el dret "a la justícia" ... si és que encara n'hi ha.



Notícies sindicals

Els treballadors afectats per ERO es disparen un 53% de gener a l'agost de 2012

El nombre de treballadors afectats per expedients de regulació d'ocupació (ERO) va augmentar un 53,3% en els vuit primers mesos de l'any en comparació amb el mateix període del 2011. En concret, un total de 299.021 treballadors es van veure afectats per un ERO fins a agost, en contrast amb els 195.032 treballadors que van estar implicats en una regulació d'ocupació durant els vuit primers mesos del 2011, segons les dades que consten al Butlletí d'Estadístiques Laborals del Ministeri d'Ocupació.

Les últimes dades d'agost mantenen la tendència d'un increment iniciada al gener, que es va aguditzar amb l'entrada en vigor de la reforma laboral el febrer passat. Des d'aleshores, les empreses no necessiten l'autorització prèvia de l'autoritat laboral per aplicar un ERO.

Per altra banda, després de l'aprovació de la reforma laboral els treballadors afectats per acomiadaments col·lectius van augmentar un 21,2% en els vuit primers mesos de l'any i van sumar 50.841, mentre que els treballadors suspesos de feina es van disparar un 69,6%, fins a totalitzar 188.696. Els afectats per ERO de reducció de jornada van sumar 59.484, amb un creixement del 42,2% respecte al mateix període del 2011.

Fins a l'agost, els expedients de regulació d'ocupació van augmentar un 69,7% en comparació amb el mateix període del 2011, fins a sumar 22.007, contra els 12.965 dels vuit primers mesos de l'any passat. Els ERO en què es van al·legar causes econòmiques (problemes de tresoreria o finançament, restricció de contractes, fallida, deutes o suspensió de pagaments, baixa productivitat o aplicació de mesures econòmiques) es van disparar un 105% en els vuit primers mesos en relació amb el mateix període del 2011, fins a sumar 15.790 expedients, el 71,7% del total d'expedients registrats en el període.

3 de cada 10 catalans viuen amb risc de pobresa o exclusió social

3 de cada 10 catalans viuen amb risc de pobresa o d'exclusió social. Un 29,5% de la població de Catalunya – més de 2,2 milions de persones – viu en situació o risc d'exclusió social. Ho diu l'última Enquesta de Condicions de Vida i Hàbits de la Població de Catalunya, que destaca que Catalunya està 2 punts per sobre del conjunt d'Espanya i 8 per sobre de la mitjana europea en nivell de pobresa. Si l'anàlisi es fa a tot l'Estat espanyol, la població en risc baixa al 26,7%, i en l'àmbit europeu, encara és més baix, el 21,6%.

Entre el 30% de catalans que viu en risc d'exclusió social, hi ha els qui tenen dificultats per arribar a final de mes, les famílies amb diversos membres a l'atur i els qui tenen problemes per mantenir l'habitatge calent a l'hivern o no poden menjar proteïna almenys cada dos dies.

Si ens fixem exclusivament en els ingressos, el 21,9% de la població viu amb una renda per sota del llindar de la pobresa, o sigui, amb menys de 8.560 euros anuals. L'enquesta també dona altres dades: el 22% de la població té uns ingressos anuals de menys de 8.500 euros, el 40% no pot fer front a una despesa imprevista de 750 euros, el 39% no es pot permetre anar de vacances almenys una setmana l'any, el nombre de persones que pertany a una entitat o associació baixa en 5 anys del 45 al 38%.

Fins al 2008 la taxa de pobresa s'havia anat reduint, però amb la crisi no deixa d'augmentar. Per franges d'edat, els més vulnerables són els menors de 16 anys, el 28% dels quals viu en condicions de pobresa, mentre que la franja dels majors de 65 és la que té un risc de pobresa més baix (19%). Això no vol dir, va advertir Sarasa, que la gent gran hagi millorat la seva situació, sinó que el col·lectiu en edat de treballar es queda a l'atur o amb sous precaris mentre que, de moment, les pensions no s'han retallat.

Les Terres de l'Ebre, el Camp de Tarragona i les comarques de Girona són les zones amb la proporció més alta de població vulnerable. Barcelona i la seva àrea metropolitana i les comarques centrals són les que tenen índexs més baixos de persones amb risc d'exclusió social.

Cada ciutadà ha pagat 1.846 euros per sanejar la banca espanyola

La banca va acaparar les ajudes públiques globals, que van créixer un 46% en aquest exercici i van sumar 92.500 milions. La banca va acaparar la major part de les ajudes públiques concedides l'any 2010 per superar la crisi econòmica, de manera que cada resident espanyol va aportar 1.846,67 euros per sanejar a les entitats financeres, segons es desprèn de l'informe anual d'ajuts públics que elabora la Comissió Nacional de la Competència (CNC).

En total, els ajuts destinats al sector financer van sumar 87.145,47 milions l'any 2010, el 8,20% del PIB i el 99,59% de les ajudes anticrisi d'aquest exercici (87.497.000), i el 94,2% dels ajuts públics totals, que van sumar 92.500 milions.

Entre les ajudes a la banca, l'informe inclou el Fons d'Adquisició d'Actius Financers, el sistema de garantia per a entitats, l'esquema general d'actuació del Fons de Reestructuració Ordenada Bancària (FROB), la reestructuració de Caixa Castella-la Manxa i de Caixa Sud, la injecció de capital a la CAM, l'ajuda de rescat a NCG Banc, a Unnim i a Catalunya Banc, la recapitalització i mesures



de liquiditat per Banc de València i l'ajuda a favor de Bankia-BFA.

El mercat de treball de l'estat espanyol gairebé duplica la taxa de temporalitat de la Unió Europea

L'estat espanyol és el segon de tota la Unió Europea amb la taxa de temporalitat més elevada, amb un 25,3% el 2011, gairebé el doble que la mitjana de la regió, segons dades publicades el passat divendres 5 d'octubre per Eurostat.

Les dades de l'oficina estadística comunitària són eloqüents: només Polònia, amb un 26,9% dels treballadors amb contracte temporal, se situa per davant de l'estat espanyol en taxa temporalitat, superant ambdós folgadamente les mitjanes de la regió. Segons Eurostat, el terme mitjà d'empleats amb contracte temporal en la UE 27 va ser del 14,1% l'any passat, percentatge que s'eleva fins al 15,8% en els països de la zona euro. Després de Polònia i l'estat espanyol, els mercats de treball amb major temporalitat són els de Portugal, amb un 22,2%; Holanda, amb un 18,4%, i Eslovènia, amb un 18,2%. Curiosament, Grècia, un dels estats més copejats per la crisi, se situa per sota de les mitjanes europees, amb un percentatge de temporalitat del 11,6%. D'altra banda, les dades de Eurostat revelen que en nombre d'hores treballades a la setmana, l'estat espanyol se situa lleugerament per sobre del terme mitjà de la eurozona, amb 40,3 hores enfront de les 40 de la UE 17 i un poc per sota de la mitjana dels 27 països de la UE: 40,4 hores. Per contra, Regne Unit i Àustria són els estats on més hores a la setmana es treballa, amb 42,2 i 41,8 respectivament.

Els treballadors assalariats pateixen la pitjor pèrdua de poder adquisitiu en 27 anys

Els treballadors assalariats estan patint la pèrdua de poder adquisitiu més gran dels últims 27 anys. Els sous han pujat molt poc aquest any, mentre que els preus s'han disparat, especialment aquest setembre, amb l'entrada en vigor dels nous tipus d'IVA.

Per fer front a aquesta situació, a més de reduir el consum, moltes famílies han començat a utilitzar els estalvis i, fins i tot, a vendre's pertinences per anar tirant.

Fins al mes de setembre i en el conjunt de l'Estat, l'augment dels sous pactat entre empresaris i treballadors ha estat de l'1,30%, dos punts per sota de la taxa d'inflació interanual del mateix mes, que ha estat del 3,4%. Això vol dir que els assalariats han perdut dos punts de poder adquisitiu. A Catalunya, la moderació dels salaris va començar a principis d'any i les pujades no han superat mai el 2%.

La contenció dels salaris arriba a tota mena de convenis però, especialment, en els pactats aquest any, els que s'han hagut d'ajustar a la reforma laboral, en aquests casos el creixement salarial és inferior a l'1%, i a la pràctica tot això representa que el que és el cost del treball a Espanya està reduint-se molt ràpidament.

Amb les dades fins al setembre, es calcula que només quatre de cada deu assalariats han pactat clàusules de revisió salarial en els convenis per poder recuperar, en part, el poder adquisitiu perdut.

Ajuntaments i Comunitats Autònomes podran acomiadar treballadors si les aportacions estatals cauen un 5% en un any

El Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) publicava el 30 d'octubre que els Ajuntaments i Comunitats Autònomes que vegin reduïdes les seves aportacions estatals un 5% en un any o un 7% en dos exercicis podran fer acomiadaments col·lectius de treballadors. I no tan sols aquestes admi-

nistracions, sino que la nova norma també és aplicable a ens, organismes i entitats públiques que pateixin els mateixos descensos en les aportacions rebudes. En cap cas es tracta dels funcionaris de l'administració pública sinó que la nova normativa recau sobre el col·lectiu conegut com a personal laboral contractat, unes 700.000 persones a tot l'Estat espanyol, i als treballadors assalariats d'empreses amb més del 50% de capital públic, que representa uns 140.000 empleats a Espanya.

L'obsessió per aprimar l'Administració Pública dictada per la Troika i seguida al peu de la lletra pel Govern de Mariano Rajoy [a la imatge] ha portat a l'executiu a endurir una mesura que quan va ser presentada es va estipular que s'establiria el límit en una baixada de l'aportació del 10% per permetre els acomiadaments col·lectius, que sovint es tramitaran en forma d'ERO. Aquests hauran de complir una sèrie de premises com ara que en les empreses de menys de 50 treballadors el temps de negociació sigui d'un mes en el que s'han de fer, pel cap baix, tres reunions amb els empleats per acordar-ne les condicions.

SMATSA i SEMATSA es mobilitzen a Sabadell

El grup Vendex és una empresa amb més de 28 delegacions en tot l'Estat espanyol, dedicada sobretot a la neteja i manteniment, tant en la recollida d'escombraries, neteja viària i neteja d'instal·lacions municipals, com el control de les zones blaves.

Aquesta és una empresa dedicada a les subcontrates municipals, que es lucra amb diners públics i que ofereix serveis que haurien d'estar municipalitzats. Una empresa esquitxada amb múltiples casos de corrupció a Galícia i que de moment ha culminat amb la detenció de diversos directius i un alcalde.

A Sabadell el grup Vendex compta amb una delegació, en la qual estan incloses la subcontrates de neteja i recollida d'escombraries SMATSA (amb una recent concessió molt opaca i de poc consens), la subcontrata de neteja d'instal·lacions municipals SEMATSA i la subcontrata del con-

trol de zones blaves PARKISA (totes elles amb beneficis milionaris).

El conflicte social i laboral en l'empresa SMATSA està obert davant les amenaces de l'empresa presentant als representants dels treballadors un estudi on consideren que existeix personal que sobra i voler implantar un quart torn, que si no és acceptat per part de la plantilla i del comitè d'empresa, s'aplicarà de totes maneres amb la facilitat que li permet la nova reforma laboral. Amb l'excusa de les retallades i de la crisi, la implantació d'aquest quart torn suposaria una flexibilitat en les condicions de treball que reduiria als treballadors a esclaus.

És molt cridanera l'actitud feixista i autoritària la Direcció de l'empresa que vulnera constantment les garanties del comitè d'empresa i el conveni col·lectiu, considerant fins i tot factible decidir sobre el número de treballadors/es i les seves condicions quan les pròpies normes d'obligat compliment "plec de condicions", entre l'ajuntament i empresa garanteixen tant la totalitat d'operaris/es de plantilla com les seves condicions laborals (conveni col·lectiu).

També les treballadores de l'empresa SEMATSA estan en conflicte amb la Direcció de l'empresa que pretén reduir els serveis i horaris de les netejadores així com aplicar un ERO temporal. També és cridanera l'actitud mafiosa de la Direcció de l'empresa que coacciona a les treballadores els ha fet signar acords individuals amb els quals renuncien als seus drets.

Per altra banda la Direcció de l'empresa va trencar la taula de negociació que havia constituït amb l'assemblea de treballadores. Tot això davant el silenci i complicitat de l'ajuntament de Sabadell.

Per tot això s'elaborarà un calendari de mobilitzacions dels treballadors/es, amb el suport de la CGT, que s'iniciava el 25 d'octubre amb una concentració davant de la seu del grup Vendex.

Nova manifestació a Barcelona contra les retallades en sanitat

Un miler de persones, entre treballadors i usuaris de la sanitat pública, es

van manifestar a Barcelona l'11 de novembre amb el lema "Si ens roben la sanitat, ens roben la vida", en defensa del sistema sanitari públic i en contra de les retallades pressupostàries en el sector, en una mobilització organitzada per la Plataforma pel Dret de la Salut. Es va reivindicar la no-aplicació del copagament dels medicaments i que s'aturin les privatitzacions i retallades.

Solidaritat amb els treballadors en Vaga de Fam a Telefónica

Des de CGT vam mostrar el nostre suport i solidaritat amb els vaguistes de fam de Telefónica per exigir la readmissió de Marcos, acomiadat per cometre el "delicte" d'acumular 9 dies de baixa mèdica en un període de 4 mesos, en una empresa que va presentar aquest mateix any 10000 milions d'Euros de beneficis. Vam fer fer una crida a donar suport als 5 vaguistes de fam de Barcelona i participar en les accions de suport, i vam participar activament en les concentracions realitzades el 23 de novembre a Granollers i Tarragona.

Els acomiadaments per baixes mèdiques, facilitats per les últimes Contrareformes laborals, signifiquen l'aplicació de polítiques que estenen el terror entre les plantilles i descarreguen represàlies sobre qualsevol que no tingui una salut de ferro.

CGT constitueix el Sector Ferroviari per a ajuntar les lluites en totes les empreses en defensa del ferrocarril públic

En les jornades del 16 i 17 de novembre realitzades al Puig (València) es va portar a terme el Congrés Constituent del Sector Ferroviari de CGT, que neix de la necessitat de coordinar estratègies i polítiques sindicals en defensa dels col·lectius del ferrocarril, un sector que engloba a més de 100.000 treballadors en l'Estat espanyol empleats en les empreses públi-



ques i privades entorn del ferrocarril. Es tracta no només de ADIF, Renfe Operadora o FEVE, sinó també de contractes i subcontractes (Cremonini, Comfersa, contractes de la construcció de les línies, Ferrosfer) que constitueixen el món del tren.

La creació d'una Sector Ferroviari per part de CGT és un pas meditat i suposa un salt qualitatiu en la forma d'organització sindical. Defensen que tot hauria de ser una gran empresa pública, el contrari significa precarització i desmantellament d'un servei públic essencial. Exigeixen que es deixi de tancar estacions i línies i d'acomiadar treballadors, que es deixi de prioritzar el model de l'Alta Velocitat que, com ha quedat més que demostrat, és un autèntic malversament, i que s'aturi el procés de liberalització del ferrocarril.

Continuen les mobilitzacions en defensa dels serveis públics

El 8 de novembre es va portar a terme a Tarragona una manifestació contra la destrucció dels serveis públics.

La Coordinadora de Treballadors/es dels Serveis Públics Municipals de Barcelona va convocar jornada de lluita el 8 de novembre, contra les retallades i en defensa dels serveis públics, que va incloure una cassolada a

la plaça Sant Jaume i una manifestació de treballadors/es de tots els àmbits municipals de Barcelona, amb sortida a la seu de CDC.

Prop d'un miler de persones es van manifestar a Reus el 23 de novembre en defensa dels serveis públics, contra les retallades, privatitzacions i acomiadaments que afecten als serveis públics municipals. La manifestació, amb el lema "L'espoli dels serveis públics de Reus perjudica a tothom", estava convocada per la coordinació de representants sindicals de les diferents empreses de l'àmbit públic local de Reus, que està funcionant des de fa un parell de mesos

Més aturades a TMB

A Metro i Autobusos de TMB s'han continuat realitzant aturades i mobilitzacions per protestar per l'aplicació, per part de la direcció de Transports Metropolitans de Barcelona, del real decret del Govern espanyol que elimina la paga extra de desembre per a tots els treballadors d'empreses públiques. Als Autobusos de Transports Metropolitans de Barcelona (TMB) CGT, PSA i ACTUB van convocar aturades de dues hores cada torn de servei entre els dies 12 i 23 de novembre, coincidint amb la campanya electoral a les eleccions al Parlament de Catalunya i amb la Vaga General del 14 de novembre. Les principals reivindicacions: No avançar les pagues extres dels anys que venen, Avançar el pagament dels endarreriments del 2011 a gener de 2013. Pagar la paga extra de nadal sostreta aquest any al gener de 2015. El 23 de novembre les aturades també es van portar a terme al Metro.

Vaga indefinida a IMESAPI Barcelona i Granollers

Davant la presentació d'un ERO de suspensió (avantsala d'un d'extinció) per part de l'empresa IMESAPI (concessionària del manteniment i conservació d'un terç de l'enllumenat públic de Barcelona), la secció sindical de CGT i el conjunt del comitè, per decisió unànime de l'assemblea de treballadors, van convocar una vaga

indefinida a partir del 3 de desembre exigint la retirada de l'expedient. El 3 de desembre es va realitzar una concentració a la porta de l'empresa.

Aquest centre de treball, juntament amb el de Granollers, són els únics de tot Espanya que compten amb representació de CGT, i els únics que han acordat no participar en la fraudulenta taula de negociació que es feia a Madrid. L'ERO va ser negociat a Madrid i ha finalitzat amb un acord que afectarà al centre de IMESAPI a Barcelona a partir l'1 de febrer de 2013.

En els dies previs i durant la vaga la direcció de l'empresa ha lliurat tres cartes d'acomiadament a treballadors i ha obert expedient, també amb avis d'acomiadament, el president del comitè, representant de la CGT, atribuint-li haver realitzat sabotatges a l'enllumenat públic.

Per altra banda l'alcalde de Barcelona va dictar un decret d'emergència i hi ha contractat autònoms i les altres 2 empreses d'altres zones de la ciutat perquè treballin en els districtes afectats per la vaga, per anul·lar la seva efectivitat. CGT ha presentat denúncia per vulneració del dret a la vaga, tant a l'Ajuntament, com a les tres empreses (IMESAPI, CITEUM I SECE) i convocat un calendari de concentracions de la plantilla amb una nova concentració pel 13 de desembre.

CNT i CGT van convocar vaga indefinida des del 4 de desembre pel futur dels llocs de treball a IMESAPI Granollers, contra un ERTE que afecta 5 llocs de treball, per la recuperació del poder adquisitiu perdut a causa de la rebaixa de salaris unilateral de l'empresa i per exigir una solució que garanteixi el futur dels seus llocs de treball.

Només un empleat està subrogat per l'Ajuntament de Granollers, fet que deixa en una situació d'indefensió el personal del servei al no existir ara mateix un compromís clar per part de l'administració per garantir els llocs de treball d'aquest servei públic en un futur immediat i que, de no renovar l'actual empresa el concurs públic, podrien arribar a suposar la destrucció dels llocs de treball de 21 famílies de la comarca.

La vaga afecta al servei d'enllumenat públic i manteniment de dependències municipals de Granollers i enllumenat públic de Les Franqueses del Vallès. S'estan portant a terme diverses concentracions i manifestacions i s'ha obert una caixa de resistència.



Parlem

Manuel Fornes Marín, maqui

"La gran aportació de l'anarquisme"

Txema Bofill, Pep Cara, Pere Miralles. Transcripció de Lúcia Cara

Manuel Fornés Marín va néixer el gener de 1930 al barri de les Cases Barates de Can Tunis anomenades abans «Eduardo Aunos» del Prat Vermell. Va participar als grups d'acció dels maquis llibertaris de l'interior. Va caure l'any 1949. Forma part de la generació de lluitadors silenciats a trets, amb anys i anys de presidi i, finalment, rematats pels mitjans de comunicació d'ahir i d'avui.

Manuel Fornés fou condemnat a 30 anys en el Consell de Guerra militar dut a terme a Barcelona el 1952, contra trenta anarcosindicalistes. Del seu expedient van ser afusellats: Pere Adrover Font, àlies el iaio de Palma de Mallorca (1911); Santiago Amir Gruañes àlies el Sheriff; Ginés Urrea Pina, nascut el 1897 a Ramonete (Múrcia); Jordi Pons Argilés, àlies Taràntula nascut el 1912 a Puigverd de Lleida (Segrià); José Pérez Pedrero àlies Traga-panes, de 23 anys. Els citem per homenatjar-los i recordar-los. Els cossos dels afusellats van ser llançats a la fossa comú del cementiri de Montjuïc de Barcelona. De les nou penes de mort que van ser sentenciades, quatre van ser commutades: la de Miguel García García, la d'Antonio Moreno Alarcón, la de Domingo Ibars Juanías i la de José Corral Martín. El procés va tenir força ressò a la premsa estrangera. Per més informació veure els llibres de Miguel García "Prisioneros de Franco. Los anarquistas en la lucha contra la dictadura" i el llibre de Joan Busquets: "El Senzill. Guerrilla i presó d'un maqui", d'on surten aquestes notes.

Fornés va ser reclòs al penal de San Miguel de los Reyes. Va estudiar mercantil i comptabilitat, per poder escapar a l'hora dels exàmens a fora. Va sortir en llibertat de la presó de Burgos després de complir onze anys de presó. En Joan Busquets comenta: "Manolo Fornés tenia una gran facilitat en els estudis, i a San Miguel de los Reyes va destacar com a bon jugador de futbol. Tenia un estil elegant i eficaç. Molts amics seus futbolistes amb qui havia jugat, com per exemple Manchón, jugador del Barça, eren un record ple de nostàlgia i tristesa en pensar que també ell hagués pogut arribar a jugar en un club important". Va escriure "Generación del Silencio" en el llibre col·lectiu "La

oposición libertaria al Régimen de Franco, 1936-1975". El 1990, en les Jornades de debat llibertari, dutes a terme a València, constatava: "És necessari oferir alternatives que, sense abandonar els principis àcrates, serveixin per millorar l'actual societat. És un greu error exigir el sacrifici constant dels militants, que acaba per gastar-los, consumint-los i consumint amb això tot el futur".

Manuel Fornés és un dels pocs maquis llibertaris sobrevivents, junt a Joan Busquets, Angel Fernandez.

Fem l'entrevista a la casa de Manuel Fornés, a Segur de Calafell (la costa daurada) l'agost de 2012.

La teva família era de classe treballadora?

Sí. El meu pare era mecànic i la meua mare anava a netejar cases, i d'això vivíem, però el meu pare era anarquista també.

Era de la CNT?

Sí era de la CNT. Va cometre per a mi un error garrafal: abandonar la meua mare perquè la meua mare era molt catòlica. Una circumstància rara: el meu pare era anarquista i la meua mare catòlica. El meu pare es va embolicar amb una altra dona i va abandonar la família.

Tu vas seguir el teu pare amb les idees?

Sí, però no li vaig seguir perquè el conegués, perquè quan es va anar jo tenia sis mesos. Jo no vaig tenir contacte amb ell realment, fins que un dia va venir a casa meua, quan jo tenia quinze o setze anys. I va venir perquè estava preocupat que jo no m'embolicés amb una filla seva i hi hagués una desgràcia. Bé i després quan va sortir de la presó (va estar pres des del final de la guerra fins 1947), havia inventat un sistema per poder ajustar motors sense necessitat d'haver de desmuntar-los del tot. Doncs em va portar a treballar amb ell i aquí va ser on vaig començar a sentir l'anarquia i la CNT, a través d'ell. Jo fins llavors em dedicava a jugar a futbol i era una promesa al barri.

Llavors comences a treballar amb el teu pare i entres a les Joventuts Llibertàries?

No, no, l'entrada a les Joventuts va ser abans que això del meu pare, l'entrada a les Joventuts va ser perquè els xavals del meu barri vam fundar un equip de futbol. Vam fer l'equip i li vam posar tant d'entusiasme que els primers partits els guanyàvem tots i clar, jo vaig començar a destacar, i en el futbol vaig conèixer companys, que jo no sabia que eren companys, però els diferenciava dels altres per la manera de comportar-se. La responsabilitat, la generositat, el raciocini, hi

havia coses que els distingia dels altres. Jo em vaig anar acostant a ells fins que em van dir de formar part de les Joventuts i vaig dir que sí i content de fer el pas.

Aquest grup què fèieu?

Amb les Joventuts Llibertàries anàvem a fer propaganda, res més.

Els van acabar més o menys malament?

No, no aquest grup va seguir i la CNT del barri també, de Can Tunis. Perquè quan em van detenir vaig trobar allà una persona del barri que tenia fama de ser un xoriço i ens vam veure i vaig aprofitar per dir-li: «digues a la meua mare que m'han detingut». I el noi li diria a la meua mare, i la meua mare li explicaria a les veïnes, es va córrer la veu i això és el que els va salvar... Sé que van detenir un que era de la CNT, i van veure que no tenia relació amb els altres i el van deixar anar.

Com contactes els grups d'acció?

A través del sindicat de la construcció vaig contactar amb Cèsar Saborit que pertanyia al sindicat com altres del meu barri. Saborit fou mort a trets en un autobús quan anava direcció Santa Coloma de Gramenet, crec que dos anys després. Jo volia participar en un grup d'acció, no només de propaganda. Vaig intentar fer un grup d'acció, només pensàvem en això. La meua vida, s'anava desenvolupant a dos nivells, d'una banda l'anarquisme i d'altra banda el futbol que m'encantava i on ja destacava, tal és així que es van crear al barri de les cases barates tres equips a part del nostre. Els comerciants van posar diners per fer un camp de futbol, el dia de la inauguració van fer venir a Manchón que jugava llavors a Can Tunis i em van fer anar a mi també i a un altre noi que jugava al Port, en fi gent del seu equip i gent de fora per fer un equip fort, només me'n recordo d'aquell partit perquè d'una passada que em va donar Manchón amb l'esquerra —tal com em venia— la vaig enganxar i vaig fer gol; sí, això m'omplí de satisfacció, tant que ja a la mitja part vaig deixar meu lloc perquè un altre jugués.

I aquest Manchón qui era?

Manchón? Jugava al Barça! extrem al Barça! El famós extrem que surt amb Kubala, Manchón la famosa cançó del Serrat! Jo jugava molt bé també, només us diré que vaig jugar un cop contra Manchón, perquè ell pertanyia a Can Tunis i jo tenia tanta força, era tan vigorós que jugava els diumenges dues vegades, al matí amb el segon equip per reforçar-lo.

I amb el Saborit com va quedar, com passes a la lluita armada?

Després de parlar amb Saborit, em va citar per a una altra ocasió. Ens vam tornar a veure i llavors em va dir que po-



dia anar amb els "maños". Els "maños" era un grup d'acció conegut i havien de baixar l'any següent. Al poc temps tres o quatre mesos, em presenta als "maños" i parlo amb ells. I quedem d'acord en que l'any següent estic amb ells. Però mentre va caure un grup que havien baixat de França i van tenir una ensopegada amb la Guàrdia civil a la frontera, llavors em van ferir un o dos. L'Organització ens va demanar si podíem aportar un refugi per dormir i curar-los almenys fins al dia següent perquè van arribar de nit. Jo vaig dir d'acord i vaig ficar-ne un a casa meua a les Cases barates (en Miguel García, amb qui em vaig retrobar a la presó i em va ensenyar anglès) i l'altre a una altra casa d'un company del barri.

En quines accions vas participar?

En l'atracament a la Casita Blanca, prostíbul molt freqüentat i conegut per l'alta burgesia catalana. Fou al 1949. Més que una acció econòmica es tractava de fer-los-hi por, de fer saber als rics que eren vulnerables, a més, segurament no denunciarien els fets. Tot i que era una acció política se'ls van treure 37.000 pessetes, objectes de valor i documentació dels clients. Em van donar l'arma allà, jo em vaig quedar a la porta, i ni la vaig utilitzar. Em quedo a la porta i m'entrava uns riures quan els veia morts de por, jo no tenia por, però

clar, també és la inconsciència de l'edat, el que va passar és que vam agafar a molta gent durant unes hores. Hi van participar en Julio Rodríguez Fernández, Pere Adrover, Miguel Garcia, José Corral Martín, Francisco Martínez, Cèsar Saborit Carralero i alguns altres.

Tu caus l'octubre de 1949. Com va ser la vostra caiguda?

Jo en aquells moments acabava de complir 19 anys, era una criatura. Jo mai havia tingut una arma a les mans i no obstant això havia de dir que l'havia tingut a la mà i que me l'havien tret després. Del meu grup va morir en la caiguda Martínez que el van rematar al carrer de mala manera. A mi no em van matar perquè no portava armes a sobre.

En l'expedient de què t'acusen?

De ser el responsable de la Junta Superior de la CNT de Barcelona i de pertànyer al Comitè de Defensa de la CNT. Per això em condemnen a trenta anys. No era veritat. Fou una falsa acusació. Pere Adrover m'ho va confessar ell mateix abans de ser afusellat. El van torturar de mala manera, estava tuberculós, i va firmar el que la policia va voler i va firmar que jo era el responsable de tots els grups. Tenia por que el matessin a cops si no deia un nom. I jo no era més que un militant més. Per això em con-

amb...

uis de la generació del silenci

isme és posar-ho tot en dubte”

demnen a trenta anys. Primer passem quaranta dies a la Via Laietana, sentia parlar als companys i ens comunicàvem com podíem perquè ens van ficar en una cel·la individual a cada un, només un a cada cel·la i llavors vaig sentir als companys dir, que ens feien un consell de guerra sumariíssim d'urgència i que ens anaven a afusellar. Em va entrar tal desesperació que... (tus) que vaig estar com a mínim dia i mig fumant sense parar. Fumava seguit fins a acabar el tabac ja que em van treure l'encenedor. I sols vaig aconseguir un mistu. Una barbaritat.

I tot això per desesperació?

Sí. Estava desesperat en veure que s'acabava la vida i que no podia fer res i que no trobava cap explicació a tot el que t'envoltava, en absolut. Buscava una explicació lògica i no n'hi havia. Després ens van traslladar a la Model. El mes de març de 1952, després del judici, afusellen als meus companys al camp de la Bota i a nosaltres ens traslladen al penal de San Miguel de los Reyes, a València.

Aquests moments com es viuen?

Molta tensió, molta tensió, el que vam saber de tots ells és que van morir bé, que no hi va haver escenes a l'inrevés, de confirmació de les seves idees, en tots els casos sobretot Pere Adrover, va morir com un heroi per descomptat.

Vas caure abans que Busquets?

Sí. Jo a Busquets el vaig conèixer a San Miguel de los Reyes. Allà, em van buscar una feina com a administrador interior, responsable dels expedients de llibertat condicional, el que vaig fer... (riu) sempre hi havia una condemna pendent perquè valia qualsevol cosa perquè te la traguessin i si durant un temps et comportes bé, no hi ha cap sanció i cap advertència en l'expedient et poden concedir de nou la llibertat condicional, i això ho concedien la Direcció General de Presons, no el jutjat, i clar jo havia d'ocupar-me dels expedients, per tant més d'una vegada havia agafat l'expedient i raasss, li havia tret un full sencer amb sancions. Vaig poder ajudar a bastants companys.

Et va arribar a les mans el teu expedient? El vas buscar?

Jo no podia fer res amb el meu expedient ja que no s'hem podia concedir la llibertat condicional. A més el meu expedient era molt gran, ja que hi estava tot el grup inclòs. També vaig poder constatar que a la presó de San Miguel estàvem de 3.000 a 3.500 companys. Hi havia més companys a la presó que al carrer.

Un bon record de la presó

La vaga al taller d'ebenisteria. Jo hi treballava per pagar-me oli, menjar i altres coses prohibides com un fogó que amagàvem al sostre. Ens varem assabentar pel diari de la presó "Redención" que la Falange, el ministre del Movimiento, va decretar el salari mínim interprofessional, i varem fer la vaga recolçant-nos en aquest decret, ja que ens pagàvem una misèria, ni per comprar-nos menjar. Varem pensar en fer una vaga amb intel·ligència mirant de veure a qui podíem perjudicar i com, i sense perjudicar-nos massa els que treballàvem, és a dir, negant que estàvem en vaga. Algú va proposar de treballar millor, fer el treball ben fet, a consciència. Estàvem en un taller de fusteria i ebenisteria. Si un armari el fèiem amb un dia ara tardàvem tres o més dies. El tallàvem, políem, encolàvem, envernissàvem millor que mai. I així ho vam fer. El propietari, un tal Roig, quan va veure que aquell dia no sortia res es va preocupar i va punxar als funcionaris. Els funcionaris ens preguntaven i els responíem que no podíem treballar més ràpid perquè menjàvem molt poc, i no teníem força. Els funcionaris no es volien cremar ja que sabien que allà érem uns 3.000 presoners polítics i hi podia haver merder. I la feina d'ells era evitar merders. Total que el propietari em va citar per negociar perquè era el que més figurava i jo no volia parlar amb ell, i li vaig dir que negociés amb tots. I vam aconseguir que ens suplíqués que li donéssim una solució. I vam quedar que ell ens donés una solució i que jo li garantia que la faria córrer als companys, però que quedés clar que jo no representava a ningú. Vam aconseguir que per cada peça es posés un preu raonable. Per exemple, si abans es pagaven 10 cèntims, ara havia de pagar 10 pessetes. Fixeu-vos amb la diferència, una diferència abismal! Vam guanyar la batalla i a mi em van acomiadar.

Sense treball?

Acomiadat i destinat a Burgos, al gel! T'enviaven al gel!

A quants van castigar?

Amb mi van enviar a l'Enric Marco Nadal, que havia sigut secretari general de la CNT de l'interior. Ell també treballava al taller i ens van considerar representatius de tota aquella vaga i havíem de pagar les conseqüències. Ens van dir d'agafar els trastos i anar-nos-en. Quan vam arribar al pati i hi havia una gran cua de presos per donar-nos la mà acomiadant-nos

i posant-nos a la mà diners que tenien, tots els companys, tots els companys, de la CNT, de la que es deia la veritable (la de l'exterior de Federica Montseny) i de l'altra la de l'interior. Me'n recordaré tota la vida. Va ser meravellós, i gràcies aquests gest i generositat dels companys vam poder menjar tant en Marco com jo a Burgos i també en Liberto Sarrau Royes i dos companys comunistes que estaven a la llista negra pel boicot a la revista Redención.

Tu en quina CNT estaves?

Jo tenia amics en les dues parts i a més a les Joventuts Llibertàries no estàvem en cap de les dues. Vam fer un esforç perquè deixessin les diferències i s'unissin. Això va ser el que vam fer, tant és així que vam haver d'expulsar de les Joventuts a una figura que era Juanito, Juan Gómez Casas, que havia estat el secretari general de les Joventuts Llibertàries a Madrid, i estava a favor de la Federica Montseny. Les Joventuts no volíem que es prenguéssin partit per un bàndol o l'altre. Jo després a Burgos vaig fer molta amistat amb Marco Nadal i avui estic més aviat en les posicions moderades. Penso que cal participar en la política i obligar als polítics a que es comportin d'una altra manera. Les divisions passades i actuals les veig molt malament. Deia Ortega una gran veritat "Yo soy yo y mi circunstancia, y si no la salvo a ella no me salvo yo". Cal estar agermanats entre companys que tenen les mateixes idees i també els pobles. Si no salvo l'altre no em salvo jo. Jo moriré dintre de poc, que carai haig de fer ja en aquest mon, tanmateix em preocupa que us baralleu. Sou part de mi mateix. Som part dels que no hi son i dels que vindran, per això cal evitar les baralles i ser responsable en tots els casos. Que s'aconsegueixi o no, com a mínim cal plantejar-s'ho com a objectiu i lluitar per aconseguir la fraternitat entre els companys. I també la dels pobles amb

la independència individual de cada individu que és la proposta del comunisme llibertari.

Després et van portar a Burgos, quant de temps vas estar allà?

A Burgos vaig estar dos o tres anys, la composició del penal en aquells moments era un 90% de comunistes, hi havia els comunistes de tot Espanya, uns dos mil i després estàvem els companys i també els xoriços.

Surts de la presó en el seixanta i et quedes a Espanya. Des de la seva sortida de presó fins ara, ha tingut relació amb el moviment llibertari, has mantingut contactes?

Quan vaig sortir no em fiava ni de la meva mare, et diré que quan en Saborit em va connectar amb els "maños", em va presentar a tres persones que jo no coneixia que vaig conèixer en aquell moment, que vam quedar per a l'any següent, bé doncs quan em van detenir juraria que a un d'ells el vaig veure passar pel passadís com a policia.

Escriuràs les teves memòries?

Tinc moltes notes escrites, però no he tingut temps

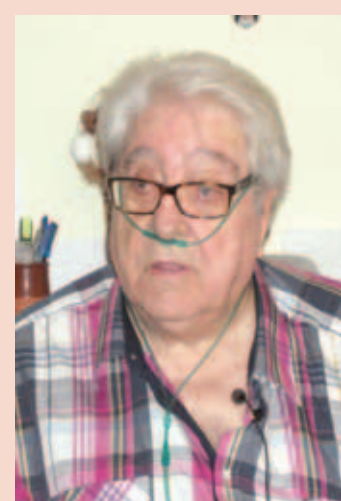
Ara tindràs temps...

Sí, ara sí. Precisament per això m'he comprat aquesta gravadora (ens l'ensenya), ja que hi ha moments que m'arriba la inspiració. Així millor ho gravo i després ho retoco

Què pot aportar l'anarquisme avui en dia?

Doncs molt, primer posar en dubte tot, això ja és un gran avenç. Per construir alguna cosa primer cal deixar ben ferma la base que has de construir. A més falta seny i generositat, i aquestes dues coses les tenia la CNT.

> LES FRASES...



“A les Joventuts Llibertàries estàvem perquè les dues CNT deixessin les diferències i s'unissin”

“Per construir alguna cosa primer cal deixar ben ferma la base que has de construir”





SENSE FRONTERES

El nou president de Mèxic Enrique Peña Nieto, arriba al poder després d'unes eleccions corruptes i reprimint a sang i foc les protestes

CGT felicita a les companyes i companys zapatistes pels 29 anys d'existència

Peña Nieto nou president de Mèxic enmig d'una brutal repressió

Secretaria de Relacions Internacionals de la CGT

Considerem i denunciem com criminal l'actuació dels cossos de seguretat de l'Estat i per tant del propi govern mexicà que ja durant el primer dia del nou president es va encarregar de tenyir de sang especialment els carrers de Mèxic DF.

Amb ràbia i repugnància rebem a la CGT els fets ocorreguts el dia 1 de desembre durant la jornada de presa de poder del nou president de Mèxic Enrique Peña Nieto, després d'unes eleccions, les del 1 de juliol, corruptes com és, en essència, la classe política mexicana.

Estem molt atents i pendents per com el govern mexicà aquesta reprimint al poble usant una violència desmesurada per a atemorir i silenciar les protestes populars que considerem més que justes i necessàries i a les quals ens sumem amb tot el cor i l'energia que cal canalitzar en els carrers per a plantar cara al despotisme feixista del responsable intel·lectual de l'operatiu Atenco 2006.

Considerem i denunciem com criminal l'actuació dels cossos de seguretat de l'Estat i per tant del propi govern mexicà que ja durant el primer dia s'ha encarregat de tenyir de sang especialment els carrers de Mèxic DF en els voltants del Congrés de la Unió i del Centre Històric - per descomptat amb la inestimable i decidida coordinació del repressor Marcelo Ebrard, cap de govern de la ciutat pel



PRD - donant així mostres de quina serà l'estratègia del nou president i del PRI: control i repressió absoluta, usant els més covards mètodes per a defensar els seus propis interessos i la dels poders fàctics a Mèxic i les corporacions multinacionals que destrueixen a Mèxic amb els seus plans ecocides i depredadors.

Sens dubte Felipe Calderón Hinojosa i el seu partit polític, el PAN, han deixat la terra i el territori ben abonat perquè brolli la resistència en cada estat i racó del país en una guerra que ha tingut un cost de 80.000 morts. Ens omple de coratge i de dolor profund la quantitat de desapareguts, copejats i detin-

guts que hi ha hagut coneixent a més el greu estat de salut d'algun d'ells. Segons informa la Xarxa contra la repressió i per la Solidaritat, el company Francisco Kuykendall Lleial, Kuy, adherent a La Otra Campaña i a La Otra Cultura és mantingut en coma induït després d'una delicada operació per a intentar pal·liar la brutal agressió rebuda en el seu crani gentilesca de la Policia Federal Preventiva (PFP).

Ja no els basta valdre's de frauds, mentides i coaccions per a arribar al poder sinó que no dubten en recórrer a l'extrema violència contra tots els ciutadans, dones, homes, ancians i nens... especialment d'aquells que,

organitzats, enfronten la crua realitat a la qual es veu abocat el país amb l'aval, entre altres, d'Estats Units i la Unió Europea, amb l'encara calenta XXII Cimera de Caps d'Estat d'Iberoamèrica celebrada a Cadis, Estat espanyol.

Tot això suposa un indicador diàfan de fins a on arriba la podridura, la injustícia i la corrupció en l'estat mexicà. Aquests fets queden bé lluny de la falsa imatge democràtica que aquests criminals volen donar del país. S'amaguen sota l'escut de la "legalitat" per a cometre els més terribles abusos i protegir-se a si mateixos, ells que duen dècades cometent crims amb

la més absoluta impunitat.

Mentre, en territori rebel zapatista se segueix construint autonomia al marge de la lògica oficial de Sabines i ara de Velasco. Les companyes i companys zapatistes segueixen vivint en resistència enfront de les constants agressions. Entre aquestes cap destacar com més recent de les estratègies utilitzada per qui detesten el potencial i la llavor zapatista el sotmetre a presó política als compas. En concret tenim coneixement que un total de 9 Bases de Suport del EZLN es troben presos. Precisament, avui, 4 de desembre de 2012, es compleix 1 any de l'empresonament del BAZ Francisco Sántiz López, qui es troba en el Cereso nº 5 de San Cristóbal de las Casas pel cas Banvil, compartint espai amb Alberto Patisthán i la resta de companys de La Voz del Amate i Solidari@s.

Per tot això, des de la CGT ens solidaritzem i enviem la nostra abraçada rebel i el suport més decidit a tots els companys i companyes detingudes i violentades durant la jornada de protesta, esperem la seva prompta recuperació i posada en llibertat immediata i incondicional.

També volem enviar tot el nostre suport als mitjans lliures perquè puguin seguir certificant i difonent la realitat així com als companys que segueixen sortint a protestar contra la injustícia i lluiten dia a dia des de baix i per a una societat dels i les de baix contra els mètodes tirànics del mal govern i els seus abusos perpetus.

Sapiguen que estem amb vosaltres en tot, la vostra ràbia és la nostra! Amunt les que lluiten!

Pronunciament de la CGT a 29 anys de la fundació del EZLN

Secretaria Relacions Internacionals Comitè Confederal CGT

Igual que les companyes i companys zapatistes, nosaltres seguim. Aquí estem, intentant canviar el nostre tros de món. Resistint conscients que la nostra resistència és també la seva. Que de tots els que lluitem contra aquest enemic caminem el mateix camí.

A l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional

Al Comitè Clandestí Indígena

A la Sisena Internacional

Als adherents a l'Altra Campaña

Hi ha lluites que traspassen les línies del temps i de l'espai. Lluites que vénen de darrere en els segles i que emergeixen de les profunditats de la

Història per a enllumenar amb una forta llum que traspasa continents i oceans.

Des dels temps de la colonització espanyola de les terres dels indígenes maies, una petita espurna es va mantenir encesa i es compleixen 29 anys des que algunes persones decidissin unir-se al voltant d'aquesta i començar a poc a poc a alimentar-la. A encendre una flama de rebel·lia que recorregués el món i s'alimentés amb els esforços de qui volguessin fer-la seva.

Es compleixen 29 anys des que es fundés l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional. Nosaltres també venim de les profunditats de la Història. Procedim de segles de lluita contra l'oligarquia que oprimia al mateix temps als obrers i camperols d'Europa com als de les colònies conquistades. Procedim de la sang

de la classe treballadora explotada en tallers i en fàbriques insalubres i que sofria l'explotació de la mateixa manera que la sofrien els indígenes a les mans dels grans hisendats.

Avui dia els grans patrons industrials d'Europa i els grans terratinents d'Amèrica segueixen existint. Segueix existint l'explotació i la misèria. És per això que la lluita zapatista ens resulta tan propera. Aquesta és la raó que la petita espurna que com anarcosindicalistes vam mantenir viva durant segles es va fer gran al conèixer la seva lluita. Perquè a nosaltres, com classe treballadora explotada, ens omple d'energia i ànim saber que la nostra no és l'única espurna encesa. Ens alegra tenir companys de lluita de diferents pells però mateix cor.

La situació és greu a banda i banda de l'oceà. El capitalisme arrasa amb la vella Europa, destrueix els nostres

drets, ens despulla dels assoliments de segles de lluita, ens condemna a una vida de submissió o, en cas contrari, ens promet presó i persecució.

Els governs al servei de la "troica" neoliberal que maneja Europa han decidit utilitzar la violència d'Estat i la repressió com forma de minar els ànims i les esperances de qui creiem que un altre món és possible. Ho hem vist amb la dura repressió als vaguistes aquest passat 14 de novembre, ho veiem en cadascuna de les ocasions que la policia és utilitzada com matons a sou dels bancs, desnonant famílies que no poden pagar una hipoteca. Però igual que les companyes i companys zapatistes, nosaltres seguim. Aquí estem, intentant canviar el nostre tros de món. Resistint conscients que la nostra resistència és també la seva. Que de tots els quals lluitem contra aquest enemic caminem el ma-

teix camí.

Per això des de la CGT volem felicitar a les companyes i companys zapatistes pels seus 29 anys d'existència, i enviar tot el nostre suport i reconeixement a la seva lluita. Estem pendents. Rebin tota la nostra solidaritat.



"A més de resistir hem de crear alguna cosa nova"

Entrevista a Raúl Zibechi

Pablo Elorduy,
Revista Diagonal

Com es configuren els moviments contra la gestió liberal de la crisi i per què és necessari tornar a socialitzar la vida són algunes de les qüestions preocupen actualment a l'escriptor i activista Raúl Zibechi.

- Diagonal: Des de Llatinoamèrica com ha vist processos com Occupy, les protestes a Grècia o el 15M i quins paral·lelismes estableix?

Raúl Zibechi: El 15M és un moviment del mateix estil dels que van emergir després del 'caracazo' a Venèçuela de 1989. En primer lloc, no és un moviment tradicional, a l'estil del moviment obrer que es basa en la representació. En segon lloc, és un moviment que ocupa l'espai públic, que busca dues coses: busca convertir aquest espai en forma d'interconnexió de totes les persones afectades pel model: desocupats, sense papers, sense sostre, etc.; també busca destituir les polítiques neoliberals que protegeixen i defensen al sistema financer; i finalment és un espai que pot servir per a potenciar les iniciatives de construcció de realitats socials diferents: els centres socials, les hortes, els espais que crea la gent en els quals resisteix, es coneix i crea formes de vida alternatives.

- D.: En Política i misèria parla de l'existència de dos mons, el desbocat de les finances i després l'altre, que constitueix la nostra oportunitat. És important confrontar-se o hem de centrar-nos en la construcció d'aquest segon món?

R.Z.: La confrontació és pràcticament

inevitable encara que un no la busqui. A Grècia, els salaris van caure un 30% i evidentment ningú mira passiu com li roben. La confrontació no és ni bona ni dolenta, és inevitable. El que podem fer, a més de resistir, és construir una cosa nova. L'altre escenari seria el que encarna la vella esquerra: resistir per a guanyar el govern, el que suposa subordinar la lògica de lluita social a la conquesta del govern. A mi em sembla que aquesta lògica ja va demostrar el seu fracàs en els últims cent anys: des dels Estats no s'aconsegueix construir realitats noves; com a molt, en el millor dels casos, des dels Estats s'aconsegueix mantenir a ratlla al capital, al sistema financer en aquest cas. En el pitjor escenari, els que estan en el Govern acaben lliurats al capital financer, que és el que està succeint a tot arreu.

Llavors aquest altre camí que estem intentant assajar és el millor camí i és el més eficient; és un procés de llarg termini, de dècades, fins i tot de segles, fins que la humanitat accepti que el millor és viure amb austeritat. L'austeritat és un element fonamental: 7.000 milions de persones no poden viure a tot drap, el planeta no ho pot sostenir, tret que es programi un genocidi, 7.000 milions o més poden viure amb certa austeritat.

- D.: Imagino que vostè estableix alguna distinció a l'hora d'usar el terme, que tant utilitzen organismes com el FMI.

R.Z.: Els que no viuen austerament parlen d'austeritat als altres. El que necessitem és que aquest 1% que cobra més d'un milió d'euros a l'any (70 milions de persones) perdi el control. Si el 50% més pobre pot pujar una mica el seu consum per a estar a nivells acceptables, aquest 1% ha de baixar el seu consum... Amb 2.000 euros al mes



es viu bé, no?

- D.: Fa poc un columnista de Pùblico parlava de la renda bàsica i estimava que havia de situar-se entorn de 1.500 euros mensuals. Però una xifra així, no implica una excessiva monetarització de la vida?

R.Z.: Sí, aquest és un altre problema. Nosaltres hem de caminar per a desmonetaritzar una quantitat de cures i serveis, per a descolonitzar una sèrie de serveis per a recuperar la sociabilitat. Si tot el que fem està monetaritzat, els vincles de solidaritat desapareixen, perquè la clau de la solidaritat és que no és monetària. La clau de la cooperació, de l'ajuda mútua, d'una quantitat de formes de viure que tenim és que no són monetàries.

- D.: En l'esquerra també es van perdre aquestes formes de socialització?

R.Z.: Crec que la vella esquerra ha contribuït no directament, però per mitjà dels fets, a destruir els vincles i a crear organitzacions jeràrquiques, en la punta de la piràmide de la qual

es concentra el poder i el saber, i en la base del qual es concentra el fer. Aquesta és la meua crítica: que ha reprodutit el model estatal i ha cregut que a través del progrés material, o sigui, la colonització del capital, es podia arribar a un món nou.

- D.: En certa manera a Llatinoamèrica aquesta ruptura amb les fórmules clàssiques ja s'ha produït, com ha succeït?

R.Z.: Va ser per la necessitat, perquè el neoliberalisme va acabar amb els Estats del benestar, que eren una aliança entre moviment obrer, les patronals i l'Estat. Al trencar-se aquest Estat del benestar, l'aliança ja no funciona perquè les patronals i l'Estat expulsen al moviment obrer d'aquesta negociació: ja no necessiten o els perjudica la presència d'aquest acte. Quan això succeeix deixa de ser suficient la vaga, la manifestació, l'acte, la negociació, no té sentit. L'Estat avui no té interès, no pot, no vol o no li dona la gana negociar amb CCOO i UGT. Crec que quan el capital decideix dinamitar l'Estat del benestar tornen a aparèixer

les classes perilloses, els de baix. Per això, acabat l'Estat del benestar, el que queda és la criminalització de la protesta. Marxem cap a un Estat policial. I els moviments han de prendre compte d'això per a actuar en conseqüència: com fan per a neutralitzar l'aparell repressiu, com fan per a deslegitimar als Governos, etc. Estem en un canvi de fase del model, en un període de decadència que es manifesta en la financiació de l'economia i passem a un Estat creixentment repressiu i autoritari. Això és Grècia avui.

- D.: En el qüestionament de l'organització dels moviments clàssics poses com exemple la lluita de les dones, per què?

R.Z.: Hi ha un moviment de dones en el món, però en cap país hi ha una única organització, un comitè central, una direcció general... el moviment actua amb baix nivell de organicitat, té escassa organització i té molta capacitat d'interpel·lació, de diversificació, de qüestionar la cultura existent, i de promoure canvis en la sociabilitat quotidiana, en el micro. No es proposa prendre el poder per a instaurar l'Estat feminista o la societat feminista, es proposa fer canvis, i a través d'una potent acció que podríem anomenar cultural, en el sentit d'ocupar un paper distint en la vida quotidiana, és com ha anat canviant el món. És un tipus de moviment capil·lar, difús, inserit en la vida quotidiana, amb un gran avantatge pel que fa als moviments vells: mobilitza el desig. Estem arribant a una comprensió de moviment social diferent: un moviment social modifica el lloc, mou el nostre lloc en la societat.

* Raúl Zibechi és escriptor, activista, analista i responsable de la secció d'internacional del setmanari uruguaià Brecha.

BALA PERDUDA

Natan

Toni Álvarez

S'apropen eleccions a Israel, apagades les americanes, amb les batalles d'Irak i Afganistan aparentment latents, tot i la seva letalitat quotidiana. Mentre a Síria continuen morint civils, però ja no és tanta notícia, a veure si els russos volen negociar alguna cosa. És el moment de donar una clau de volta a les restes de Palestina, no sigui que es destensi allò que diuen el conflicte a Orient Mitjà. Gaza és l'objectiu fàcil, és el sac de cops perfecte on tota la comunitat internacional pot retrobar-se i redimir-se. Fins que salti pels aires alguna mesquita xiïta o sunnita a Irak, o que qualsevol mercat o barri sirí torni a ser

massacrat o...ves a saber quina nova matança s'està perpetrant en alguna cantonada, despatx o sala d'estar. I tornarà a canviar el focus subjectiu de la premsa internacional i de pas les agendes ministerials.

Serà difícil que trobem el nom de Natan Blanc a la premsa internacional. Com el de tantes persones que han dit prou a la mort i la guerra, a la violència i la venjança. No interessa. Un jove que es nega a ingressar en l'exercit israelià? Va, són pocs i els tracten de malalts mentals, es pensa a les gran agències d'informació, les que dicten el pensament únic.

Hi ha molt en joc com que uns adolescents dictin unes altres formes de fer i dir. Les multinacionals de la guerra, que són moltes i molt ben relacionades no estan per perdre negocis perquè

unes dones i uns joves s'oposin amb el seu cos i el seu testimoniatge a tal brutal correlació de forces. En Natan i els seus companys refusniks, les amigues de New Profile, les activistes de Machsom watch, les dones per la pau d'arreu del món i les mares en general són un molest gra en el cul que cal cauteritzar i ocultar.

Així que res millor que mostrar en tota la seva cruïlla els resultats de lo militar, per intentar demostrar-nos que lo militar és imprescindible, que serveix per defensar-nos i que no es produeixin més atacs. Una lògica que ja li està bé als comerciants d'armes, un dels negocis més rentables econòmicament i políticament del món.

Una rutina que només podem trencar les persones negant-nos a pagar, anar i servir a la maquinària militar d'arreu.

No fer cas dels cant de sirena dels amants de les banderes que ens prometen protegir-nos i cuidar de nosaltres, que ens recorden que sense exercicis som vulnerables, que sense armes viuríem constantment amenaçats. I és qui on hem de recordar la cita de Paul Valéry on "la guerra és una massacre entre persones que no es coneixen per a profit de persones que sí es coneixen però que no es massacren".

En Natan i els refusniks han trencat aquest discurs a un dels llocs del planeta on socialment està més arrelada aquesta idea de la "defensa nacional", a un país que li diu guerra a una ocupació militar, territorial i econòmica d'un territori desguassat, trinxat i humiliat.

Trenquem els murs del silenci que faciliten que la barbàrie s'estengui

per arreu del planeta, els murs que ens impedeixen veure que els pobles es rebel·len contra el determinisme econòmic que les potències militars imposen sota el fal·laç paradigma de la pau mundial.

Li podeu fer arribar el vostre suport a nathanbl@walla.com





SOCIAL

A dia d'avui els escamots de la Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra actuen fora de la llei reprimint brutalment amb la cobertura dels seus comandaments polítics i policials

#puigdimissió
#puigGameover
#stopbalesdegoma
#ànimsEster

Cal un mort?

Rereguarda en moviment, plataforma solidària contra la repressió

D'uns anys ençà, la Brigada Mòbil (BRIMO) de la policia de la Generalitat ha esdevingut una banda de caçadors de persones que actua amb la impunitat del que se sap protegit pels poders polítics i judicials, una banda criminal que es dedica a recórrer els carrers a la recerca indiscriminada d'objectius humans als quals disparar, apallissar, ferir i mutilar, una banda la tasca de la qual és instaurar la por i el terror entre una població que surt massivament als carrers a protestar i lluitar pels seus drets cada vegada més retallats: són els camises negres del govern, el seu braç executor, els encarregats últims de silenciar les veus que s'oposen al Règim.

Set persones han quedat bòrnies en els darrers anys per pilotades disparades pels escopeters de la BRIMO, centenars han quedat malferides o han estat torturades, i cap dels responsables de tot plegat no ha estat jutjat ni condemnat.

Considerem que la CRIMO està fora de control i cada dia que passa sense que sigui dissolta i se'n depurin responsabilitats és un risc intolerable tant per la salvaguarda física de la ciutadania com per l'exercici dels drets civils. Protestar i manifestar-se són drets fonamentals per a tota societat que es vulgui dir democràtica.

L'ús de les armes i la violència per part dels Mossos d'Esquadra durant la jornada de la vaga general del 14N, per la qual ha comparegut avui el Conseller d'Interior, Felip Puig, al Parlament, suposa un esglaió més en la bogeria d'una repressió desbocada

sense límits. Tant poden colpejar a un nen de 13 anys o a una noia de 16 com rebentar l'ull a una manifestant o agafar per sorpresa a persones quan ja marxen cap a casa, després de deixar la manifestació, i apallissar-les en fugaces operacions de combat (s'atura la furgoneta; baixen; peguen fins a deixar-te al terra; tornen a pujar a la furgoneta i desapareixen). D'aquestes accions en són testimoni directe les diverses persones ferides

i amb ossos trencats que han narrat aquesta forma de procedir.

Caldrà un mort perquè els polítics i la justícia acabin d'una vegada per totes amb aquesta impunitat? Caldrà un mort perquè els integrants de la BRIMO compleixin la llei i portin visible el seu número de placa? Caldrà un mort perquè els responsables últims d'aquesta banda policial dimiteixin i assumeixin responsabilitats penals? Caldrà un mort perquè el cap del go-

vern, fent ús de les competències que li són pròpies, prohibeixi les bales de goma i projectils similars? Caldrà un mort, en definitiva, per dissoldre aquesta Brigada Mòbil i jutjar-ne els seus membres per saltar-se la legalitat vigent?

Recordem a Íñigo Cabacas, que va morir ara fa vuit mesos al País Basc per l'impacte d'una bala de goma al cap.

Per tot això, exigim:

- Dimissió, inhabilitació i encausament judicial del Conseller d'Interior, Felip Puig, com a responsable màxim de la BRIMO i, per tant de les seves accions.

- Prohibició de les bales de goma i de projectils similars, així com dels gasos lacrimògens.

- Dissolució de la BRIMO i encausament dels seus membres i del seu caps per no anar identificats com estableix la llei.

- Eliminació de les pràctiques policials de persecució per ideologia política, així com les que impliquen a la policia de paísà.

- Jutjat al col·lectiu dels 56 escopeters que formen part de la BRIMO per no complir amb la normativa que regeix l'ús de les escopetes i per mutilar i ferir desenes de persones.

Més informació al web <http://rereguardaenmoviment.org/>



Els mossos que cacen ulls

J.R. - Setmanari Directa

El cas d'Ester Quintana és l'últim, però no es tracta d'una excepció ni un accident aïllat. En els últims 5 anys ja són 7 les persones que han perdut un ull per l'impacte d'una pilota de goma o un projectil llançat pels Mossos d'Esquadra. Qui són i com actuen els agents que s'amaguen darrera del passamuntanyes? De qui reben les ordres? Perquè la seva actuació ha empitjorat en els últims anys? Us ho expliquem.

La Brigada Mòbil dels Mossos d'Esquadra actualment està formada per 8 unitats fixes d'antivalots. Cadascuna d'aquestes unitats té 7 furgonetes, i a cada furgoneta hi viatgen 7 agents. Un dels agents de cada furgoneta és l'escopeter que dispara pilotes de goma o projectils. La seu central dels antivalots de la Generalitat és a l'edifici Egara de Sabadell, des d'on cada dia surten i entren les columnes de furgons que es dirigeixen a manifestacions, desnonaments, concentracions i d'altres tipus d'esdeveniments. A la majoria de casos es tracta de mobilitzacions de caràcter polític i social.

En els inicis del desplegament a l'àrea metropolitana, l'any 2006, els antivalots no duïen la cara tapada i mostraven el número de placa. De mica en mica, però, la seva actuació va anar degenerant. A dia d'avui els escamots de la Brigada Mòbil

actuen fora de la llei. Un decret de l'any 2008 signat per José Montilla, expresident de la Generalitat, i Joan Saura, exconseller d'Interior, els obliga a dur el número de placa sempre visible, però per ordre de Felip Puig incompleixen de forma sistemàtica aquesta normativa d'obligat compliment. La cúpula política i policial dels mossos ha encobert durant aquests anys la transformació parapolicial d'aquesta unitat presumptament especialitzada en ordre públic.

Els fets de Bolonya, un punt d'inflexió

Va ser el matí del 19 de març de 2009 quan es va començar a gestar l'actual situació de descontrol. Després de les duríssimes càrregues dels mossos contra els i les estudiants que lluitaven contra el pla Bolonya, l'aleshores Director General de la Policia, Rafael Olmos, va fer unes declaracions davant la premsa assegurant que la violència dels antivalots contra els periodistes no es tornaria a repetir i que es depurarien responsabilitats. Aquelles paraules d'Olmos van qüestionar tot l'establishment corporatiu de l'edifici Egara de Sabadell, i els tentacles dels poderosos comissaris de la policia catalana es van començar a moure.

El conseller d'Interior, Joan Saura, va destituir Olmos. El missatge que ICV va enviar a l'opinió públi-

ca fou que la baixa d'Olmos era un càstig per les càrregues policials, però la realitat era molt diferent. Aquell matí del 19 de març el veritable poder a l'ombra dels Mossos, Joan Delort, va visitar els centenars d'agents que havien protagonitzat les càrregues el dia anterior, i acompanyat del comissari Sergi Pla (antic policia nacional) va felicitar els agents per la seva professionalitat. La lectura interna fou que Olmos era destituït per haver-se atrevit a criticar públicament els antivalots. A partir d'aleshores va començar la impunitat.

Sense número de placa, amb extrema violència

Les regnes les va agafar aquell dia, i fins a dia d'avui, el comissari Sergi Pla, qui amb el vist-i-plau de Felip Puig ha pujat el llistó de la violència indiscriminada cap a manifestants. Els agents oculten sistemàticament el número de placa, l'ús de les

pilotes de goma i els projectils de les llançadores GL-06 ha esdevingut un autèntic 'divertimento' pels joves agents ansiosos d'adrenalina que han entrat a la Brigada Mòbil i, fins i tot, s'ha conegut el cas de diversos agents -de més edat- que han abandonat la unitat per la seva discrepància respecte la barra lliure d'impunitat que es serveix a dia d'avui a l'edifici Egara.

Sergi Pla es va fer tristament famós a un reportatge del programa Salvados de la Sexta, on va assegurar que fins i tot Gandhi hauria rebut cops de porra si hagués estat a la plaça Catalunya de Barcelona el 27 de maig

de 2011. Entre la plantilla dels antiavalots s'ha estès la idea que tot està permès i que qualsevol il·legalitat rebrà la cobertura dels seus comandaments polítics i policials. I així és. Segons Felip Puig -amb la creença que una mentida repetida mil cops esdevé una veritat- el 14 de novembre no hi va haver cap càrrega policial al passeig de Gràcia. No s'ha obert cap expedient informatiu, cap investigació de unitat d'afers interns. L'agent que va disparar contra Ester Quintana i els 6 agents que l'acompanyaven saben el que realment va passar. El jutjat de guàrdia ja ha rebut la denúncia pels fets.



Ester Quintana, una altra víctima de les bales de goma

Demanem la dimissió de Felip Puig

Carta de CGT Catalunya al conseller d'Interior Felip Puig

Carta del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya adreçada a Felip Puig, amb motiu de la seva compareixença del dilluns 3 de desembre de 2012 al Parlament de Catalunya:

Conseller (en funcions) Puig, fins on ho faràs durar tot plegat? El dimecres 14 de novembre vam tornar a assistir a noves escenificacions de violència gratuïta del cos d'antiavalots dels Mossos d'Esquadra, del qual encara n'ets el responsable. Adolescents atonyinats a Tarragona pel simple fet de voler participar en una vaga que, entre altres coses, lluitava pel seu futur. Manifestants a Barcelona amb fractures obertes de cúbit, amb la mandíbula rebentada o sense l'ull que els ha robat una bala de goma disparada per la policia que dirigeixes.

Conseller (en funcions) Puig, no et creiem quan dius que totes aquestes situacions van ser fortuïtes. Les porres no reboten soles per impactar al cos d'un jove reiterades vegades. I les bales de goma que milers vam sentir als voltants de la Pça. Urquinaona, Pça. Catalunya i Pla de la Catedral a Barcelona no es disparen soles. Les porres les agafen policies. I les escopetes que disparen les bales també. El passat 14 de novembre aquests policies van actuar seguint ordres, per això pertanyen a un cos jeràrquic amb una clara cadena de comandament. Com el passat 29 de març, quan també el nombre de ferits/des es va contar per desenes, o durant l'intent de desallotjament de la Pça. Catalunya de Barcelona el 27 de maig de l'any 2011. I la llista, ho saps prou bé, podria ser encara més llarga.

Conseller (en funcions) Puig, no t'adones que fas el ridícul quan negues les evidències? La teva policia va pegar i va disparar el 14 de novembre. Tu ho saps. Tothom ho sabem. Mentint t'enterres a tu mateix i davant dels teus (davant nostre ja fa temps que ho estàs, d'enterrat). Tingues la valentia i l'honestat de mostrar-te tal i com ets, d'explicar allò que fas i, sobretot, les ordres que dones. Explica que la violenta repressió de manifestants persegueix sembrar el terror perquè vols fer de la por la millor arma per aturar les protestes d'un poble cada vegada més fart de la destrucció de drets socials al que l'esteu sotmetent.

Finalment, Felip, aprèn de la dignitat i la valentia de l'Ester, a qui li has robat la meitat de la mirada. Aprèn de la dignitat dels braços trencats i dels cossos plens d'hematomes que demà, quan ja no siguis conseller, seguiran sent i existint per fer que el futur sigui de tots. Mentre, de tu, Felip, ja no n'esperem res més que la teva dimissió com a Conseller d'Interior.

Stop Bales de Goma
<http://stopbalesdegoma.org/>

Ester Quintana, ha esdevingut una altra víctima de les bales de goma, després de resultar ferida al final de la manifestació del sindicalisme combatiu i els moviments socials el passat 14N a Barcelona.

Estem indignats. Una vegada més els Mossos d'Esquadra han demostrat la seva actitud violenta i repressiva. Durant el 14N desenes de persones van ser ferides a Barcelona sense cap raó en una manifestació pacífica contra els devastants efectes de la crisi financera sobre la societat. El dret a manifestar-se – que hauria de ser protegit pel mateixos Mossos – encara una vegada ha estat depreciat i violat per les mateixes institucions, violant de nou drets humans i democràtics.

L'Ester Quintana, de 42 anys, una activista cultural molt coneguda al barri de Sant Martí, ha perdut un ull per culpa d'una pilota de goma disparada per un Mossos amb les noves escopetes. El passat 14 de novembre, la seva vida va fer un gir inesperat, un gir brutal produït per una agressió, una agressió de la qual no coneixem l'autor però sí la seva professió. Poc abans de les nou de la nit, quan l'Ester marxava cap a casa amb uns



amics després de participar a la manifestació convocada amb motiu de la vaga general, un projectil llençat per un membre dels Mossos d'Esquadra va impactar a la seva cara produint-li una greu lesió que li provocà la pèrdua de visió a un ull i la trencadissa de diversos ossos tant del pòmul com de la mandíbula.

Es tracta de la vuitena víctima d'aquesta arma en Catalunya, la setena en els últims 3 anys. Molts altres han estat ferits greument a altres parts del cos, fins i tot un periodista. L'associació Stop Bales de Goma, que agrupa víctimes, ciutadans i ciutadanes, havia demanat durant els dies anteriors al 14N que

no s'utilitzessin aquestes armes, una crida que no va tenir resposta i amb conseqüències previsibles.

Qui li demanarà perdó a aquesta dona? Qui li tornarà el seu ull perdut? I quin jutge, policia o membre de la Conselleria d'Interior s'atrevirà a buscar i condemnar els responsables d'aquest acte covard? Cap de nosaltres ha obtingut justícia, ni penal, ni administrativa. Ningú ha rebut una disculpa. Ara és l'hora que algú prengui les seves responsabilitats. Demanem encara una vegada més les dimissions del Felip Puig, per desordre públic, incapacitat de gestió i violació dels drets humans i democràtics. Entre altres coses, ho ha de fer:

- per haver rebutjat totes les propostes de prohibir l'ús de les bales de goma

- per haver declarat que l'actuació policial pot arribar "fins allà on permet la llei i una mica més"

- per haver demostrat incapacitat en la gestió del ordre públic i en el diàleg amb els moviments socials

- per demostrar una total falta de control del cos de policia, arribant a afirmar falsedats com que el 14N no es varen disparar boles de goma!!

Que ho expliqui a la dona que ha perdut un ull que no es van disparar pilotes de goma.

Nosaltres continuarem cridant: STOP BALES DE GOMA

Reobertura del cas del desallotjament de la plaça de Catalunya de Barcelona

Som27m, Querella col·lectiva Pça. Catalunya27M

El passat 27 de maig del 2011 milers de persones vam ser víctimes d'una brutal agressió per part dels cossos policials a la plaça Catalunya de Barcelona. Nosaltres ho vam veure amb els nostres ulls i ho vam patir als nostres cossos. Vosaltres ho vareu veure per la tele i vareu ser testimonis de la brutal agressió. El Síndic de Greuges, Amnistia Internacional, la Coordinadora per la Prevenció de la Tortura, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona i fins i tot el Comitè Europeu contra la Tortura van expressar la seva preocupació per la desproporció i els mètodes utilitzats pels cossos policials. Durant mesos un equip d'advocades i víctimes vam treballar per aportar tots els elements formals necessaris per definir les responsabilitats dels executors d'aquella agressió i dels seus responsables polítics. Tot i que poques acusacions poden ser més documentades en una causa penal que aquest desallotjament, el jutge Josep Maria Porres va

decidir arxivar la causa escoltant només les declaracions de la part imputada. Cap de totes les víctimes ha pogut declarar davant del jutge i gran part dels vídeos que varem presentar com a prova no van poder ser oberts per part del jutjat. L'arxivament va ser un autèntic escarni al sentit comú i als drets fonamentals de les persones que aquell dia vam ser apallissades. Ara la secció setena de l'Audiència de Barcelona ha decidit tornar a posar damunt la taula del jutjat d'instrucció número 4 de Barcelona el cas del desallotjament dels indignats de la plaça de Catalunya, el 27 de maig del 2011, actuació que va acabar amb desenes de ferits. L'ens territorial ha estimat dos recursos presentats contra decisions del jutge instructor, Josep Maria Miquel Porres, que l'obligaran a tornar a pronunciar-se sobre el cas, després que el març passat decidís arxivar-lo en considerar que les càrregues policials van ser "raonablement proporcionades i justificades". El magistrat té ara dues opcions: practicar les proves noves que li havia sol·licitat l'acusació, i que va desestimar al seu dia, o dictar una altra resolució d'arxiu, cenyint-se a aquests

critèris de motivació que ha volgut subratllar ara l'ens.

Una de les proves que ara es podrien practicar és la presa de declaració de mossos d'esquadra. Un dels agents que es proposen és un sotsinspector de la brigada antidisturbis que és l'únic al qual s'ha pogut identificar com a un dels que hauria fet un ús desproporcionat de la força. Es dona la circumstància que el mossos és el mateix que el 6 d'abril passat va participar en la detenció d'un minusvàlid en cadira de rodes davant la Model, durant una protesta. El detingut va ser acusat de desobediència, processat i jutjat recentment. El jutge que va veure el cas el va absoldre i, a la sentència, va recriminar vivament l'actuació desmesurada del sotsinspector.

La decisió de reobertura del cas per part del jutge de l'audiència provincial de Barcelona és un pas endavant, però insuficient, ja que no es pronuncia sobre el fons de la qüestió, i no desautoritza obertament el magistrat que en el seu moment va definir "raonablement proporcional" aquella actuació, després d'ignorar el 80% de les proves i testimonis aportats.

Nosaltres hi érem, tothom ho va poder veure per la tele o la xarxa, no hi ha cap dubte. Toca ara al sistema judicial demostrar la seva capacitat de garantir el mínim respecte de les regles del joc que haurien de regir, en una democràcia formal, la relació entre societat i institucions repressives. Com a ciutadans i ciutadanes corrents que som, aquesta querella ens suposa un gran desgast. De temps i de diners, però sobretot físic i emocional. Hem estat agredits per les persones que se suposava havien de garantir la nostra seguretat. I la institució que se suposava havia de vetllar pels nostres drets (la Justícia) ens va tancar la porta als nassos, deixant-nos en una situació de total indefensió.

Estàvem a Plaça Catalunya per cercar col·lectivament sortides a l'espiral de creixent injustícia, desigualtats i abusos que estem patint com a pobles en aquesta Europa dominada per bancs i mercats. És el moment que la Justícia demostrï que no és aliena a les agressions a les persones. És el moment que demostrï que no està al servei de bancs i polítics i que protegeix a la ciutadania quan aquesta és agredida o és víctima d'injustícies.

La reforma del Codi Penal: més repressió i menys garanties

Marc Pairó i Joan Montserrat
- Setmanari Directa

Entre altres coses instaura la presó permanent revisable, la custòdia de seguretat, la desaparició de les faltes i mà dura contra els desordres públics.

El Consell de Ministres va aprovar el passat 14 de setembre, un projecte de llei per reformar el Codi Penal. El text, que ara s'haurà d'aprovar al Congrés dels Diputats (on el PP té majoria absoluta), és tota una declaració d'intencions: menys garanties i més repressió, cosa que suposarà l'enderrocament progressiu de límits fins ara infranquejables. El discurs, doncs, cada vegada és més explícit: les demandes socials no són respostes amb polítiques que les satisfacin, sinó amb més repressió.

Cadena perpètua i custòdia de seguretat

L'ítem més destacat de la reforma és la presó permanent revisable, que actuarà contra un cercle molt reduït d'eventuals destinatàries: persones condemnades per delictes de terrorisme, magnicidi i assassinat. No obstant això, cal tenir present que és una estratègia habitual de molts governs fer servir de tascó mesures que es consideren excepcionals. Així, normes que en un primer moment afecten subjectes molt determinats, s'acaben generalitzant posteriorment.

El terme presó permanent revisable és un eufemisme de cadena perpètua. La imposició d'aquesta mesura nega definitivament la llibertat absoluta de qualsevol subjecte perquè, encara que se li pugui revisar la condemna a partir d'un període de 25 a 35 anys, arribat a aquest punt, només podrà gaudir d'una llibertat condicional, en cas que presenti un pronòstic favorable de reinserció.

La reforma també amplia les mesures de seguretat en l'àmbit de la privació de la llibertat. Aquestes mesures, fins ara, s'imposaven a les persones que es consideraven no responsables dels seus fets (amb anomalies o alteracions psíquiques) segons la seva perillositat. La reforma crea una nova mesura privativa de llibertat postpenitenciària aplicable a qualsevol persona, responsable o no. Aquesta mesura, anomenada custòdia de seguretat, s'executarà just acabada la pena i pot arribar a allargar-se durant els deu anys posteriors al compliment de la condemna si el jutge considera que el subjecte és perillós. Al marge de la subjectivitat que implica un judici de perillositat -que podria encobrir fàcilment altres interessos-, la mesura podria castigar una manera de ser determinada i no un acte delictiu.

Les faltes desapareixen

Una altra novetat és la de la desaparició de les faltes, que, quan entri en vigor el text, esdevindran delictes lleus o sancions administratives. El

caràcter de delictes comporta conseqüències perniciosos com els antecedents penals o la possibilitat ineludible d'entrar a presó. En aquest sentit, cal destacar que la falta de furt (que s'aplicava als furts d'un valor inferior als 400 euros) esdevé un delictes i que la falta d'homicidi imprudent desapareix.

La desobediència lleu i la falta de respecte, però, passen a ser sancionades administrativament. Tot i que pot semblar un pas positiu, cal tenir present que les sancions administratives comporten multes més elevades i disminueixen les possibilitats de defensa de la persona acusada, ja que la policia compta amb la presumpció de veracitat i és la pròpia administració qui resol els recursos.

Mà dura contra els desordres públics

En una clara al·lusió a les diverses expressions del dret de vaga i de manifestació, la reforma reconfigura els delictes contra l'ordre públic i d'atemptat contra l'autoritat. La pena del tipus bàsic de delictes contra l'ordre públic (alteració de l'ordre amb violència contra coses o persones) es manté entre els sis mesos i els tres anys de presó. Tot i així, la pena pot arribar als sis anys



en quatre casos. En cas que les participants dels desordres "portin una arma o un altre instrument perillós", en els supòsits de "llançament d'objectes contundents o líquids inflamables, incendi i utilització d'explosius", "quan els fets es duguin a terme en una manifestació o reunió nombrosa o en ocasió de les mateixes" o "quan es duguin a terme actes de pillatge". La reforma del Codi Penal també inclou una reforma en el delictes d'atemptat, la pena màxima del qual és de sis anys en el supòsit "entre d'altres" de "llançament d'objectes contundents". La reforma inclou el càstig penal a la incitació a desenvolupar alguna d'aquestes accions a través de qualsevol mitjà de difusió, sense que necessàriament es produeixin les

accions. També neix el delictes dels casos d'interrupció dels serveis de telecomunicacions o transport públic de forma greu. Depenent de la interpretació sobre la gravetat de la interrupció, aquesta mesura podria ser utilitzada com a càstig penal encobert contra persones que participin en manifestacions no comunicades durant les quals interrompin la circulació amb els seus propis cossos.

Encara no se sap quan s'aprovarà definitivament la reforma del Codi Penal. De moment, ha estat aprovada pel Consell de Ministres, encara l'haurà d'aprovar el Congrés dels Diputats, on el Partit Popular té majoria absoluta. Tot i això, la direcció de l'avantprojecte és de més repressió i menys garanties.

Prou impunitat per als feixistes. Tancament definitiu del centre nazi Tramuntana del Clot

UCFR-Sant Martí
<http://forafeixistesdelclot.wordpress.com/>

Unitat contra el Feixisme i el Racisme exigim a l'Ajuntament de Barcelona el tancament definitiu del centre nazi Tramuntana ubicat al barri del Clot. Malgrat la resolució unànime del districte de Sant Martí contra

l'existència d'aquest centre i la seva manca de llicència per realitzar activitats, denunciem que els seus promotors i membres continuen reunint-se al local i exhibint-se públicament i de manera impune. Això està provocant una gran preocupació i alarma social entre el veïnat i les organitzacions del Clot per l'amenaça social que suposa. Des d'UCFR denunciem que l'existència del casal Tramuntana i la transigència institucional amb la seva activitat no fan res més que enfortir la seva xarxa feixista.

Hem constatat que, en les darreres setmanes, els feixistes han incrementat la seva acció amb festes i reunions. Com ja era conegut prèviament, el centre nazi Tramuntana va assistir a la concentració de Plaça de Catalunya del passat

12 d'octubre on també hi van participar altres organitzacions feixistes que després de la concentració es van dedicar a fer batudes pel centre de la ciutat amenaçant, insultant i agredint als vianants. Durant els dies previs a la convocatòria, l'activitat al casal Tramuntana es va incrementar notablement i van proliferar les pintades xenòfobes arreu de diverses ciutats de l'àrea metropolitana i, molt especialment, als barris barcelonins de la Sagrada Família i del Clot-Camp de l'Arpa. Així mateix, durant la jornada del 12-O i els dies següents, el veïnat de la zona propera al local va ser testimoni de la presència al local i al carrer dels nazis que, a més, feien ostentació de símbols clarament feixistes. Diferents veïnes i veïns, alarmats, van trucar a la Guàrdia Urbana i als Mossos d'Esquadra, que van acudir al local i van parlar amb una persona responsable del centre. Tot i això, l'activitat a

dins del local va continuar sense caps tipus d'impediment. Així mateix, el passat 27 d'octubre, es va detectar una important activitat al centre nazi coincidint amb una convocatòria de concentració pública a Barcelona del partit feixista Plataforma per Catalunya. Des d'UCFR tenim el convenciment que l'activitat feixista en aquest local continua i que s'accentuarà durant les properes setmanes coincidint amb la campanya electoral. Estem convençuts que aquesta manca d'acció institucional per tancar-lo obre el camí al creixement del feixisme al nostre barri. Aquesta inacció es contraposa a la repressió contra les persones que aixequen la veu contra el feixisme. Les multes i agressions contra col·lectius i persones que denuncien o es manifesten són prou reveladores. Dos dels últims exemples han estat la multa a un jove que el 5 de maig va participar a la

manifestació del Clot convocada per UCFR i la violència policial contra un assistent a la concentració antifeixista del 12-O a la plaça de la Universitat. UCFR-Sant Martí tenim molt clar que al nostre barri només hi sobren ells i que el carrer és nostre: de les persones que lluitem per una societat sense racisme, sense homofòbia ni odís. Es per això que hem participat, amb moltes altres entitats, a les Barraques de la Festa Major del Clot-Camp de l'Arpa sota el lema "Feixistes fora del barri. Ni al Clot, ni enlloc". Només des d'una lluita massiva i contundent podem aturar-los i, per això, convidem totes les persones que vulguin lluitar contra el feixisme a participar a UCFR-Sant Martí. És la única forma possible de fer-los fora: construint una mobilització veïnal constant contra aquells qui, de les ruïnes de la crisi, pretenen erigir l'escorxadore que és el feixisme.



Moratória parcial i restrictiva dels desnonaments

La banca dicta, el govern espanyol redacta un Decret Llei

Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH)
<http://afectadosporlahipoteca.wordpress.com/>

El Govern cedeix una vegada més a la pressió de la banca i anuncia mesures que exclouen a la majoria de la gent afectada.

Amb més de 400 mil execucions hipotecàries, 350 mil desnonaments a les seves esquenes, #PPSOE ha arribat tard i malament al drama dels desnonaments.

Durant una setmana ens van marejar amb l'anunci de negociacions per a paliar un dels problemes més greus de la societat espanyola i que solament ha sortit a la llum gràcies a la denúncia de les mobilitzacions ciutadanes. #PPSOE no solament arriben tard i malament, sinó que no han estat capaces d'arribar a un acord.

El dijous 15 de novembre, el Govern va decidir escórrer l'escaqueig d'una forma gairebé macabra aprovant un Decret Llei anomenat "anti-desnonaments", el qual paralitzaria els desnonaments durant dos anys a l'estil del cèlebre -per fracassat- Decret "De Guindos". Un Decret Llei que es basat en una estratègia basada suposadament en criteris econòmics i de vulnerabilitat, amb l'única finalitat d'aconterar a la banca i excloure per segona vegada a la majoria de gent que està sofrint aquest drama.

Parlant clar: han eludit establir una moratória de desnonaments eficaç,



una exigència ciutadana unànime. Ni tan sols s'han adoptat mesures com la que ja s'executa a França, on cada any decreten moratória hivernal generalitzada dels desnonaments. Tal vegada ni els tristament morts per suïcidi entrarien en els criteris de Rajoy, Soraya Sáenz de Santamaría i De Guindos. Tampoc entrarien altres centenars de milers de famílies: per exemple una parella amb dos fills menors de 4 i 6 anys amb un subsidi per atur de 420 euros.

A més, per a amagar una de les claus, la retroactivitat (què passa amb les 350 mil famílies desnonades?) anuncien la creació d'un Fons Social d'habitatges de lloguer que es nodriria dels habitatges "robats" a les famílies. Es fa l'anunci, però no es diu ni quantes, ni com es crearia aquest parc d'habitatge social.

Tota la resta... els centenars de milers d'afectades que no entren en el decret, els deutes impagables de tots els afectats, etc. haurà d'esperar a la tramitació parlamentària en el

Congrés com projecte de llei. Ni una paraula sobre la ILP hipotecària, que avui mateix ha rebut la validació de l'Oficina del Cens Electoral de 614.246 signatures presentades fins a avui. Ni una paraula de la PAH, ni un gest per a incloure als afectats en les possibles solucions, ni cas les propostes que des de 2008 hem posat damunt de la taula: dació en pagament reatroactiva, stop desnonaments i parc d'habitatge de lloguer social (subjecte a renda).

La PAH i la majoria de la societat

ho té clar: tot era #PuroTeatro. La patronal de la banca va dictar el decret la setmana passada i el Govern va redactar ara el que li mana "el seu amo". Una vegada més, el Govern és el braç armat de la banca, tot allò altre són danys col·laterals de la guerra del 1% contra el 99%. Les presses per adjudicar-se l'exclusiva ens fa novament veure com els interessos de molts són usats en benefici d'uns pocs, sense canviar la situació. Però també tenim clar que si avui el Govern va prendre aquestes mesures és gràcies a la pressió social, a la lluita sense treva dels de baix, d'organitzacions com la PAH, el 15M i moltes altres.

La PAH continuarà pressionant i mobilitzant-se, tal com ha fet fins a ara, és així com ha aconseguit paralitzar més de 500 desnonaments enfront dels 400.000 impulsats per les lleis injustes de #PPSOE. Seguirem exigint que la moratória s'apliqui a totes les famílies, sempre que la causa de l'impagament sigui sobrevinguda i sempre que es tracti d'habitatge habitual.

No valen mesures publicitàries, ni petites modificacions que no abordin el problema des de l'arrel. La PAH no acceptarà rebaixes ni mesures parany. Les solucions que la PAH porta anys exigint són clares:

Dació en pagament reatroactiva!
 Moratória de desnonaments immediata!

Lloguer social ja!

Ens avalen més de 600.000 signatures de la ILP on queden recollides les nostres demandes de mínims.

El Fracking: una nova amenaça

Secretaria d'Acció Social
 CGT Catalunya

Si no ho aturem, la Generalitat permetrà una nova agressió cap al territori. La Generalitat ha aprovat prospeccions per fractura hidràulica a finals de setembre a un bon nombre de municipis.

Durant el mes de setembre una empresa denominada Montero Energy Corporation S.L. ha presentat una sol·licitud a la Generalitat de Catalunya per fer prospeccions d'hidrocarburs (en concret de gas) per fractura hidràulica ("fracking") a dues grans zones de Catalunya, i que l'empresa peticionària ha anomenat Darwin (centrada a la Segarra) i Leonardo (centrada a la comarca d'Osona).

En concret els municipis afectats de la prospecció per Fracking anomenada Leonardo són (segons DOGC Núm. 6221 - 27.9.2012): Avinyó, Borredà, Calldetenes, Folgueroles, Gaià, Gurb, la Quar, la Vall d'en Bas, les Masies de Roda, les Masies de Voltregà, Lluçà, Manlleu, Muntanyola,

Olost, Olvan, Orís, Oristà, Perafita, Prats de Lluçanès, Puig-reig, Roda de Ter, Sagàs, Sant Agustí de Lluçanès, Sant Bartomeu del Grau, Sant Boi de Lluçanès, Sant Feliu Sasserra, Sant Hipòlit de Voltregà, Sant Julià de Vilatorrada, Sant Martí d'Albars, Sant Pere de Torelló, Sant Sadurn d'Osormort, Sant Vicenç de Torelló, Santa Cecília de Voltregà, Santa Eugènia de Berga, Santa Eulàlia de Riuprimer, Santa Maria de Corcó, Santa Maria de Merlès, Sobremunt, Sora, Tavèrnoles, Tàrradellas, Torelló, Vic i Vilanova de Sau.

Què és el "fracking" o la fractura hidràulica?

La Fractura Hidràulica (o fracking) és una tècnica desenvolupada per multinacionals petrolíferes dels EEUU i el Canadà per extreure hidrocarburs de baixa rendibilitat. Consisteix en un sistema de pous de perforació a molta profunditat. Atès que la pissarra (i les margues) tenen una permeabilitat molt baixa, el gas està distribuït en petits porus o bombolles, no connectades entre si. El que fa necessari trencar les capes sedimentàries (de pissarra o margues) per aconseguir reunir el gas i que flueixi cap a la superfície per ser recollit. Per aconseguir-ho es fan una sèrie de detonacions explosives que provoquen petites fractures a la roca per les quals s'injecten, per etapes, milers de tones d'aigua a molta alta pressió, barrejada amb sorra i additius químics. Cada sistema de 6 pous o plataforma utilitza entre 54.000 m³ i 174.000 m³ d'aigua per cada operació de fractura i entre 1.000m³ i 3.500 m³ de substàncies químiques que en gran part resten al subsòl on poden ocasionar perjudicis irreversibles pel medi, els aqüífers i la salut de les persones.

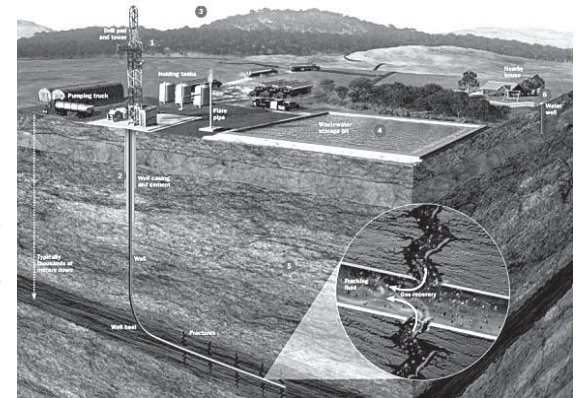
residuals. Els fluids de fractura contenen substàncies perilloses i a més arrossegueu metalls pesats i materials radioactius procedents del dipòsit que fracturen. Les experiències obtingudes a zones on ja s'ha aplicat aquest mètode, com ara els Estats Units, mostren que hi ha nombrosos accidents que poden danyar el medi ambient i la salut humana. Entre un 1 i un 2 % dels permisos de perforació violen les obligacions legals. Molts d'aquests accidents es deuen a una manipulació incorrecta de l'equip i a fuites de líquids. Per altra banda, prop dels pous de gas s'ha registrat contaminació d'aigües subterrànies amb metà, que en casos extrems poden provocar l'explosió d'edificis residencials, així com amb clorur de potassi, que provoca la salinització de l'aigua potable. Un altre impacte en el territori

Quines repercussions té en el medi ambient?

Les principals repercussions possibles són l'emissió a l'atmosfera de contaminants, la contaminació d'aigües subterrànies a causa de els fluxos incontrolats de gas o fluids causats per erupcions o vessaments, la fugida de fluids de la fractura o fracking i l'abocament incontrolat d'aigües

residuals. Els fluids de fractura contenen substàncies perilloses i a més arrossegueu metalls pesats i materials radioactius procedents del dipòsit que fracturen.

Un altre impacte en el territori és la contaminació de les aigües subterrànies amb metà, que en casos extrems poden provocar l'explosió d'edificis residencials, així com amb clorur de potassi, que provoca la salinització de l'aigua potable. Un altre impacte en el territori és la contaminació de les aigües subterrànies amb metà, que en casos extrems poden provocar l'explosió d'edificis residencials, així com amb clorur de potassi, que provoca la salinització de l'aigua potable. Un altre impacte en el territori és la contaminació de les aigües subterrànies amb metà, que en casos extrems poden provocar l'explosió d'edificis residencials, així com amb clorur de potassi, que provoca la salinització de l'aigua potable.



Dinamita de cervell

Set tesis per a un moviment llibertari en el centre de la tempesta

José Luis Carretero

Una proposta d'acció i d'investigació per al moviment llibertari en aquests convulsos inicis del segle XXI ha d'incorporar necessàriament un diagnòstic breu de la situació. Un diagnòstic que es resumeix en una sola paraula: crisi. Crisi d'un sistema de dominació i d'una manera de produir sustentat sobre l'explotació i la violència. Crisi, també, dels paradigmes clàssics que se li enfrontaven, que l'empenyien a limitar-se i el feien vascular entre la repressió i la reforma. No oblidem aquest segon aspecte de la crisi.

Els moviments socials (i més, els d'àmbit global) han mostrat en les últimes dècades les petjades d'una gran derrota, la de la primera onada revolucionària, que es va estendre des de 1871 fins a 1989. Les cicatrius deixades per aquesta batalla poden observar-se fins al dia d'avui. I, és més, els subproductes tòxics generats per l'intent de metabolitzar la resistència per part del sistema, al veure's victoriosa, gairebé formen part del ADN d'allò que ha sobreviscut i que, ara sí, encara la més que probable emergència d'un nou cicle de lluites, francament esperançador.

El moviment llibertari no és una excepció. Aquests anys de derrota i marginalitat li han carregat amb múltiples llastos i han incorporat a la seva figura nombrosos trets foscs que hem de buidar si volem es constitueixi en una eina sòlida i útil en les mans de qui volen enderrocar l'actual estat de les coses. Per això, i al fil de certs debats actuals, vaig a intentar deslligar alguns nusos que les dinàmiques presents tracten d'estrènyer sobre les nostres pràctiques i propostes.

Aquí van algunes tesis per a la seva discussió pública i fraterna, en la recerca d'una recomposició de la insurrecció llibertària que comença ja a anunciar-se una mica pertot arreu:

Primera tesi: El nostre és un moviment social.

El moviment llibertari és un moviment que tracta de transformar la realitat. Així de simple. Canviar el món és modificar els usos i les estructures de conjunt que sustenten la forma de vida dominant, és a dir, el capitalisme. Això vol dir que la nostra no és una recerca espiritual més (una sort de nou cristianisme a la caça i captura de dejunis i penitències) sinó una temptativa revolucionària. I que, per estrany que resulti, el nostre model no és el del sant o el de la comunitat moralment pura, sinó el del militant lligat als moviments de masses i les grans lluites socials.

Lluites, en tot cas, revolucionàries, és a dir, que intenten produir efectes abruptes d'avanc, i no solament una lenta evolució.



A més, això implica també que el lligam amb les grans masses de la població, amb les seves necessitats i interessos, és absolutament irrenunciable. No anem a transformar res sols, i el més profund vanguardisme consisteix en imposar-los a les multituds que és el que deuria importar-los. Això vol dir que la defensa dels interessos materials immediats de qui estan sotmesos i explotats no pot ser abandonada i que, en el moment del Gran Saqueig i la major ofensiva de l'oligarquia financera, plantar cara a les dinàmiques desposeïdores i generadores de misèria d'un poder fora de tot control, és absolutament imprescindible.

Segona tesi: A més, el nostre és un moviment de la classe treballadora.

Sempre, de tota la vida, el moviment llibertari s'ha identificat expressament amb els interessos de la majoria social explotada: amb el proletariat del camp i de la ciutat. Podem discutir com es constitueix, avui dia, aquesta classe, quins són les seves autèntiques línies de fractura. El que no podem, perquè és radicalment fals i perquè les dècades passades ens ensenyen que no ens duu en cap direcció, és negar la realitat de l'explotació laboral i de l'extracció del plusvalor.

La classe obrera existeix, encara que estigui precaritzada i, potser, més sotmesa que mai. El miratge de l'existència d'una omnipresent classe mitja és el que està enfonsant-se avui dia. La il·lusòria tesi, molt relacionada amb l'extensió de consumisme, que el treball en el capitalisme és una cosa esporàdica i no necessari per a la supervivència. Ens han retornat, forçosament, a la pura realitat: l'alliberament "del treball" passa per la seva reapropiació i socialització, no per

una fugida a la marginalitat que l'única cosa que fa és reforçar les mateixes cadenes que pretenen sotmetre'ns.

Per descomptat, això ens duu a aventurar una altra afirmació: podem criticar els aspectes més involucionistes del món del treball organitzat, riure de la seva debilitat actual i de les temptatives d'engegar una Vaga General del sindicalisme combatiu; podem fer tota la fraseologia que ens doni la gana sobre les "noves figures socials" que, entretant, som incapaces d'organitzar...sense el món del treball no hi ha Revolució Social possible.

Sense els treballadors organitzats el futurible procés constituent no serà més que l'expressió de l'ambició política de les restes radicalitzades de la classe mitja. Sense classe obrera no hi ha contingut social, només canvi polític (en el millor dels casos, doncs és també difícil que canviï gens sense pressió en l'activitat productiva) amanit, és possible, amb algunes assemblees cosmètiques.

El futur procés constituent només té sentit, des d'una perspectiva llibertària, si incorpora clarament el component social, i per a això fa falta la pressió de la classe treballadora organitzada. No n'hi ha prou amb alguns elements de democràcia directa purament marginals en una Constitució futura, si al final ens anem a quedar, igual que ara, amb la reforma laboral, les ETTs i les contrates i subcontrates.

Tercera tesi: El moviment llibertari aposta per la unitat.

El nostre moviment, com dinàmica real i de classe, aposta per la unitat dels sectors sotmesos i explotats. Coneixedors de la realitat i de l'experiència de les lluites pretèrites, sabem que només la unitat del conjunt dels sectors de la població sotmesos al comandament oligàr-

quic de l'elit financera transnacional, pot constituir un bloc prou extens i fort per a empènyer els canvis en l'adreça d'una democratització (tant política com econòmica) del món. Aquesta Gran Aliança Social per a canviar seria l'expressió, sinó del 99 %, sí de la gran majoria de la població global.

El nostre objectiu és incorporar a aquesta lluita els elements suficients d'aprofundiment assembleari i socialitzant per a convertir-la en l'inici d'un gran procés de transició a un altre model global radicalment diferent. Fer caminar les transformacions que engegui aquest gran bloc històric cap a l'autogestió productiva i la democràcia directa, superant els titubejos i dubtes d'altres sectors i fraccions de classe que pretendran detenir-se a mitjan camí, el que només pot dur a una involució.

Però, per a construir aquesta Gran Aliança Social, és evident que hem de renunciar a tot dogmatisme i tot sectarisme, a la passió per desacreditar i jutjar sumariament als altres. Hàbits profundament arrelats en les nostres mitjans. Par-

tint que la crítica fraterna i constructiva és, no només necessària, sinó profundament saludable, hem d'incorporar, també, al ADN del nostre moviment l'hàbit de la cooperació i l'aliança, de la complicitat i el contagi amb tots els quals lluiten. Per a escoltar, d'una vegada per sempre, i no només deixar anar filipiques, a aquestes gentes dels carrers i els centres de treball de les quals tant parlem.

Quarta tesi: Organització?

Sí, i només sí. L'enemic està organitzat. Altres sectors, que volen dur-se l'aigua de les lluites socials al seu molí autoritari, estan organitzats. Renunciar a l'organització seria suïcida i irresponsable, tret que només vulguem ser eternament els simpàtics munyidors de conceptes que després els altres manipulen al seu gust per a convertir-los en les eines del seu poder. A més, l'organització no és res inherentment dolent ni alienant. Tenim els elements (l'assembleisme, el federalisme...) per a construir estructures amb sentit i legitimitat democràtica. I podem fer-lo en cada àmbit social (el laboral, el ciutadà, l'ideològic...).

No tota organització és, necessàriament, avantguardista (en el mal sentit de la paraula). Si que ho és el que part del feminisme va anomenar la "tirania de la falta d'estructures", on totes les decisions es prenen, en els passadissos i els bars, per una minoria de tipus que es coixen i que no han de rendir comptes davant ningú. I en l'assemblea es troba tot fet, no pel partit aquest o aquell (al cap i a la fi això seria identificable) sinó per una "xarxa fluida" de tipus que són sempre els mateixos i que no deixen que ningú més participi, però això sí, amb molta fraseologia comunitària. Alguns tenim suficient experiència amb els entorns difusos i informals per a saber del que parlem. Hi ha "organitzacions" democràtiques i "xarxes" profundament centralistes, i viceversa. Però l'organització (democràtica, seguim dient) permet fer coses cada vegada més complexes i a major escala i, a més, és l'únic salvavides davant els



moments de reflux, les actuacions repressives, les infiltracions i les derives caòtiques.

Cinquena tesi: Hibridació?

Per descomptat, però a veure com. Aquí em pronuncio una mica sobre les afirmacions, en un article recent, del company de la CGT Antonio J. Carretero. Hem d'intervenir, he dit clarament en altres llocs. I fer-lo molt més allà del món laboral, no em queda el menor dubte. Hem d'estar en els moviments socials, en l'ecologisme, en els CSA, en els grans corrents culturals, musicals, poètiques... a tot arreu.

Formem part d'un món en ebullició, i no més anem a viure aquesta vida. El vitalisme i la passió han d'empènyer-nos a fer tot el que puguem, a desenvolupar totes les nostres capacitats i a immiscuir-nos en totes les lluites. És, a més, una cosa necessària des del punt de vista estratègic i tàctic. El que no em queda tan clar és que això hagi de fer-lo necessàriament el sindicat, independentment de les seves forces o de la quantitat d'energies que pugui canalitzar en aquesta direcció. Si sobren capacitats, per què no?, però també pot bloquejar altres treballs necessaris.

Crec que el que batega, en el fons, darrere d'aquesta proposta del "sindicat

integral" és la radical absència d'una organització específica unitària i àmplia que pugui adoptar una perspectiva holística des d'una posició declaradament llibertària. Específiques existeixen, però les seves tendències de "síntesis" i el seu lligam exclusiu amb una o altra organització sindical han impossibilitat que puguin complir aquesta funció.

Així que anem a les "Plataformes" comunes de temes diversos i, en ocasions (no sempre, perquè hi ha molta "plataforma" molt assembleària i sana) acabem amb el complex d'estar treballant per a uns altres. Volem solucionar-lo amb un "sindicat integral" que ocupi el lloc de l'específica unitària que no existeix, però clar, un sindicat té altres necessitats i altres urgències.

Ha arribat ja el moment de plantejar-se la construcció d'una organització específica llibertària, que des de plantejaments unitaris i no dogmàtics afavoreixi l'extensió de la influència social de les nostres perspectives en el conjunt dels moviments populars, sota pena de seguir prevalent la fractura i tendències cada vegada més cainites en els nostres àmbits.

Sisena tesi: Construir i defensar.

Cal estar en els moviments socials que enfronten la gran ofensiva dels poders financers. Cal defensar el salari social

diferit en la forma d'educació pública i gratuïta o de sanitat d'accés universal. Cal enfrontar-se a les reformes laborals i de pensions. Cal evitar que les gents de carn i os quedin en la indigència i la misèria. També cal construir alternatives vivencials i viables a la forma que està estructurat el món. Estendre una xarxa autogestionària àmplia i diversificada i experimentar amb formes de socialització i control obrer i ciutadà dels serveis públics.

Cal fer les dues coses al mateix temps, per difícil que resulti. No són antitètiques ni contradictòries. Defensar el front és imprescindible perquè en la rereguarda es pugui experimentar gens. Convertir la rereguarda en un laboratori per a les noves formes de vida sense autoritat ni explotació és imprescindible perquè tingui sentit enfrontar els perills del front. És l'altra via de pressió de la classe treballadora: l'organització obrera en reivindicació constant i els experiments de construcció de la nova societat, tensionant l'estructura productiva.

La confluència d'ambdós àmbits construeix la possibilitat de l'emergència d'una realitat transformada i, al temps, en conflicte amb el vell món. Aquest és el comunisme (llibertari, per descomptat) com moviment real que aboleix l'actual estat de les coses. Conflicte i construcció. Confrontació i creativitat social. La nostra "destrucció creativa".



Setena tesi: Audàcia, més audàcia.

El món està en eferescència. En èpoques de crisi el vell encara no ha mort del tot però ja és massa feble per a irradiar el seu poder sobre el tot social, el nou encara no ha nascut, però ja apunta la seva naturalesa volcànica darrere dels bastidors. És el moment en el qual els moviments socials, que en altre temps no haguessin tingut cap opció de deixar la seva petjada en el conjunt social, poden produir bifurcacions decisives en sistemes sotmesos a una tempestat caòtica de fluxos i pressions. És el moment d'empènyer. Un moment

tremendament perillós, per descomptat, però prenyat de totes les possibilitats. Un moviment llibertari que pugni per constituir-se en una eina útil en mans dels explotats i oprimits, en un instrument d'alliberament i transformació de la realitat, no pot mantenir-se al marge dels grans moviments de les plaques tectòniques del nostre món. La societat es transformarà radicalment en els pròxims decennis. En les nostres mans està intentar influir en la direcció d'aquestes transformacions. Ningú ha dit que fos fàcil. Però la passió i l'audàcia són imprescindibles. Aquestes són les nostres tesis. Necessitem sotmetre-les al tribunal de la crítica fraterna i a la prova exigent de la praxi. Necessitem trobar-nos.

Ramon Barnils, lliure i llibertari

Jordi Martí

El 1940 naixia a Sabadell Ramon Barnils, un periodista català, àcrata, independentista i del Barça, qualificatius que es poden intercanviar per definir-lo però dels quals (acompanyats d'altres no menys importants) no en podem deixar de banda cap a l'hora d'explicar-nos la persona i el personatge. Fins al 14 de març del 2001, quan morí a Reus, Barnils va deixar clar, per activa i per passiva, que es pot ser al mig del sistema i no embrutar-se de merda, es pot donar la mà als amos i fins i tot anar-hi a sopar, o riure's d'ells, i no empeltar-se de cap dels seus tics ni en l'àmbit econòmic ni en l'àmbit del poder. (Continua)

Ramon Barnils va ser periodista en diversos formats i en multitud d'empreses i capçaleres. En ràdio és encara mític el seu program (amb Quim Monzó i Jordi Vendrell) "El lloro, el moro i el mico i un senyor de Puerto Rico" un magazine nocturn amb entrevistes a destacats polítics i sempre ple d'ironia, mordacitat,

gin tònic i bones maneres mai llepes; també va fer ràdio amb el programa "El mínim esforç" i aportà opinions sempre crítiques amb el poder però també amb els que no el tenien però en reproduïen els tics a la tertúlia radiofònica "Postres de músic".

A nivell de premsa escrita, són també reconeguts i celebrats els seus articles a "Solidaridad Obrera", "Ajolanco", "L'Hora", "Tele/Exprés", "El Correo Catalán", "El Món", "El Be Negre", "Avui", "El Temps", el setmanari "Presència" i, més recentment, "La Vanguardia" i "El Mundo". Una gran part d'aquests articles es poden llegir a <http://www.contrastant.net/barnils.htm> i alguns van ser recollits en el llibre "Ramon Barnils. Articles" d'Edicions La Magrana. Alhora va ser autor i coordinador d'obres col·lectives com "La torna de la torna" (1984), sobre l'assassinat de Puig Antich, i "Història crítica del Barça" (1999). Barnils també va exercir la docència universitària i el mestratge a la UAB de 1976 a 1985 com a professor de redacció periodística i va impulsar el primer servei de notícies en català a l'Agència Efe. El seu nom va ser triar per un col·lectiu de

periodistes crítics i catalanistes per anomenar la seva organització (<http://www.grupbarnils.cat/>)

L'home revoltat contra tots els dogmes

Al pròleg de Joan de Sagarra a la selecció d'articles de Ramon Barnils publicada per l'editorial La Magrana, el fill de son pare Josep Maria diu que el metge que atenia Barnils a l'àrea d'oncologia de l'Hospital Universitari Sant Joan de Reus li va dir que el coneixia. Barnils va pensar que devia ser de sentir-lo per la ràdio, però l'home li va dir que no, que ell també era a Montjuïc el dia que havien enterrat Puig Antich. D'aquella jornada en sortiria el llibre "La torna de la torna", escrit per un grup d'alumnes de Barnils als quals només va exigir que tot el que escriguessin fos veritat, costés el que costés, i que alhora fos escrit lliurement, no per agradar ningú.

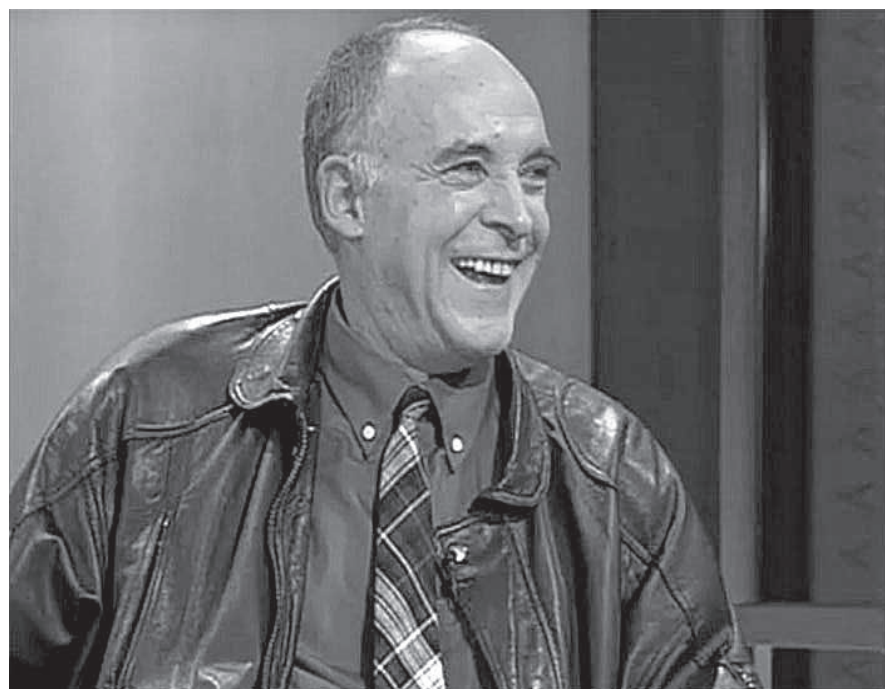
El dia que van assassinar Puig Antich tot eren possibilitats i Ramon Barnils, quan

en va tenir una, va passar a dirigir "Solidaridad Obrera", la "Soli", aquell pamflet que havia estat un dels grans diaris dels Països Catalans i alhora el més gran diari anarcosindicalista fet mai a Barcelona. S'hi va trobar el vell món que ell volia combatre amb totes les lletres. Els amos de la ideologia anarquista no podien entendre que en una publicació anarquista s'hi fes periodisme, és a dir es parlés de tot, amb totes les dades i sense lloar a cada una de les línies, columnes i paràgrafs l'"Organització". Barnils era crític, però sobretot crític amb els seus perquè no podia ser que reproduïssin tots i cada un dels defectes autoritaris dels "altres". I això dins

l'anarquisme també es paga. Poc més d'un any durà aquella "Soli" que es podia llegir no com una reliquia sinó com a premsa combativa, crítica i, sobretot, lliure. Perquè d'això es tractava. Barnils construïa la llibertat a partir de la cultura, un clàssic anarquista de sempre, però alhora no estava sotmès ni s'hi volia, a cap dogma i menys al dogma anarquista. Es distancià del món llibertari organitzat però mai deixà d'exercir del que era: una persona lliure que volia lliures tots els altres, totes les altres... Crític, alegre, antiautoritari, situat en el seu temps i en

la realitat política representativa del seu moment, coneixedor de la cultura catalana i universal fins a l'extenuació (sobretot la literària), independentista, espera encara ara una explicació a la gent que el pugui llegir i una relectura per entendre la potència de les paraules quan una darrere l'altra se'n foten de qui mana i de qui li llepa les petjades.

* Text de Jordi Martí, activista social, periodista, escriptor i treballador de l'ensenyament, publicat a l'Agenda Llibertària 2013.



Contraanuncis



PAPER PINTAT

El subconscient de l'àvia

Alba Cañellas Canadell

Freqüentava els ateneus populars i se sentia amant de les festes. Des de ben petit, va construir-se un univers colrat d'espectacles de titelles, nits de sant Joan i cinemes de barri. La reivindicació de l'aleshores anomenada "baixa cultura" era l'objectiu de la seva activitat artística. Estem parlant d'aquell poeta de Sant Gervasi que deia que per ell, la vida, era una bengala: estem parlant de Joan Brossa.

Hagués estat difícil expressar millor aquest entreteixit d'elements de cultura popular que ens conformen tal com som que com ho féu ell. Així, les faules, les rondalles, els animals mitològics, Brossa els anomenava el subconscient de l'àvia. Tots aquests elements formen, segons ell, la identitat subjacent dels pobles. És per això que el poeta treballava amb els materials que li proporcionava el seu marc cultural de referència: els Països Catalans. Tanmateix, sentint-se català, Brossa va ser sempre crític amb la presa de posició —o la manca de presa de posició— de la majoria dels intel·lectuals catalans. Afirmava l'any 1971 que "mentre la burgesia d'alguns països ha estat portaveu de la cultura, la nostra només practica l'autocontemplació". I és que Joan Brossa pensava que calia anar a l'arrel de la societat i crear una poesia catalana que representés totes les capes socials i no estigués només formada per un nombre selecte de persones. I, al mateix temps, pugnava per combinar aquesta tradició popular amb una línia avantguardista en què l'artista ho donés tot. És segurament per aquest posicionament que Brossa mai va tenir el reconeixement per part de les institucions que van tenir altres poetes, tant abans com després del franquisme.

Brossa buscava la quotidianitat, volia posar el cinema i la màgia a la mateixa alçada que l'escultura o l'òpera, volia trencar amb la línia que històricament havia separat la cultura literària i artística de la del poble, perquè sabia que el poble som la majoria. Una de les obres que de manera més punyent demostren aquesta voluntat seva és el poema visual "Faune". Emmarcat enmig d'una A i una Z de color negre, es dibuixa la figura roja d'un faune. Les dues lletres, principi i fi, ens remetent a la simbologia que l'alfa i l'omega tenen en la majoria de pintures medievals, flanquejant imatges religioses i representant, així, la saviesa de Déu i la seva potencialitat de controlar i determinar on tot comença i tot acaba. Però a l'obra de Brossa, allò que tot ho sap i que domina la consciència, el cicle de la vida i de l'art és la cultura popular, el nostre passat, la història, allò que no podem defugir perquè conforma la nostra identitat i ens fa tal com som: el subconscient de l'àvia.

El govern del PP no retalla al clergat sino que guanya influència

El finançament públic de l'Església Catòlica s'enfila fins als 11.000 milions d'euros anuals

Marc Rude

11.000 milions d'euros de diner públic aniran a parar aquest any a les mans de l'Església Catòlica. Segons el còmput que ha presentat la plataforma Aliança per una Europa Laica, les diferents administracions de l'Estat Espanyol sufragaran les activitats de la institució clerical amb una xifra que triplica la partida pressupostària destinada a educació i cultura i supera l'import de l'últim paquet de retallades aprovat per l'executiu de Mariano Rajoy.

La jerarquia eclesiàstica guanya influència política de la mà del Partit Popular, que modificarà la llei de l'avortament i es planteja revisar el paper de la doctrina religiosa a l'escola pública. Mentrestant, el clergat continua predicant l'homofòbia des del púlpit, així com es succeeixen els escàndols relacionats amb els abusos a menors per part de sacerdots i la involucració directa de l'església en els episodis més macabres de la dictadura franquista. Joseph Ratzinger torna a amenaçar amb el foc etern a una societat cada cop més secularitzada, on el seu missatge perd adeptes a una velocitat vertiginosa.

Finances privilegiades

Prop de l'1% del PIB estatal es destinara aquest any, a través de subvencions directes i privilegis fiscals, al manteniment de la casta sacerdotal. Els concerts amb escoles religioses suposaran una despesa de 3900 milions, a la vegada que 500 milions més es destinaran a contractar capellans per a donar classes de religió als centres educatius de titularitat pública. La coneguda "casella" de la declaració de renda, que l'any passat va marcar un 35% de la ciutadania, assignarà 248 milions directes a la Conferència Episcopal, mentre que dels impostos d'aquelles persones contribuents que escullin la opció "altres finalitats socials", una tercera part també acabarà a les arques d'organitzacions caritatives vinculades a l'Església Catòlica.



Cal recordar que la institució està exempta per llei del pagament de diverses taxes, entre les quals destaca l'Impost de Béns Immobles (IBI). Un patrimoni conformat per 110.000 propietats i 150.000 hectàrees de terreny agrícola queda així lliure de càrrega impositiva. La promesa del "paradis celestial" es transforma a terra en un paradís fiscal que suposa la pèrdua anual de 2500 milions en tributs "perdonats".

Gràcies als acords econòmics signats entre l'Estat i el Vaticà el 1979, la funció pública manté en nòmina la presència clerical a presons, hospitals i exèrcit, amb un cost de 25 milions d'euros l'any. Els pactes de 1979, revisió del concordat franquista, signat el 1953 i ratificat el 1976 per Joan Carles de Borbó, estipulen però que l'església es compromet a aconseguir per sí mateixa, de manera progressiva, els recursos necessaris

pel seu finançament. 33 anys després, aquesta clàusula queda en paper mullat, alhora que es qüestiona la constitucionalitat del propi document, de difícil encaix en un estat oficialment no confessional. El Moviment Laic i Progressista afirma que "ningú pot ser obligat a finançar el culte de cap confessió", per la qual cosa demana "la derogació del concordat i els acords amb la Santa Seu".

Simpaties polítiques

El retorn del PP a la Moncloa va ser rebut amb gran il·lusió des dels altars. La Conferència Episcopal, que va demanar de manera "indirecta" el vot a la formació conservadora, va oferir "suport espiritual" —en paraules del seu president, Rouco Varela— al govern de Rajoy. Tots els nous ministres van jurar el càrrec davant un crucifix i amb la mà sobre la Bíblia. El mes de febrer, el titular d'Educació i Cultura José Ignacio Wert va anunciar la supressió de l'assignatura d'educació per a la ciutadania, que segons ell "adoctrinava la canalla en el socialisme". La reintroducció de la religió com a matèria obligatòria a l'escola pública es veu plausible. En paraules del cardenal Lluís Martínez Sistachs, les criatures que no estudien religió "pateixen un analfabetisme" que fa que "es sentin atretes per les sectes i els fonamentalismes".

Europa Laica, en canvi, considera que la doctrina religiosa rebaixa les hores d'educació curricular en una mitjana del 10% del temps lectiu, cosa que significa, entre primària i secundària, la pèrdua d'un curs sencer. Pel que fa a les escoles sota gestió religiosa, la Lliga per la Laïcitat en denuncia la segregació per

gèneres i la submissió de les nenes a l'indumentària i conducta patriarcal.

Les declaracions que han despertat més disputes, però, han estat les del ministre de Justícia Alberto Ruiz-Gallardón, que ha anunciat una reforma de la Llei d'Interrupció de l'Embaràs per tal de restringir l'accés a l'avortament. Gallardón matitza que, amb la nova legislació —que tramitarà a la tardor— "cap dona anirà a la presó", i enfatitzava el mes passat que prenia mesures per prevenir "la violència de gènere estructural contra la dona pel fet d'estar embarassada" i "augmentar la protecció del dret per excel·lència de la dona, el de la maternitat". El 19 d'abril, la secretària d'Igualtat de la Xunta de Galícia va comunicar que els fetus seran comptabilitzats com a membres de la unitat familiar a l'hora de rebre ajudes a l'habitatge. Una altra polèmica va envoltar el ministeri de Medi Ambient, al càrrec de Miguel Arias Cañete, per promocionar un llibre titulat La vegetación en la Biblia. No són els populars els únics suports polítics dels quals disposa el clergat a l'Estat. Felip Puig ha reintroduït la missa al cerimonial del dia de les Esquadres —festa institucional dels Mossos—, que havia sigut eliminada durant els governs del PSC. La laïcitat de Zapatero, tanmateix, tampoc li va privar d'augmentar, el 2006, la designació pressupostària a l'església d'un 0,5 a un 0,7% del PIB. A la vegada, la visita de Joseph Ratzinger a Madrid —amb una despesa pública de més de 60 milions d'euros—, va trobar-li un adversari amb la missió de "reevangilitzar Espanya" i frenar "l'agressiu laïcisme" del govern. Hi va haver llavors detencions i càrregues policials contra les marxades de protesta convocades per Europa Laica i l'Asociación Madrileña de Ateos y Li-



brepensadores, grups que també van ser privats de manifestar-se el 5 d'abril, quan els catòlics celebren "dijous sant". La Confradía de la Virgen de las Angustias de Ciudad Real, però, sí que va poder sortir al carrer, lluint un emblema de la División Azul on s'aprecien la creu de ferro i el logotip de Falange superposats a la bandera d'Espanya i un crucifix.

Homofòbia endèmica

"Aquellas personas hoy llevadas por tantas ideologías que acaban por no orientar bien la sexualidad humana piensan ya des de niño que tienen atracción por las personas de su mismo sexo, y a veces para comprobarlo se corrompen y se prostituyen, o van a clubs de hombres nocturnos: os aseguro que encuentran el infierno". Amb aquestes paraules es referia a l'homosexualitat el bisbe d'Alcalá de Henares, Juan Antonio Reig Pla, en una homilia retransmesa en directe per La 2, el 6 d'abril. La prèdica constituïa una provocació a la discriminació i a l'odi tipificada com a delictes segons l'Art. 50 del Codi Penal, com va denunciar a la Fiscalia de Madrid la Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Bisexuals i Transexuals (LEGBT).

PP i CIU van bloquejar la resolució de condemna plantejada pel consell de RTVE, així com els populars també van tombar la moció presentada per IU a l'ajuntament d'Alcalá demanant el cessa-

ment del clergue i no van accedir a contestar les preguntes del grup d'Esquerra Plural al Congrés. El bisbe Reig Pla, conegut per editar l'any passat una guia de "consells per curar la homosexualitat", va aparèixer el 2009 celebrant una missa pels "caiguts" del bàndol franquista a Paracuellos del Jarama, flanquejat per una bandera espanyola preconstitucional (amb el "pollastre"). També va concedir-li al sacerdot José Martín de la Peña, condemnat per violar centenars de vegades una nena des dels 4 anys fins als 13, un pis per estar-se durant els permisos que li permetia el tercer grau penitenciari. Declaracions com les Reig Pla, no obstant, són freqüents en l'àmbit clerical. L'arquebisbe de Tarragona i membre de l'Opus Dei, Jaume Pujol, va afirmar el gener que "el comportament dels gais no és apropiat per ells ni per la societat". El mateix Joseph Ratzinger creu que els matrimonis homosexuals són "una amenaça pel futur de la humanitat". Papa des de 2005, Ratzinger va "reintroduir" l'infern al missatge catòlic, "abolit" pel seu predecessor, Karol Wojtyła. El summe sacerdot, format com a prefecte de la Congregació de la Doctrina de la Fe -antiga Santa Inquisició- i enemic aferrim de la Teologia de l'Alliberament, va escriure a l'arquebisbe de Washington afirmant que "pot haver-hi una legítima diversitat d'opinió entre catòlics pel que fa a anar a la guerra i aplicar la pena de mort, però no respecte a l'eutanàsia i l'avortament".

Infàncies robades

El paper de l'Església Catòlica durant la dictadura franquista és prou conegut. Més enllà de les atrocitats que van protagonitzar monges i capellans a les presons de dones i els reformatoris de la postguerra, el drama dels "nens perduts" es remonta a dates molt més recents. Fins al 1981, a la Clínica de San Ramón (Madrid) la monja María Gómez Valbuena dirigia una xarxa de compra-venda de nadons. Les religioses acollien dones embarassades amb pocs recursos, i a l'hora del part els hi mostraven un nadó mort que guardaven a una càmera frigorífica, mentre que el seu fill o filla era venut a famílies riques. El cardenal Lluís Martínez Sistach va demanar que es jutgessin "amb criteris d'aquell temps" els roboratoris de bebès.

D'altra banda, els abusos sexuals a menors són un fenomen tristament habitual entre els clergues. Es calcula que als Estats Units hi ha més de 100.000 víctimes, i a Bèlgica 13 persones s'han suïcidat traumatitzades per les agressions que van sofrir de criatures. El 2010, The New York Times va destapar el cas de la violació de centenars d'orfes a Irlanda. El papa Ratzinger ha reconegut el problema, tot i que ell mateix va encobrir un sacerdot nord-americà que va violar a 200 menors amb discapacitat auditiva. Més "compensiu" es mostra l'arquebisbe Celso Morga, que veu la causa de la pe-

dofília en el fet de que "com tenim de tot, busquem plaers nous". En una línia semblant, al futbol setmanal Alfa y Omega, dirigit per Rouco Varela, hi apareixia al 2009 l'afirmació de que "quan es dissona el sexe de la procreació i es desvincula del matrimoni, deixa de tenir sentit la consideració de la violació com a delictes penal".

Catalunya no serà catòlica

Catalunya és la comunitat més laica de l'Estat. Al 2009, el 74% dels matrimonis s'hi van celebrar per ritus civil, mentre que a zones com Castella, Múrcia o Andalusia les núpcies civils van ser menys de la meitat del total. Tot i que, al mateix any, només un 29% de la ciutadania catalana es declarava no religiosa, aquesta taxa era tan sols del 2% al 1970, i creix ràpidament entre les generacions més joves. Un 75% dels nois i un 67% de les noies d'entre 15 i 24 anys es declaren no religiosos o ateu, i el 87% no assisteixen mai a missa. Jordi Serrano, rector de la Universitat Progressista d'Estiu, va publicar el 2009 un llibre titulat Catalunya ha deixat de ser catòlica? on assegura que, en 20 anys, els catòlics a Catalunya seran "una exigua minoria", i que "el poder del que encara disposa l'església catalana vé més del passat o de privilegis com el concordat que de la realitat sociològica".

SALUT I ANARQUISMES

Feixisme postmodern

Bernat Muniesa

Als voltants de l'anomenat Maig francès de 1968, el filòsof/sociòleg alemany Herbert Marcuse exiliat als USA, d'on va ser expulsat pel governador de Califòrnia Ronald Reagan acusat d'inspirar les revoltes estudiantils de Berkeley contra els poders polítics i financers, va explicar que el Sistema capitalista (o liberal) convertia al ciutadà en l'home unidimensional, l'individu pla, fàcil de manipular per aquells poders i els seus instruments: els mass media (premsa, ràdio, TV's). El complementaria el sociòleg i activista anarquista francès Guy Debord amb la seva teoria de la societat de l'espectacle, fomentada pel poder domesticar als ciutadans.

Els governants de l'Imperi Romà ja ho practicaven: a la plebe hi ha que donar-li "panem et circenses". A aquesta plebe, que ha estat i és encara la que sosté el Sistema explotador i alienant, Marx li deia la massa, i Nietzsche la xusma. No han variat massa les situacions: avui, per exemple, tenim futbol pràcticament cada dia, i control solapat dels mass media: ometre notícies, per exemple sobre Islàndia i l'empresonament de banquers i polítics.

El futbol és sens dubte l'opi del poble, del poble que es deixa drogar pel poder. Sota la aparença democràtica (una dictadura del liberalisme), funciona un feixisme postmodern, sense camises marrons hitlerianes ni camises negres mussolinianes ni camises blaves franquistes.

A l'oligaquia governant sota, repeteixo, l'aparença democràtica, li basta amb un domini sobre els mass media, falsificadors de les realitats i imperi de la ideologia dominant. Per exemple, l'anomenat intel·lectual crític, sorgit amb Emile Zola a finals del segle XIX, ha desaparegut i ha estat silenciats en l'ostracisme. Ha estat substituït per l'"intel·lectual" reproductor dels valors del Sistema. Fou Pier Paolo Pasolini qui fa molts anys va dir que si l'intel·lectual no és crític, aleshores és el bufó dels seus amos.

Per altra banda, cal dir que existeix el ciutadà rebel contra el Sistema, però aquests ciutadans es troben aïllats i dispersos i naturalment no són mai convocats pels poders, els quals tenen la seva clientela i els seus proselitats i els poders massius de convocatoris mitjançant els mass media monopolitzats.

El poder, que el meu amic poeta i anarca Jesús Lizano defineix com la PANCRACIA, oposat a la ACRÀCIA, es nodreix d'aquells que sempre li diuen que SÍ a tot. Aquest SÍ massiu nodreix al Sistema, però de tant en tant apareix un rebel que diu NO. Spartacus, ha passat a la història com el gran negador. Aquest esclau és va aixecar davant el poder de l'Imperi Romà i va dir NO. Aleshores milers d'esclaus/ves el van seguir en la lluita contra el poder de l'Imperi, amb una rebel·lió massiva i alliberadora, finalment derrotada per la traïció d'uns comerciants fenicis i l'envestida dels exercicis imperials, just al sur de la bota d'Itàlia.

Llei d'Amnistia: com apuntalar els pilars d'una dictadura

El consens de la Transició va imposar l'oblit de les represalies polítiques

Maurici Basterra

El passat 15 d'octubre es van complir 35 anys de l'aprovació de la Llei d'Amnistia, que va deixar sense jutjar els crims polítics del Franquisme.

"El pressupost ètico-polític de la democràcia, d'aquella democràcia a la qual aspirem, que per ser autèntica no mira cap a enrere, sinó que, ferventment, vol superar i transcendir les divisions que ens van separar i van enfrontar en el passat." Amb aquesta frase definia la Llei d'Amnistia Rafael Arias Salgado, portaveu del govern de UCD d'Adolfo Suárez. La Llei d'Amnistia va ser aprovada el 15 d'octubre de 1977 per les primeres corts democràtiques després de la mort de Franco.

Però darrere d'aquesta Llei i d'aquestes paraules d'Arias Salgado, s'amaga tot un component que marcarà l'esdevenir del nou règim, que ve de la il·legitimitat de l'anterior i no d'una ruptura amb ell. La Llei d'Amnistia exonerava de tots els crims comesos a Espanya amb anterioritat al 15 de desembre de 1936 i fins al 15 de juny de 1977. Tots els crims comesos en aquest temps quedaven amnistiats i els presos polítics quedaven en llibertat. No tots, perquè aquells que no van acceptar el model van seguir en la presó, al tipificar la llei que tots els actes comesos amb anterioritat al 15 d'octubre de 1977 que fossin constitutius de delictes lesius no serien amnistiats. Era un paràgraf dirigit bàsicament contra els integrants d'ETA-Militar.

No obstant això, l'exonerar qualsevol crim entre 1936 i 1977 era el gran triomf del Franquisme perquè no fos jutjat per crims contra la Humanitat. Tots els suposats crims que havia comès el bàndol perdidor en la Guerra havien estat jutjats pel franquisme sota una legislació arbitrària que contemplava la presumpció de culpabilitat

i no la d'innocència. Els milers de consells de guerra que durant el Franquisme es van desenvolupar eren tot un component il·legítim on el reu estava sentenciat per endavant. I no per crims sinó per qüestions ideològiques. Un modus operandi que no va variar el franquisme en els seus gairebé 40 anys d'existència. A pesar del sorgiment del TOP (Tribunal d'Ordre Públic) on es va seguir jutjant les idees, el que el Franquisme considerava com un atemptat contra el règim passava per tribunal militar. Fins i tot aquest TOP, que havia tingut com antecedent el Tribunal Especial per a la Repressió de la Masoneria i el Comunisme, es va convertir amb la mort de Franco en l'actual Audiència Nacional.

La Llei d'Amnistia exonerava als criminals que durant el Franquisme havien actuat de tal forma. Però per aquesta Llei també es cobria en un mantell d'oblit a les víctimes. No anaven a poder ser reparades. Aquells que entre 1936 i 1977 havia estat assassinats per qüestions polítiques anaven a quedar condemnats a l'ostracisme. Des dels milers de militants antifeixistes de primera hora, fins a Salvador El Puig Antich, els cinc afusellats al setembre de 1975, els morts a Vitòria al gener de 1976 o, fins i tot, els advocats laboralistes d'Atocha de gener de 1977.

Una Llei que, com no podia ser d'altra manera, va ser alegrement rebuda pels franquistes. Tenint en compte que tot el procés de Transició va ser dirigit per aquestes elits provinents del Franquisme, era evident que anaven a legislar en aquesta línia. Però aquesta Llei va comptar amb la inestimable col·laboració d'un sector de l'esquerra que va rebre amb algaravia i entusiasme un procés que sepultava la seva pròpia història. Poc li va importar al PSOE i al PCE la combativitat de la sang vessada per milers i milers dels seus militants afusellats, empresonats i exiliats durant els llargs anys de la dictadura. Molt

per contra van "preferir amnistiar" els crims del Franquisme enfront dels seus propis militants.

La jugada no va quedar solament aquí. Aquesta llei va ser aprovada, com hem dit anteriorment, per una Corts sorgides de les eleccions de juny de 1977. Eleccions que estaven lluny de ser lliures. No totes les candidatures polítiques van poder presentar-se. Totes les opcions crítiques amb el procés iniciat no van ser legalitzades. Ni republicans ni extrema esquerra van tenir lloc en aquestes eleccions. El parlament el van compondre opcions polítiques, des de l'esquerra moderada fins als nacionalistes i els sectors franquistes, passant pels comunistes, que anaven a aprovar aquesta llei de punt i final. Igualment, sense ser constituents, van començar a redactar una constitució que afirmava les estructures heretades del Franquisme (el Cap d'Estat, la verticalitat política i sindical, les estructures judicials, etc.). Cap funcionari franquista, fos del cos que fos, va ser depurat. Per contra van continuar en els seus llocs. El mateix que l'Exèrcit o la col·laboració eclesiàstica amb la dic-



tadura. Tal com el dictador havia dit "tot quedava lligat i ben lligat". Quan molts anys després aquests pactes de silenci havien caducat, les oligarquies polítiques que segueixen en el Govern s'emparen en la Llei d'Amnistia de 1977 per a no jutjar els crims del Franquisme. Fins i tot el tan controvertit auto de Garçon era bloquejat pel propi jutge en virtut d'aquesta llei i de la seva pròpia inhibició per a jutjar el Franquisme. Han passat ja 35 anys. I d'aquelles pols aquests llocs.

* Maurici Basterra és el pseudònim d'un historiador madrileny. Article publicat al núm. 183 de la revista Diagonal.

> EL FAR

4) Sanitat Autogestionada: L'obra social, de la infància a la vellesa

Ferran Aisa

La revolució no solament va tractar de solucionar els problemes de subsistència i sanitat de la població en general, sinó que va posar un gran interès a promoure el benestar social als éssers més febles com són els infants i els vells. El Comitè Revolucionari de les Corts va ocupar el juliol del 1936 l'antic Asil de Bon Consell edifici del s. XVIII construït en el terreny d'una antiga masia medieval en el camí de les Corts a Sarrià, aixecat per la família Duran, posant-lo a disposició de la CNT-FAI, que establirà un centre d'assistència social i un hospital de sang. L'octubre del 1936, quan els anarquistes

entrin a formar part dels governs locals, aquest centre passarà a dependre a la Generalitat on en de moment continuarà la tasca d'assistència social però, més endavant, en el seu lloc, es crearà el Correccional de Dones. El centre penitenciari de Les Corts, durant els primers anys del franquisme, serà la "Prisión Provincial Femenina", actualment en el seus terrenys s'aixeca el Corte Inglés Diagonal. El Comitè de Barriada les Corts també va ocupar el juliol del 1936 la Casa de la Maternitat per posant-lo sota el control dels comitès sanitaris de la FAI. El reporter J. Balanyà comenta per Solidaridad Obrera (9-9-1936), una visita realitzada a la Casa: "Han mejorado mucho los novecientos chiquillos que se cobijan en estos cinco pabellones. Respiran el aire de libertad

que, con su sangre, conquistó el proletariado. Y mejorarán mucho más todavía. Estamos en los primeros momentos de esta era revolucionaria y cavando aún los cimientos de este edificio social. Ahora la Nueva Escuela Unificada cuidará de la enseñanza de estos pequeños y se sentirán hombres fuertes sin prejuicios. Y sabrán querer, porque viven el amor y no la hurañería de las mujeres con hábito y teja. Vamos recorriendo los pabellones y dependencias. Dormitorios de altos techos, camas limpias y grandes ventanas. Cuartos de aseo, individuales. Aulas con aire y luz, y, de repente, la visión del PABELLÓN HELIOS, de niños protuberculosos; su galería bañada por los rayos del sol muestra la hilera de camas de aquellos niños que, al vemos, se incorpo-

ran y, levantando los puños, con la risa en los labios y el corazón en los ojos, gritan: ¡Salud, camaradas!". Els Comitès Revolucionaris de Barriada també van facilitar una torre enjardinada de La Bonanova perquè l'agrupació confederal "Los de Ayer y los de Hoy", formada per vells militants de la CNT, poguessin crear la primera residència pels obrers ancians establerta a Barcelona. No es tractava d'un asil de caritat regentat per monges, doncs, d'aquests centres n'hi havia hagut forces, entre els quals cal citar la Casa de la Caritat o la Casa de la Misericòrdia, totes dues de Barcelona, sinó un centre que acollia gent gran necessitada provinent del món del treball. Un dels principals promotors fou el poeta i militant anarquista Juan Usón "Juanonus".

El nou centre aspirava a ser una cosa molt més humana. La residència d'ancians fou batejada amb el nom d'Anselmo Lorenzo, el popular "abuelo" de l'anarquisme ibèric. Segons la propaganda de l'Agrupació es tractava d'una residència modelica, on els ancians rebien tota mena d'atencions, des de mèdiques fins a higièniques, sense oblidar les de tipus cultural, doncs el centre disposava de biblioteca, elenc teatral i sala de conferències. Solidaridad Obrera (6-9-1936), deia: "La vejez ha de ser reivindicada. Los ancianos han de sentir el afecto del hogar". La justícia social era la principal aspiració de l'ordre revolucionari, és a dir, volia posar a l'abast de la majoria de la població el confort humà: sanitat, assistència, cultura i benestar social.

Habitatge: dret social o mercaderia?

Jordi F. Fernández Figueras

El dret a l'habitatge és un dret social inclòs en nombrosos tractats internacionals i en les legislacions dels estats europeus, però de fet aquestes eviten fer referències concretes a aquest compromís adquirit i ni especifiquen si una persona pot invocar el seu dret a un habitatge en cas de no poder obtenir-ne un amb els seus propis mitjans ni, encara menys, expliquen com podrien fer-ho.

En el nostre rudimentari i minvant Estat del Benestar, l'administració no ha considerat mai el dret a gaudir d'un habitatge digne des del punt de vista dels drets socials, sinó que sempre ha considerat més important el mercat immobiliari que la ciutadania.

Els darrers anys, el problema de l'accés a l'habitatge va empitjorar a causa del protagonisme de la construcció en el desenvolupament econòmic de l'Estat. La política d'habitatge es va basar en bona part en la concessió d'ajuts a promotors i compradors, cosa molt convenient per als promotors que van fer bons negocis a redós dels diners públics, però que no va ajudar precisament els compradors.

Una conseqüència n'és que es va afavorir amb diners públics la construcció d'habitatges per a la venda en detriment de la d'habitatges de lloguer. A més, l'any 1985 la dificultat d'assolir un habitatge s'agreuja amb un decret promulgat pel ministre socialista Boyer que eliminava la protecció als llogaters.

Vint anys després, el govern de Zapatero va proclamar uns canvis que feien concebre esperances: la creació d'un Ministeri de l'Habitatge i l'anunci de la voluntat de fomentar el lloguer. Aquests bons desitjos no van acabar donant cap fruit apreciable i la crisi econòmica ha obstaculitzat encara més que abans la possibilitat d'assolir un habitatge digne. Els problemes derivats d'una manca de programació o d'una planificació erràtica en la tasca de fer efectiu el dret a un habitatge digne tenen bona part de la població entre l'espasa i la paret. Potser el tant per cent de persones sense sostre —que viuen al carrer— o sense llar —que viuen en albergs— no és encara gaire significatiu, però cada vegada n'hi ha més que pateixen inseguretats en el seu lloc d'allotjament —per l'amenaça de desnonament, perquè viuen en habitatges saturats o sense condicions d'habitabilitat— o que —entre la nostra

joventut— no poden independitzar-se per la conjunció de salaris miserables i preus de venda o lloguer inassequibles. ¿Quines polítiques d'habitatge ens podrien ajudar a sortir d'aquest cul-de-sac? Evidentment, un ventall ampli de mesures que contemplés les necessitats dels diferents tipus d'afectats: creació de pisos tutelats per a persones sense sostre i d'ajuts públics per a persones que no puguin afrontar les despeses inicials d'un lloguer; intervenció de l'administració pública per evitar els desnonaments mitjançant assessorament jurídic i gestions de conciliació, i disposició

d'habitatges públics per cedir-los en casos d'emergència; proposició d'incentius als propietaris d'habitatges buits per a que els lloguin i creació d'habitatges socials en règim de cessió d'ús de l'administració pública als residents; i,

per acabar, aplicació estricta del reconeixement del dret a l'habitatge mitjançant la creació d'estructures administratives amb competències específiques i protocols àgils i concrets que permetin exigir la seva aplicació per via judicial.



Receptes...

Calamars farcits de carn

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Ingredients:

Calamars (1 per persona)
ceba
tomàtiga
moraduiu
julivert

all
carn capolada (mesclada)
ou bullit
ou remenat
patates
oli
farina
vi sec
aigua
sal
pebre bo

Elaboració:

Feim ben nets els calamars, sense pelar-los. Tallam les potes i el cap, i els mesclam amb la carn capolada juntament amb una mica de ceba, abans passada per la paella, julivert, moraduiu, all, ou bullit tallat petitet i un ou remenat per fer lligar millor aquest farcit. Començarem a farcir el calamars i els tancarem amb

un escuradents per evitar que surti la pasta. Els enfarinarem (*) i les passarem per la paella a foc lent fins que estiguin doradets. Han de quedar ben fregits. Dins els mateix oli hi posarem moraduiu, tomàtiga abundant pelada i capolada, i un all. Una vegada que estigui la salsa cuita, la posarem per damunt dels calamars, reservats dins una greixonera. Hi afegirem mig tassonet d'aigua

i un de vi sec i ho posarem a foc lent una estoneta perquè agafi gustet. Una vegada cuits els servirem amb patates fregides.

Bon profit!

(*) Un dels secrets d'aquest plat es passar per farina els calamars abans de fregir-los. Així no esquiten.

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA



El foc i la paraula

Joan Canyelles Amengual

(Elmer Gantry. Richard Brooks, 1960).

Durant els anys 20, el carismàtic venedor ambulat, excel·lent orador i narrador d'històries Elmer Gantry (Burt Lancaster), coneix en un dels seus viatges a l'atractiva predicadora Sharon Falconer (Jean Simons). Captivada per la seva magnífica facilitat de paraula i el seu poder de convicció, l'incorpora al seu equip. Richard Brooks va ser un gran guionista abans de ser director. A "Cruïlla d'odis" (Crossfire, Edward Dmytryk 1947), "Força bruta" (Brute Force, Jules Dassin, 1947) o "Key Largo" (John Huston 1948), ja havia demostrat el seu talent per elaborar el textos que després es convertirien en excel·lents pel·lícules.

Va debutar l'any 1950 amb "Crisis", on un cirurgià que es de vacances a un país Sud-americà, ha d'operar al dictador. La guerrilla el commina per a que al deixi morir a la taula d'operacions. (No l'he vista, però sembla interessant i com a mínim una part de la crítica, la tracta prou be).

Dos anys després realitza "Deadline

USA", una convincent reivindicació de la llibertat d'expressió i de la necessitat d'una premsa lliure i independent per a que la democràcia sigui una mica real.

L'any 1954 adapta la novel·la de Francis Scott Fitzgerald "L'última vegada que vaig veure París" (The last time I saw Paris). Probablement un dels seus treballs menys interessants. Lastrada per una excessiva estètica "Metro" i per un repartiment absolutament inadequat, Brooks no hi pot desenvolupar tot el seu talent.

La seva primera pel·lícula de gran repercussió arriba dos anys més tard quan posa imatges a l'obra de teatre de Tennessee Williams "Cat on a hot tin roof", traduïda al castellà amb el títol "La gata sobre el tejado de zinc" (s'omiteix la provocativa, torbadora i pornogràfica paraula "calent"). Gran pel·lícula des del meu punt de vista, malgrat la censura del "Codi Hays", que naturalment va eliminar del tot l'homosexualitat del protagonista, un excel·lent i primerenc Paul Newman, al costat d'una Liz Taylor autènticament volcànica.

L'any 1962 tornà a adaptar a Tennessee Williams, aquesta vegada amb "Dolç ocell de joventut" (Sweet bird of youth. Novament una pel·lícula molt notable on Paul Newman tornar ser el convincent actor protagonista.

Sent conscients que deixam moltes pel·lícules interessants per comentar, acabarem mencionant "A sang freda" (In cold blood, 1967), sobre la novel·la de Truman Capote, que segurament és una de les millors del segle XX. Constitueix aquesta pel·lícula un dels més seriosos i lúcids alegats contra la pena de mort. No es discuteix la culpabilitat dels dos homes executats. Han comés uns crims horribles. Per tant tota la denúncia cau sobre la idea i el concepte de l'assassinat oficialitzat.

Richard Brooks va dir en una certa ocasió "Una pel·lícula no te més valor que el que te el seu guió. Si la història no és bona, ja poden ser sublimes els actors, esplèndida la música i fascinant el color, que malgrat tot, la pel·lícula serà un fracàs". Segurament és així en el seu cas i en el de molts altres directors, però cal no oblidar que alguns cineastes (Hitchcock podria ser un dels millors exemples) no depenien tant del guió i filmaven obres mestres amb una mínima i a vegades inversemblant línia argumental.

En les afirmacions de Brooks sembla que hi ha la convicció de que tota pel·lícula ha de contar sempre alguna història i que en aquesta història també hi ha d'haver sempre un missatge.

Richard Brooks és un liberal de profundes conviccions democràtiques, honestament crític amb la societat i la política del seu país. Això evidentment no el converteix ni de bon tros en un revolucionari i tan sols de manera ocasional el podem situar en una nítida posició esquerrana. Però en la denúncia de la doble moral, del colonialisme o del feixisme latent a una part de la societat nordamericana hi ha una nítida reivindicació de la llibertat i la justícia.

Sovint se l'hi ha retret l'esquematisme d'alguns dels seus personatges, i en alguns cops una irritant insistència en subratllar i deixar ben clares les seves posicions i els seus missatges.

Però en el pitjor dels casos i quan el material que filma val la pena, això serien defectes que les bones intencions fan que es vegin amb certa indulgència. "Dolç ocell de joventut" i "Cat on a hot tin roof" no són pel·lícules redones, però en els seus fotogrames hi ha cinema majúscul, sensible i vibrant que formen part d'allò que s'anomena "sèptim art".

"El foc i la paraula" és segurament la seva millor pel·lícula i per a mi una obra mestra.

Basada en la novel·la que l'escriptor Sinclair Lewis publicà l'any 1927 amb el títol "Elmer Gantry", Brooks va pensar que la crítica a la religió i als predicadors que hi havia a les seves pàgines era absolutament vigent i elaborà un extraordinari guió (premiat amb l'oscar). En el llibre de Lewis, Elmer Gantry es el protagonista, però el director, fa que aquest protagonisme sigui compartit per la predicadora Sharon Falconer i ofereix així la possibili-

litat d'una més profunda reflexió sobre la religió com a negoci i espectacle.

En els anys 60 la censura de l'indústria cinematogràfica es va anar relaxant, però quan Richard Brooks va rodar la pel·lícula, la seva influència encara era prou profunda. La crítica anava dirigida contra una mena de fanatisme religiós, contra els predicadors i les predicadores que s'aprofiten de la ignorància i la feblesa d'esperit per adoctrinar-la i aconseguir les seves aportacions econòmiques. Però aparentment Sharon Falconer creu en el que diu i en el que fa. Es sent realment portadora de la paraula de "Deu". Això funciona com una mena d'atenuant, gairebé de disculpa per tots els seus actes.

Elmer és diferent, probablement és creient. Però el seu integritisme creacionista, te molta impostura. Podria predicar qualsevol altre cosa sense cap problema. Està a prop de ser un rodamón amoral, bevedor i amb una intensa vida sexual. Petit estafador que en definitiva intenta sobreviure en un temps difícil.

L'altre personatge fonamental de la pel·lícula es el periodista Jim (excel·lent Arthur Kennedy, quin gran actor secundari), que segueix a Sharon Falconer en les seves gires (sempre per petites poblacions rurals) per denunciar les seves manipulacions. Jim es el personatge amb el que podem identificar-nos (no del tot, evidentment). És un observador agnòstic, algú que vou amb escepticisme tot el que esta passant. Però en certa manera no deixa d'admirar la personalitat de Sharon i no deixa de sentir-se seduït per la verborrea i simpatia d'Elmer.

El ritme i la força d'aquesta pel·lícula

son nítidament deutes de l'arroïlladora personalitat d'un incommensurable Burt Lancaster (va guanyar l'oscar d'aquell any). La seva portentosa actuació és de les que inflamen la pantalla, de les que justifiquen tota una carrera.

Jean Simons està a la seva altura, més mesurada, però igualment eloqüent i eficaç, és capaç de transmetre els sentiments més intensos amb una mirada.

El talent de Richard Brooks no va tornar a brillar mai a la mateixa força. Era realment difícil. Elmer Gantry és un prodigi de narració cinematogràfica, de progressió dramàtica cap a un final tràgic de dimensions estratosfèriques.

La pel·lícula te des del meu punt de vista, més vigència de la que pugui semblar a primera vista. Les religions continuen tenint una influència brutal a les nostres societats. El Parc Juràssic de la Conferència Episcopal continua sent un referent polític com s'ha vist darrerament en la modificació de la Llej de l'Avortament per posar tan sols un exemple. Gairebé sempre al costat del poder (o a l'oposició per arribar-hi), les religions sempre han funcionat com una potentíssima eina de resignació. Per això no gens estrany que un dels nostres mes precats lemes sigui, i per aquest ordre "NI DEU NI PÀTRIA NI REI".

No vull despedir-me sense felicitar a totes les companyes i companys que varen fer la vaga el 14N i mostra la meva mes intensa i sincera sollicitat amb tots i totes les que varen ser colpejades i detingudes. Estic convençut de que cap dels nostres actes haurà sigut en va. La llarga lluita continua.

Salut i Revolta.



Fitxa tècnica

Dr: Richard Brooks;
G: Richard Brooks sobre la novel·la de Sinclair Lewis;
Ft: John Alton;
Ms: Andre Previn;
D.A.: Edward Carrere;
Mt: Marjorie Fowler;
Int: Burt Lancaster, Jean Simons, Arthur Kennedy, Shirley Jones, Dean Jagger, Patti Page, Edward Andrews.



> DES CARTES MAUDITES

Diccionari de butxaca: bandera

Carles Jové i Buxeda

Les banderes són tema de discussió freqüent en cercles llibertaris i moviments socials. Arriba la mani del dia X, convocada via xarxes socials: duem banderes de la nostra organització? Comença la mani de l'1 de maig: qui agafa les banderes? ¿Fem banderoles d'un sol ús per poder-les distribuir entre els assistents i tenir més presència com a organització, o ens limitem a dur-ne tres o quatre per limitar-nos a indicar que hi som? Cridem "ni banderas ni fronteras" ben fort amb una bandera negra a les mans?

La bandera és un dels elements identitaris col·lectius per excel·lència. La bandera agrupa, però també distingeix. No és el mateix una bandera espanyola republicana que una amb el pollastre, per bé que totes dues siguin espanyoles, i de ben segur que no despertaran el mateix tipus de reaccions. Per tant, la bandera no és tan sols un "drapet"; el seu poder simbòlic és palpable. És un poder de la pròpia bandera? No, evidentment. Som nosaltres que dipositem el significat en el símbol, i en aquest sentit la bandera no és diferent a qualsevol altre objecte, material o no, al qual li donem aquest valor. Per alguns adolescents, per exemple, la música pot arribar a tenir un poder simbòlic total, servint com a identificador individual i grupal. Escoltes Andy i Lucas? No m'interesses.

El que sovint espanta de les banderes és precisament aquesta capacitat de distingir, de separar uns i altres. La separació és terrible, oi? (Algun dia escriuré sobre la separació). Però podríem dir-ho d'aquesta altra manera: la bandera ens reagrupa, o ens agrupa segons criteris d'afinitat. Això, és clar, si la bandera és nostra; si ens en donen una en mà i ens diuen "és la teua, defensa-la fins la mort", segurament ens en desentendrem de seguida que poguem i l'acabarem odiant. Odiant la bandera? Bé, més probablement odiant allò que simbolitza.

A mi no em molesten les banderes com a tals, però algunes banderes m'irriten, i molt. Imagineu per un moment que eliminéssim les banderes, totes, i ens quedéssim tan sols amb allò que simbolitzen. Seguiria igual d'irritat, però sense la bandera. El problema mai és el símbol, sinó allò simbolitzat i com ens hi relacionem. El símbol tan sols ens recorda que hi ha diferències, relacions gregàries, entitats omnipresents, però ni les crea ni les destrueix.

Antonia Lisbona Celma, lluitadora infatigable per un món millor

Txema Bofill

(Juny 1914 a La Cordoñera (Aragó) - Maig 2012 a Fourques (Pirineus Orientals).

Recordem a Antonia Lisbona Celma, militant de FIJL a Calanda i de la CNT a Barcelona i exili. Lluitadora per un món més just i solidari. Queden ja molt pocs testimonis de lluitadors de la revolució social del 36, de la resistència i de l'exili llibertari. Antonia Lisbona és una representant digne i íntegra dels milers de lluitadors anònims que varen patir el genocidi franquista, presó i exili.

Antonia Lisbona i el seu company Miguel Grau varen deixar la memòria escrita de la gesta i epopeia que varen viure. Unes memòries d'amor i revolució on expliquen la història viscuda per ells mateixos. Miguel Grau fou detingut per participar a la insurrecció anarquista del desembre 1933 i fou milicià de la columna Ortiz. Ells, com molts altres llibertaris sobrevivents, han deixat constància de la revolució social ignorada, denigrada i tergiversada. Aquestes memòries són una contribució de gent humil, autodidactes, que varen cultivar el pensament enmig de les adversitats i volien aprendre i discernir per ells mateixos. Aquestes micro-històries són molt valuoses i necessàries per desemmascarar l'engany de la història oficial, que encara avui patim. Son una resposta al silenci i menyspreu dels historiadors i Poders.

"Memorias Completas 1913-1991". Miguel Grau i Antonia Lisbona Celma. Editorial Virus, 1996.

Dades biogràfiques d'Antonia Lisbona

Antonia Lisbona Celma era la filla d'un forner instal·lat a Calanda. Va començar a treballar a l'edat de 18 anys com a empleada domèstica i després va cuidar

nens a Saragossa i Barcelona. El juliol de 1936 va tornar a Calanda, on va participar en les activitats de la Federació Ibèrica de Joventuts Llibertàries (FIJL), en el grup de teatre Renéixer i en la comunitat local. El desembre de 1937 es va casar amb el company Miguel Grau Caldu.

Al final de la guerra civil es trobava a Barcelona. Va ser detinguda amb el seu fill de quatre mesos el febrer 1939. El nadó mort a la presó i ella es alliberada el novembre 1939. El 1940 va ser arrestada de nou pel grup de recerca feixista del seu poble, Calanda, i internada en el convent de les Corts, que va servir de presó per a les dones. I després va passar per les presons de Reus, Alcanyís i Saragossa. Arran de les denúncies emeses pels feixistes de Calanda, la varen portar davant un tribunal militar i fou condemnada a 30 anys de presó.

Al desembre de 1945, després d'un nou judici, va rebre la llibertat condicional i va aconseguir passar clandestinament a França a la primavera del 1946. Es va instal·lar a Perpinyà on va integrar a la CNT en l'exili.

Els seus pares, Francisco i Pilar, i el seu germà Leandro foren assassinats per Franco

El seu fill, Germinal, fou assassinat pels franquistes en la presó.

La seva filla, Margarita Grau, és militant destacada de la CNT-66 (Perpinyà). La seva neta, Sandra, és aRTivista militant i indignada del Baix Empordà.

Comiat de Sandra, la seva neta, en el seu enterrament

Antònia seguirem sembrant la vostra història la teva i la de'n Miguel la dels sense nom - aquests anònims que lluitaren per la dignitat i la llibertat.

Estimada àvia

anarquista, vàreu viure una revolució, estic orgullosa de tu-

Estimada àvia, mare i dona recordo aquelles històries que ens explicaves als vespres a la meua germana i a mi, d'una llunyana guerra i d'un rei malvat,

Varen robar-te la llibertat i varen matar el teu nadó vares escapar-te de la mort i resistires les tenebres resistint només amb el teu cor tan gran, tan fort, que no volia descansar per a sempre.

Em quedo amb el teu somriure i els teus petons, Em quedo amb els teus cants, el teu puny alçat i les teves "jotas" amb davantal Em quedo amb els teus contes revolucionaris de Calanda a Barcelona de Barcelona a Fourques... I m'he quedat amb les ganes de xerrar amb tu.

Avia, del que vares sembrar, encara el camp n'està ple.

T'estimo

Dades biogràfiques de Miguel Grau Caldu

El 10 de novembre 1913 neix a Calanda (Terol). Mor a Fourques el 21 de febrer de 2011.

Fill de pagesos. Deixa l'escola als 10 anys per ajudar el seu pare en les feines del camp. Quan tenia 12 anys treballà a la recolta d'olives i dos anys després començà a treballar en una guixera.

En 1931 s'afilià a la Confederació Nacional del Treball (CNT) i arran de la insurrecció anarquista de desembre de 1933 fou tancat durant cinc mesos. El 1935,

davant la impossibilitat de continuar treballant en la seva feina, emigrà a Barberà de la Conca (Tarragona), on va fer de viticultor i s'afilià a la CNT de Montblanc. Durant les jornades de juliol de 1936 lluità a les barricades i s'afilià a la Columna Ortiz-Carod. Amb la militarització de les milícies, continuà lluitant al front (Quinto de Ebro, Monte Carnero, El Sillero, Cuchalón, Belchite, Terol) enquadrat en la 25 Divisió, però rebutjà els galons. Més tard, enrolat en una companyia de dinamiters, guerregà al front del Segre i de l'Ebre.

En acabar la guerra, passà a França per Catalunya i fou tancat en diversos camps de concentració (Sant Cebrià, Vernet i Seffonts). Pogué fugir del tancament, enrolat en una companyia de treballadors amb la qual recorregué gran part d'Occitània (Miramàs, Sanch Amà, Aurenja, Toló). Un cop pogué escapar de la companyia, va fer feina a Sant Pau de Fenollet i després de pagès a Vingrau i la Llaguna, on va fer contactes amb la CNT i pogué fugir dels nazis després de ser detingut.

En acabar la guerra s'establí a Perpinyà i l'abril de 1946 pogué retrobar-se amb sa companya, Antonia Lisbona Celma, que no veia des del desembre de 1937. La parella visqué a Castelsarrasin, Castelmayran i Montalban, abans d'establir-se definitivament a Fourques en 1950. En aquests anys participà activament en diversos plens i congressos cenetistes com a observador i fou nomenat delegat a plens comarcals; també fou elegit secretari de la CNT de Fourques. Més tard estava afiliat a la CNT de Sant Esteve del Monestir.

Podem trobar col·laboracions seves en les revistes Cenit i Orto. És autor dels llibres de poemes "El abuelo de los doce" i "Poemas de un campesino aragonés", i dels llibres autobiogràfics, escrits amb sa companya, "Luchas, amor, esperanza (dos vidas unidas). Relato biográfico de Miguel Grau y Antonia Lisbona" (1988) i "Memorias completas (1911-1991)" (1996).

Ja tenim aquí l'Agenda Llibertària 2013

Equip Agenda Llibertària

Un any més i van vint-i-quatre!

Com altres anys, l'agenda és multilingüe, inclou el calendari menstrual, el calendari per programar-te les setmanes, el calendari 2013-2014, l'horari, el calendari del pagès, i clar el directori actualitzat de col·lectius anarquistes d'arreu, mantenim les pàgines per apuntar telèfons i augmentem les pàgines en blanc per prendre notes.

Enguany tornem a posar a cada mes una il·lustració i dos textos d'un autor (la biografia i l'aportació de la persona en qüestió a l'àmbit antiautoritari).

El preu final de venda al «públic», és a dir, a les persones individuals —siguin militants o no— és de 9 €; així la venem nosaltres, independentment de la quantitat d'agendes demanades. Tot el benefici va destinat a l'autogestió del Centre

d'Estudis Josep Ester Borràs, un dels nostres projectes polítics.

Però els col·lectius o distribuïdores que al seu torn venen l'agenda a persones individuals, tenen un 30% de descompte, és a dir, ens paguen 6'30€ per agenda, també independentment de la quantitat d'agendes demanades. Entenem que aquest 30% de benefici que guanyen les distribuïdores, es destinarà a un altre projecte autogestionari i col·lectiu. En definitiva, el què busquem és que els beneficis de l'agenda vagin sempre destinats a l'autofinançament dels projectes polítics, ja sigui el nostre o el de les persones que la compren per vendre-la; a la vegada, intentem evitar que, amb l'excusa política, es financin butxaques privades.

No podeu deixar de comprar-la, és la millor agenda del 2013!

Finalment, recordeu que per qualsevol consulta o comanda podeu fer-la enviant un correu a agenda@berguedalli-

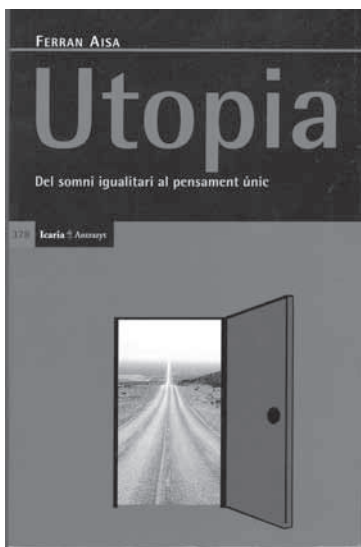
bertari.org Ateneu Columna Terra i Llibertat i Centre d'Estudis Josep Ester Borràs Carrer del Balç número 4

Apartat de correus número 16 08600 Berga Tel. 938 216 747 http://www.blilbertari.org



Llibres

Utopia, del somni igualitari al pensament únic



Ferran Aisa
Icaria Editorial, 2012, 294 pàg.

Ferran Aisa ens presenta un assaig sobre la Utopia. Amb "Utopia, del somni igualitari al pensament únic", l'escriptor i poeta nascut a Barcelona i resident a Sant Cugat ressegueix el pensament filosòfic des de l'Antiguitat fins als nostres dies, sense oblidar-se de les contrautopies i dels moments de crisi permanent que viu la societat actual.

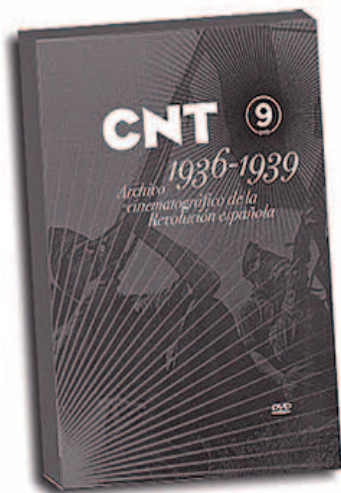
Una bona eina per conèixer les teories, els projectes i les experiències utòpiques que s'han desenvolupat al llarg de la història de la humanitat. Aisa recorre les aportacions fetes pels grans pensadors tant de l'Antiguitat com de l'Edat Mitjana, des de Plató fins a Campanella, tots ells constructors d'idees utòpiques, repúbliques ideals, jardins frugals, illes perfectes, ciutats jardí, paradisos recuperats... I ho fa resseguint la literatura visionària d'autors com Rabelais, Milton, Winstanley o Rousseau.

No hi falten les dossis d'història, immergint-se en el món del socialisme utòpic, tot descrivint les utopies de la revolució industrial del segle XIX, especialment els projectes realitzats per Owen, Fourier o Cabet. Recull les influències utòpi-

ques que reben personatges espanyols i catalans com De la Sagra, Monturiol, Cerdà o Gaudí. I aborda les experiències col·lectivitzadores o de comunisme llibertari realitzades durant la guerra civil espanyola.

Finalment analitza el món del pensament únic i de la "utopia" neoliberal i l'esclat del moviment dels indignats del 15-M. Ferran Aisa i Pàmpols és Premi Ciutat de Barcelona d'Història. Ha col·laborat a diaris i revistes, a més de fer de documentalista i comissari d'exposicions, i ha publicat diversos llibres..

CNT 1936-1939. Archivo cinematográfico de la Revolución española



CNT, 2012, 9 DVD

La CNT edita els documentals i pel·lícules del període 1936-1939. Es reuneixen per primera vegada en nou volums les produccions cinematogràfiques fonamentals de la Revolució Espanyola. Amb aquesta iniciativa, que va sorgir dintre de la commemoració del Centenari de la CNT el 2010, s'han assolit editar de forma conjunta 39 documentals i quatre llargmetratges de ficció que reuneixen el més significatiu de la producció del Sindicat de la Indústria de l'Espectacle.

La gran majoria de les produccions corresponen als anys 1936 i 1937, durant els quals, la indústria del cinema va estar col·lectivitzada a Barcelona. Com resultat d'aquesta col·lectivització obrera, es van

obtenir multitud de documents de la guerra que reflecteixen, des dels primers moments de la lluita contra l'alçament, com "Bajo el signo libertario" o "Reportaje del movimiento revolucionario en Barcelona", fins al treball en rereguarda, ("En la brecha").

En el cas de "Amanecer sobre España", es posa de manifest el procés revolucionari protagonitzat pel poble espanyol, encara que el documental s'estrena ja el 1938, precisament quan la revolució comença a ser frenada. També els avanços militars durant el conflicte a "Madrid tumba del fascismo" o els assoliments de la revolució a Catalunya a "Barcelona trabaja para el frente" tenen un destacat lloc.

També ocupen un lloc central els documents que donen testimoni de les columnes de milicians que viatgen cap al front ("Los Aguiluchos de la FAI, "La Columna de Hierro"), així com del seu posterior pas a l'exèrcit popular ("División Heroica").

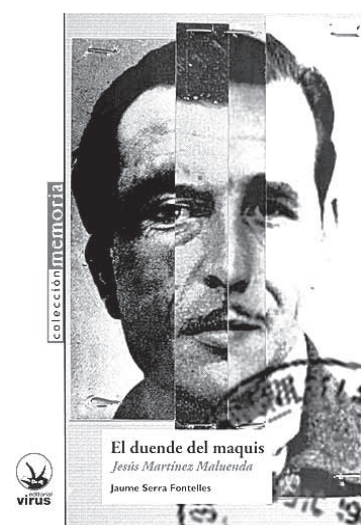
Per la seva banda, "Aurora de Esperanza" i "Barrios Bajos", representen el millor de la producció de ficció de la indústria col·lectivitzada, la primera com antecedent del cinema de Rossellini o Visconti i la segona com mostra de cinema policíac amb contingut social, en les quals el protagonista és l'obrer conscient, imbuït d'idees revolucionàries.

L'edició està formada per 9 dvd, agrupats en 7 volums que enfoquen els diferents aspectes del moviment revolucionari. Els dvd estan presentats per José Luis Gutiérrez Molina, Abel Paz, Heleno Saña, Miguel Iñiguez, Pablo Nacarino, Ignacio Soriano i Alfonso del Amo, que a més de les seves paraules d'introducció, aporten les seves notes al fullet que acompanya a les pel·lícules.

En definitiva, el testimoni dels treballadors del cinema que a Barcelona, Madrid, Aragó o Llevant, van col·lectivitzar el sector dels espectacles i que no solament van gestionar de manera exemplar cinemes i teatres, sinó que es van encarregar de produir el material a través del com el món anava a veure la guerra i la revolució espanyoles.

Fundación Anselmo Lorenzo

El duende del maquis Jesús Martínez Maluenda



Jaume Serra Fontelles,
Virus editorial, 2012, 160 pàg.

Jesús Martínez Maluenda, conegut com el Maño o el Duende, va ser una figura tan essencial com anònima en les activitats del maquis a Catalunya. No va protagonitzar cap acció, però en va fer possibles moltes. Ha estat un dels millors guies de muntanya durant la resistència contra la franquisme: va compartir experiències i lluita, entre altres, amb Josep Lluís Facerías, Quico Sabaté, Marcel·li Massana i Ramon Vila Capdevila, amb el qual va tenir una relació de germans. Travessava amb freqüència la frontera des de França per a introduir explosius o armaments, per a lliurar documents o diners, per a acompanyar a membres de la CNT en missions en l'Interior o per a ajudar a escapar de les arpes de la dictadura a companys perseguits per la policia.

Gràcies a la seva discreció, les seves precaucions extremes i la seva astúcia, mai va caure en mans de la policia ni de la Guàrdia Civil, mentre veia com els seus companys de lluita eren víctimes un després d'un altre d'un final tràgic. Jaume Serra va conèixer el va conèixer durant el rodatge de la sèrie de TVE "El maquis a Catalunya", de la qual va ser director. El fruit d'aquest retrobament i de les entrevistes resultants és "El duende del maquis", on se li cedeix la paraula a Jesús perquè ens expliqui en primera persona les vivències d'una persona idealista sense concessions, humil i essencialment humana, que sempre va considerar que la seva autèntica família eren aquelles persones amb les quals compartia les idees anarquistes.

La carpeta de Pedro Álvarez

Albert Balanzà

Els mitjans de comunicació han evolucionat a millor en el tractament informatiu de les causes judicials: ja posen la paraula "presumpte" per tot arreu... però segueixen —no tots— engegant el ventilador rumbero amb massa alegria. Sóc partidari d'aquesta alegria, però que no decaïga. Massa sovint la investigació s'acaba la primera setmana i tot s'acaba al cap d'uns anys també massa vegades —i gràcies a l'habilitat dels bons advocats que tenim i dels diners que es gasten els seus famosos clients— en una columna de breus. Fins i tot els companys del Triangle saben que ni unes cintes enregistrades són suficients per demostrar la culpabilitat d'un imputat.

Però, a banda d'aquestes pràctiques de relaxació periodística, n'hi ha altres que no arriben a passar de la polsosa carpeta d'una comissaria de policia, i aquests dies farà 20 anys de l'assassinat de Pedro Álvarez. Vint anys, i cada dia 15 de cada mes, el Juanjo i la Carmen, els seus pares, han baixat a posar-li flors al seu fill, que va morir d'un tret d'un policia que estava fora de servei i que no va suportar que una nit ventosa una parella passegés el seu amor per l'avinguda Catalunya del barri del Torrent Gornal, a l'Hospitalet. Al costat de la via, a tocar de qualsevol bloc de pisos impersonal, allà un noi i una noia, el Pedro i la Iolanda, feien créixer la seva relació. Una discussió, un tret al cap, un detingut amb una coartada feble (el policia deia que era a l'altra punta de la ciutat però la Iolanda va identificar el cotxe i el físic semblant), i fins i tot un altre detingut (un profe d'autoescola del Prat) que va pagar la novatada durant quatre dies. Aquí es va acabar el cas Pedro Álvarez.

Probablement només l'Enric Oller, que va explicar la notícia per TV3, se'n recorda de tant en tant d'on deu haver anat a parar la carpeta de la investigació de Pedro Álvarez; en quina comissaria de policia i en quin profund calaix s'amaguen els papers d'una investigació que pot portar a la presó un policia. Molts de nosaltres, periodistes que no hem mogut mai un dit per remoure el cas Pedro Álvarez, ens hem creuat en alguna manifestació —en els 11 de setembre, per exemple— al pare del nano, amb el seu cabell blanc i les seves enganxines a les mans, i no hem ni abaixat el cap de la vergonya. I tampoc ho fan els agents de policia que saben que un dels seus companys —que se'l miren de reüll perquè saben qui és— camina pel carrer vint anys després de fer-se el mascle ibèric i matar un xaval de barri. I no sé si se'n deu recordar Juan Ignacio Pujana, l'alcalde d'aquella època, que poc després acabaria inculpat per la justícia i desallotjat de l'Ajuntament. Aquest sí que va pagar. Però al Pedro li'n devem una. I tots som culpables del silenci.

* Article d'Albert Balanzà, periodista, publicat a *Mèdia.cat*, observatori crític dels mitjans.

Revistes



CULTURA OBRERA
Publicació llibertària de Mallorca de reflexió i lluita, amb una capçalera històrica. En el núm. 50 de novembre-desembre anuncien que deixa de publicar-se. www.culturaobrera.org



COOP57 BUTLLETÍ INFORMATIU
Cooperativa de serveis financers ètics i solidaris per a projectes d'economia social que promouin l'ocupació, el cooperativisme, la sostenibilitat, l'associacionisme i la solidaritat. www.coop57.coop



SICILIA LIBERTARIA
Periòdic anarquista per l'alliberament social i l'internacionalisme, editat a l'illa de Sicília, amb l'actualitat del moviment llibertari a l'illa, lluites socials i sindicals, cultura. www.sicilialibertaria.it



CUBA LIBERTARIA
Butlletí dels grups de suport als llibertaris i sindicalistes independents de Cuba, que intenten construir una alternativa al socialisme d'estat imperant a l'illa caribenya. cubalibertaria@gmail.com

SERGI SALADIÉ, GEÒGRAF

"Els poders financers abusen dels territoris invisibles als ulls de la majoria de la societat"

"El territori s'ha gestionat a base d'anar posant pedaçs i responent a les demandes dels grans grups de poder"

> LES PARAULES SÓN PUNYS

García Calvo, llenguatge com a dominació i possible alliberament

Jordi Martí Font

La crítica a la realitat, suposant que algú sigui capaç de dir què és real i què irreal, sempre en el centre. I en el mateix centre, el dubte expressat de saber que el món on suposem que vivim, bàsicament, el construïm i el fem amb paraules i aquestes no són fiables, menys encara si qui les fa anar és part del malsón que volem explicar, descriure i canviar.

I dubtem del que és la democràcia, o la pau, perquè els qui fan anar les paraules ni és demòcrata ni pacífic, tot i que si hem de fer cas de com s'anomena, s'etiqueta i es descriu, això no és així. Com és, doncs, que fan anar mots com aquests els qui precisament els neguen amb els seus actes en concret, alhora que els defensen en abstracte? La resposta és ràpida i contundent: manar és sempre administrar i qui administra la mort avui en dia és, precisament, la democràcia, la pau... les seves noves disfresses. I la mort sí que no és opinable (sí, ja sabem que sempre sortirà qui dirà que després d'ella hi ha el més enllà i altres metafísiques diverses; no m'ho creuré fins que els qui ho diuen es matin i ho vinguin a explicar després). Perquè la mort no és opinable. Existeix. I qui la té no pot continuar opinant, dient, pensant ni parlant quan és mort. La mort finex la vida i aquesta, malgrat sigui administrada amb paraules, també és real, per oposició a l'apricipal de els negacions. Per tant, tot que sembli estrany, podem afirmar que Agustín García Calvo (1926-2012) vivia fins a l'1 de novembre del 2012, a Madrid, des d'on enviava llibres dintre ampolles arreu dels llocs on altres pirates el volguessin llegir, discutir, escoltar, sentir-li a dir... L'Agustín escrivia per posar en dubte les paraules i les frases que feien quan aquestes s'arremolinen i per enderrocar el déu-diner i la religió de la ciència, la que ha establert la nova realitat que patim la majoria i alguns viuen.

Esperonava els pensaments amb mala hostia, sense compassió però alhora sense voler construir altres raons que no fossin les col·lectives, per això considerava que les úniques formes de sortir de la realitat-presó que les paraules construïen eren els col·lectives, les que ens unien uns individus als altres i no ens deixaven sols. Afirmava que l'individu sempre és, essencialment, reaccionari. La realitat compartida, i sobretot creada de forma comuna com a poble o col·lectivitat, seria l'única eina que podria intentar trencar l'espai de dominació de l'Estat i del capital, allà on fa tant de temps que estem que sembla com si fos "normal". Apuntava amb bales de plom contra allò "normal", la inexistència "normalitat" dictada pel poder per fer-nos oblidar les normalitats que són, és clar, tan diverses com individus hi ha.

La llengua com a eina col·lectiva que alhora no unificava sota els dictats del poder les diverses formes que pot arribar a tenir. Per García Calvo, no hi havia pobles sinó poble però alhora, defensava un respecte absolut pels idiomes com a formes diverses de cada una de les tribus, de cada una de les expressions del poble. I ja no parla, però el llegim.

> LA FRASE...



"Les nuclears tendeixen a crear deserts econòmics al seu voltant"

Josep Estivill

Sergi Saladié Gil (Vandellòs, 1974). Llicenciat en Geografia (1998) per la URV, i especialitzat en estudis territorials, urbanístics i de paisatge per diverses universitats catalanes. Actualment exerceix com a professor associat al Departament de Geografia de la URV, i com a geògraf professional autònom. També està realitzant la tesi doctoral amb el títol "Paisatge i conflictes territorials a les comarques meridionals de Catalunya". Col·labora habitualment amb diversos moviments territorials de les comarques meridionals de Catalunya i és el portaveu de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (CANC).

- Quina opinió et mereix la planificació territorial feta a Catalunya als darrers trenta anys i l'evolució del paisatge?

De planificació territorial, entesa en el sentit de política pública territorial d'integració de les diverses dinàmiques territorials, és pot afirmar que a Catalunya no n'hi hagut fins fa pocs anys, quan es realitzen els Plans Territorials Parcials de les set regions/vegueries, durant el període 2006-2010. Uns plans territorials que es contemplaven en la Llei de Política Territorial de 1983! És evident, doncs, que al govern de la Generalitat de Catalunya que va aprovar aquella llei, i que va manar durant 23 anys, no els interessava la planificació territorial. I aquesta absència de planificació territorial s'ha produït quan el territori ha estat transformat, especialment a través del creixement urbanístic i d'infraestructures, com mai abans



en la seva història. Des de l'administració pública s'han entomat aquestes dinàmiques des de l'òptica de la planificació sectorial i urbanística, deixant de banda la planificació territorial integradora. En aquest sentit, es pot afirmar que el territori s'ha gestionat a base d'anar posant pedaçs i responent a les demandes dels grans grups de poder.

- De vegades empres la cita del filòsof Slavoj Žižek sobre els territoris llestos i els territoris no llestos. Què vols dir amb això? Podries posar-nos exemples?

Si. En l'article The Liberal Communists of Porto Davos, de l'any 2006, Slavoj Žižek diu: "(...) I el mateix succeeix amb l'oposició entre les aproximacions 'llesta' i no-'llesta'. Aquí la noció clau és la subcontractació. Subcontractant, exportes el (necessari) costat obscur; salaris baixos, pràctiques laborals dures i pol·lució, a llocs no-'llests' al Tercer Món (o llocs invisibles dins del propi Primer Món)." En un context molt centralitzat a tots els nivells i des d'una òptica territorial, crec que és una definició molt apropiada per exposar el concepte centre-perifèria a través del qual es pot explicar la distribució geogràfica de determinades infraestructures considerades "poc atractives" o directament nocives. I a més, és un concepte que es reproduceix en totes les escales territorials, des del sistema món fins als diversos sistemes urbans. Per exemple, al principat de Catalunya on estan les 3 centrals nuclears en funcionament? I a l'Àrea Metropolitana de Barcelona on estan situades les centrals tèrmiques? En cap dels dos casos, aquests centres de producció d'energia elèctrica estan a prop dels centres de poder. Žižek ens il·lustra com els poders financers abusen d'aquells territoris invisibles als ulls de la majoria de la societat.

- Coneixes de primera mà

l'impacte territorial de les centrals nuclears perquè ets de vius a Vandellòs; quin balanç en faries al cap dels anys?

Si s'analitza el cicle de vida complet de les instal·lacions nuclears, aquestes no han significat cap millora substancial en el nivell de vida dels territoris on estan implantades, respecte altres territoris que no en tenen. Si bé en els moments de construcció i els primers anys de funcionament van significar un increment notable dels llocs de treball i de les finances municipals, a la llarga aquestes instal·lacions tendeixen a contractar menys personal i més precaritzat, i a pagar menys impostos (per estrany que pugui semblar, les nuclears estan subjectes a una legislació que fa que a més anys de funcionament tributin menys). A més, les instal·lacions nuclears tenen un efecte dissuasiu sobre altres activitats econòmiques, especialment les del sector primari, però també les d'altres camps industrials i els serveis. Les nuclears no generen pràcticament indústria auxiliar, pel que tendeixen a crear deserts econòmics al seu voltant. I no només econòmics, també demogràfics, doncs en el cas d'Ascó es perden un promig de 12 habitants anuals des que les centrals nuclears estan en funcionament.

- Com resoldrem el problema dels residus radioactius?

Els residus radioactius no tenen solució. Això és el que ens diuen els científics entesos en la matèria. A dia d'avui no hi ha cap procediment per disminuir o eliminar el perill d'aquest tipus de residus. L'únic que pot fer-se és confinar-los per evitar una dispersió incontrolada de la radioactivitat. I en aquest sentit, cada Estat impulsa un programa de gestió diferent, des del confinament geològic profund fins a la construcció de cementiris en superfície, ja sigui de forma individual per a cada central o de manera centralitzada. Per

tant, sembla que tindrem residus radioactius per milers d'anys.

L'únic que a dia d'avui està a les nostres mans, com a humans, és deixar de produir-ne quan més aviat millor, per tal de no fer el problema més gran. Òbviament, això només es pot aconseguir tancant les centrals nuclears quan més aviat millor. En aquest sentit, països com Alemanya ja han donat un pas important, i hauran apagat totes les seves nuclears a principis de la propera dècada. El pervers en aquesta qüestió dels residus radioactius, és que aquests han estat generats per unes empreses privades que es desentenen de la seva gestió i dels seus costos, recaient, perquè així ho assumeixen els que manen, en els Estats i els seus ciutadans.

- Quin impacte tindrà la crisi econòmica sobre el territori? T'atreveixes a dibuixar-nos el futur que ens espera en relació al territori i durant els propers trenta anys?

La crisi econòmica, que en el fons no deixa de ser també una crisi energètica, implicarà, de fet ja està succeint, una paralització de pràcticament tota activitat de transformació territorial tal i com l'havíem conegut fins a dia d'avui. Per tant, per una banda, es desacceleraran les dinàmiques territorials tan agressives d'aquestes darreres dècades, i evidentment aquesta qüestió permetrà rehabilitar i recompondre certes qüestions que havien quedat molt tocades, com els espais agrícoles o la connectivitat dels espais naturals, però també el relligar els espais urbans que han crescut de forma expansiva. Per altra banda, aquestes positivitats territorials tenen a curt termini el seu contrapès negatiu en forma d'eliminació de diversos llocs de treball que estaven vinculats amb aquelles dinàmiques, especialment les lligades al món de la construcció, tan civil com d'obra pública.

Jo no sé exactament quin serà el futur durant els propers trenta anys, però sí que intuïxo d'acord amb els cicles de disponibilitat energètica decreixent, que avancem cap un model cada cop més descentralitzat, on allò local i regional tornarà a tenir cada cop més importància (la globalització neoliberal s'ha imposat amb un preu del petroli per sota dels 100 dòlars/barril, i ara ja estem a 120 i pujant, i això no ho podrà resistir). En aquest nou context, penso que cada territori tendirà a autoproduir-se tot allò necessari per viure (alimentació, energia...). I és en aquest nou context, després d'un període de reajustament que pot acabar bé o no des del punt de vista de la conflictivitat social, que apareixen nous jaciments d'ocupació per a les poblacions, sols que en aquest cas la feina ens l'hauréem de crear nosaltres, individualment o de forma col·lectiva, i no esperar que ens vingui cap multinacional. Això, de fet, ja s'està donant entre diversos col·lectius, com els que fan agricultura biològica o les noves cooperatives de serveis energètics.